

1883

5-6

1983-84

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ

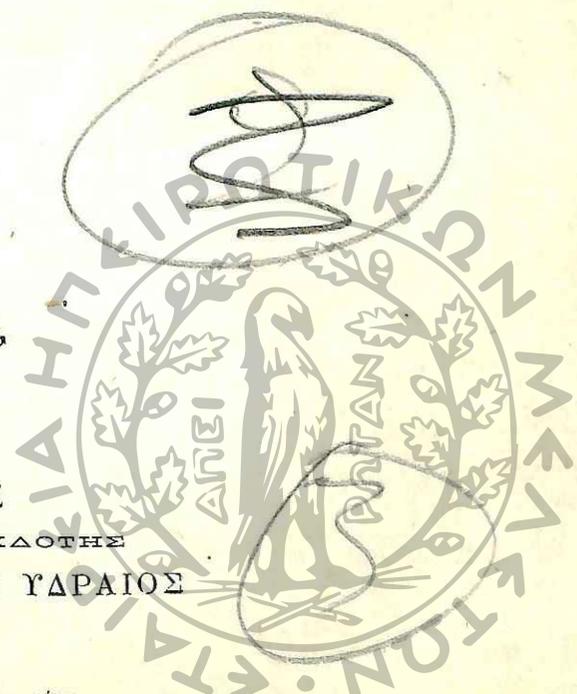
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

1
B
50
17

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ — ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

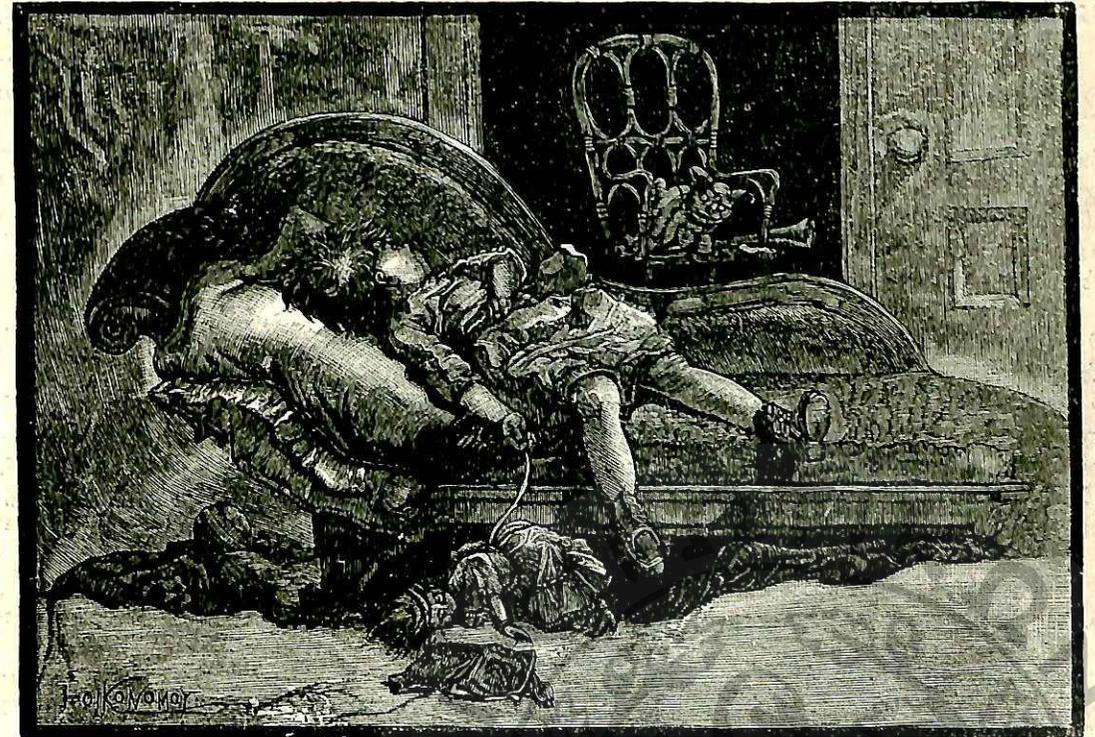
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1883

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀντιδημοσίευσίς τῶν περιεχομένων

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΟΥ ΚΟΙΜΗΣΟΥ

(Ίδε σελ. 11)

ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΙΜΩΡΙΑ

Ὁ Γιάννης ἐνόμιζεν ὅτι ἡ μεγαλειτέρα εὐφροσύνη τοῦ κόσμου ἦτο νὰ περιπαίξῃ τοὺς ἄλλους. Διὰ τοῦτο ὠμίλει πάντοτε μὲ εἰρωνείαν, μὲ σκώμματα, δὲν ἄφινε κανένα ἀπείρακτον. Ἄλλοίμονον ἂν κανεὶς εἶχε μεγάλην μύτην, ἢ μεγάλο στόμα, ἂν ἦτο πολὺ ὑψηλός, ἢ ἂν ἦτο πολὺ κοντός. Τί ἤκουεν ἀπὸ τὸν Γιάννην! Τὸν μύταρον ἔλεγε μελιντζάνα· τὸν στόμαρον τὸν ἔλεγε φοῦρνο· τὸν κοντοπιθαρούλη ἔκαμε τάχα ὅτι τὸν εἶχε χάσει καὶ τὸν ἐζήτηι, καὶ ἐσκάλιζε τὰ θυλάκιά του, τὰ ὑποδήματά του, νὰ τὸν εὕρῃ· τὸν ὑψηλὸν τὸν ἔλεγε σκιαῆτρο, ἐκάθητο ζαρωμένος πλησίον τῶν ποδῶν του, ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ἐπάνω, ὡς νὰ ἔβλεπε κανέν κωδωνοστάσιον, καὶ τὸν ἠρώτα:—Αἴ, τί χαμπέρια ἀπ' τὸν οὐρανόν; δὲν καταβαίνεις λιγάκι κάτω νὰ σὲ ἴδουμε κ' ἡμεῖς; μὰ κύττα νὰ μὴ ἀργήσης!

Οὐδὲ ἐκείνους οἱ ἐποιοὶ εἶχον φυσικὸν τι ἐλάττωμα ἐλυπεῖτο καὶ ὁ Γιάννης· ἡ δυστυχία ἀντὶ νὰ τὸν συγκινή, νὰ τὸν λυπῇ, τούναντίον τὸν διεσκέδαζε. Καὶ ἂν διήρχετο πλησίον του ἐπαίτης, ἀντὶ νὰ τοῦ ῥίψῃ εἰς τὸν δίσκον του μίαν πεντάραν, τοῦ ἔρρι-

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2,50 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀργυρᾷ φρ. 5,50

Αἱ συνδρομαὶ εἶνε ἐτήσιαι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου

ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1879—1883 πωλοῦνται

Ἄδεται πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος — Ταχυδρομικῶς πρὸς φρ. 2,80

Χαρτόδετοι " 3,50 " — " " 4

Τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον παντὸς ἔθνους.

πτε κατά πρόσωπον ἐν ἐπίθετον, μίαν σκληρὰν λέξιν, ἣτις ἐνθούμιζεν εἰς τὸν δυστυχή τὴν συμφορὰν του, ἣτις ἐσπάραζε τὴν καρδίαν του.

— "ὦ! ὁ στραβός! ὦ! ὁ κουλοχέρης! ὦ! ὁ κούτσαυλος!

Δι' ὅλα αὐτὰ οἱ συμμαθηταὶ του ἠσθάνοντο ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτόν. Κανείς δὲν τὸν ἠγάπα. Ἄλλ' ὅταν ἐμιμείτο τὸ γυλὸν βάδισμα τοῦ γαλακτοπώλου καὶ τὴν ἐξωγκωμένην κοιλίαν τοῦ χονδρῶ ξενοδόχου, ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τοὺς γέλωτας καὶ ἐψιθύριζον:

— Καραγκιόζης πὺ σου εἶνε!

Καὶ ὁ Γιάννης ἐκαμάρωνεν, ἐφούσκωνεν ὡς ἰνδιάνος, διότι τὸν ἔλεγαν καραγκιόζη!

* *

Ὁ διδάσκαλος, ὅστις παρέδιδεν ἑλληνικὰ εἰς τὴν τάξιν των, ἦτο σεβάσιμος τις γέρον, φαλακρός, κυρτός ἐκ τοῦ γήρατος, φορῶν ματογυάλια καὶ ἐν μαῦρον χονδρὸν ἐπανωφόρι μὲ πλατὺ περιλαίμιον.

Μίαν πρωΐαν, ἀφ' οὗ ἐρώναξε τὸν κατάλογον καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ἔρχεται ὁ ἐπιστάτης καὶ τὸν παρακαλεῖ, ἐκ μέρους τοῦ κ. σχολάρχου, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Γραφεῖον ὅπου τὸν περιμένει εἰς κύριος.

Ὁ γέρον διδάσκαλος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἔδραν καὶ ἴσως διότι τὸ ψῆγος τῆς πρωΐας δὲν ἦτο πλέον τόσον δριμύ, ἀφ' οὗ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐθερμαίνον περισσότερο, ἴσως χάριν εὐπρεπειας, διότι τὸ ἐπανωφόρι του ἦτο πολὺ παλαιόν, τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν ἔδραν· ἀφῆκε δὲ καὶ τὰ ματογυάλια του ἐπὶ τῶν ἀνοιχτῶν σελίδων τοῦ βιβλίου του, καὶ ἐξῆλθεν.

Μόλις ἐκλείσθη ὀπίσω αὐτοῦ ἡ θύρα, ὁ Γιάννης ὄρμηξ ἐπὶ τῆς ἔδρας, μὲ πρόσωπον γελαστὸν καὶ ὀφθαλμούς πονηρῶς ἀπαστράπτοντας, ὡς νὰ ἔλεγαν: — Τέλος πάντων, τὴν ἐπέτυχα αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ, μὲ ἐπιδειξιότητα ἠθοποιοῦ συνειθισμένου νὰ ἀλλάξῃ ἀμέσως ἐνδύματα, φορεῖ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ διδασκάλου του, φορεῖ τὰ ματογυάλια του, κυρτῶν τὴν ῥάχιν του, ζαρώνει τὸ πρόσωπόν του, σουφρώνει τὰς ὀφρῦς του, μεταβάλλεται εἰς μικρὸν, μικροσκοπικὸν γεροντάκι, τὸ ὁποῖον χωμένον ἕως εἰς τὸν λαιμὸν ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου, καὶ τὰ ματογυάλια ἔχον ἐπὶ τῆς ῥινός του, ὡς οἱ πῖθηκοι ἐκεῖνοι τῶν Ἰταλῶν οἱ παριστάνοντες εἰς τὸ μέσον τῶν δρόμων, ἤρχισε νὰ διδάσκῃ τάχα τὸ μάθημα, ὑποκρινόμενος τὴν σπινὴν φωνήν, τὸν βῆχα, τὰς χειρονομίας, τὴν στάσιν ἐνὸς ἀληθινοῦ, σεβασίου γέροντος, τοῦ διδασκάλου του, τὸν ὁποῖον ἐνέπαιζε.

Καὶ τὸν ἐμιμείτο τόσον πολὺ! οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγίνοντο σεβαστοί, οἱ δάκτυλοί του ἀλύγιστοι, κοκκαλιασμένοι, γεροντικοὶ ὅπως τοῦ διδασκάλου του· οἱ συμμαθηταὶ του ἐξεκαρδίζοντο, καὶ ὁ Γιάννης τόσον ἐνεθουσιάζετο, τόσον περισσότερο ἐφιλοτιμείτο νὰ τὸν μιμηθῇ, νὰ τὸν παρωδήσῃ.

Ἄλλ' ὁ γέρον διδάσκαλος κάποτε ἐγίνετο ἐντελῶς διαφορετικὸς· ὅταν τοῖς ὠμίλει περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως· τότε συνεκινεῖτο τρομερὰ· ἡ μορφή του ἐλάμβανε μίαν παράδοξον ἔκφρασιν· ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν· οἱ σεβαστοὶ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον· τότε αἱ λέξεις εἶχον περισσotέραν ζωὴν εἰς τὰ χεῖλη του· αἱ χειρονομίαι του, αἱ συνήθως βραδείαι, ἐγίνοντο ταχύτεραι, νευρικαί.

Τούτον τὸν διδάσκαλον, τὸν ὀμιλοῦντα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἠθέλησε νὰ περιπαίξῃ ὁ Γιάννης!

Καὶ ἤδη εἶχε λάβει τὴν ἐνθουσιώδη στάσιν τοῦ γέροντος, καὶ ἤρχισε νὰ ἐκφωνῇ τὰ συγινητικὰ του λόγια, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἐγίνοντο γελοιοδέστατα, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι του καὶ νὰ ἐκτείνῃ κωμικῶς τὴν χεῖρά του, ὅτε ἔξαφνα...

Ἄνοιγει ἡ θύρα.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μαθηταὶ οἱ καγχάζοντες ἐπάγωσαν εἰς τὰς θέσεις των. Εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἴσταντο τρεῖς ἄνθρωποι: ὁ διδάσκαλος, ὁ σχολάρχης καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Γιάννη.

* *

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ὅστις εἶχε ζητήσει τὸν γέροντα διδάσκαλον ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Γιάννη. Εἶχεν ἀκούσει πολλὰ δυσάρεστα περὶ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ πληροφωρίαν· ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα· προσεκάλεσε δὲ τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ κατ' ἰδίαν εἰς τὸ Γραφεῖον, ἂν ἦσαν ἀληθῆ ὅσα ἔμαθεν, ὅτι ὁ Γιάννης εἶνε ἀμελής καὶ ἄτακτος καὶ μῆμος· ὁ διδάσκαλος ὠμολόγησεν ὅτι δυστυχῶς εἶνε ἀληθῆ ὅλα αὐτὰ, καὶ ὅτι μὲ πολὺν του πόνον τοῦ συνιστᾷ νὰ λάβῃ πολὺ αὐστηρὰ μέτρα διὰ τὸν Γιάννην. Ἐπὶ τέλος δὲ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μάθημα διὰ νὰ πεισθῇ καὶ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀμελείας τοῦ υἱοῦ του. Ὁ πατὴρ τοῦ Γιάννη καταλυπημένος ἐδέχθη, τὸν ἠκολούθησε δὲ καὶ ὁ σχολάρχης, ὅστις ἦτο φίλος του.

Διὰ τοῦτο εὐρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἅμα ἠνοιξεν.

Καὶ ὁ Γιάννης;

Ὁ Γιάννης ἔστρεψε καὶ εἶδεν ἔξαφνα, ἀπροσδοκῆτως, τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ μόνον τὸ ἐν ἔφθανε νὰ τὸν κατατρομάξῃ, ἂν τὸν ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ὅλη ἡ στέγη τοῦ Σχολαρχείου κατεκρημνίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐπεθύμει, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ σχισθῇ τὸ πάτωμα καὶ νὰ τὸν καταπίῃ.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὰ πατώματα δὲν ἐκτελοῦν τὰς ἐπιθυμίας τῶν κακῶν παιδίων, καὶ οὔτε σχίζονται ὁσάκις τὸ θέλουν αὐτὰ διὰ ν' ἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τῶν κακοήθων πράξεών των.

Καὶ ὁ Γιάννης ἔμενε ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἔδρας! κατακόκκινος, καρφωμένος· μὲ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ διδασκάλου εἰς τὴν ῥάχιν, μὲ τὰ ματογυάλια ἐπὶ τῆς ῥινός του, μὲ ἡμίσειαν φράσιν τοῦ διδασκάλου του εἰς τὸ στόμα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἐκστομίση.

— Εἶνε περιττὸν πλέον νὰ ἴδω ἄλλο τι, εἶπεν ὁ πατὴρ τοῦ Γιάννη διακόψας τὴν σιωπὴν, ἡ ὁποία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα. Φθάνει ὅ,τι εἶδα. Καὶ προσεῖδε μετ' ἄκρας θλίψεως τὸν σχολάρχην καὶ τὸν διδάσκαλον.

Ἐπειτα δὲ ἀποταθείς πρὸς τὸν Γιάννην:

— Πάρε τὰ βιβλία σου κ' ἔλα μαζί μου! τῷ εἶπε.

* *

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Γιάννης δὲν ἐφάνη εἰς τὸ Σχολαρχεῖον. Παρήλθον δύο, τρεῖς ἡμέραι, παρήλθε μία ἑβδομάς· οἱ συμμαθηταὶ του κάποτε τὸν ἐνεθυμοῦντο καὶ ἠρώτων μὲ ἀπορίαν τί ἐγίνειν· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἰς ἐξ αὐτῶν, συγγενῆς ὀλίγον τοῦ Γιάννη, ἦλθε καὶ εἶπεν ὅτι τὸν Γιάννην τὸν ἔστειλεν ὁ πατὴρ του εἰς ἕν μηχανουργεῖον τοῦ Πειραιῶς, εἰς τὸ μηχανουργεῖον τοῦ θεῖου του.

Ναί! Εἰς τὸ μηχανουργεῖον τὸν ἔστειλεν ὁ πατὴρ του. Τὸν ἀπέσπασε διὰ μιᾶς ἀπὸ τὴν καλοπέρασιν τῆς οἰκίας των, καὶ τὸν ἔστειλεν ἐκεῖ κάτω ἐν μέσῳ φουσητήρων καὶ μηχανῶν καὶ ἐμβόλων καὶ κογγλιῶν. Ἐως τότε δὲν ἔκαμε τίποτε, οὔτε ἐμελέτα κἂν, καὶ τώρα εἰργάζετο ἀκαταπαύστως, ἔζη μετὰ πενήντα λεπτὰ τοῦ ἡμερομισθίου του· ἔτρωγε ψωμί καὶ τυρὶ ἢ ἐλθαίς· ἔζη ὅπως καὶ τὰ ἄλλα πτωχὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον· ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς μίαν κάπην μόνον· κάλτσαις δὲν ἐφόρει· τὰ ἐνδύματά του ἦσαν λιναῖα κυκινᾶ, καὶ ἦσαν πάντοτε ρυπαρὰ ἔνεκα τῆς ἐργασίας του· ὅλοι οἱ τεχνῖται τὸν διέταττον ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ. Κανείς δὲν θὰ ὑπέθετεν, ἅμα τὸν ἔβλεπεν ἐκεῖ, ῥινίζοντά ἐν τεμάχιον σιδήρου, ἰδρωμένον, κατακόκκινον, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ Γιάννης ὁ χαϊδευμένος· ἀλλὰ θὰ τὸν ἐνόμιζε ὁφρατὸν κανεὸς πτωχοῦ ἐργάτου, κατοικοῦν εἰς πενιχρὸν τι, ὑγρὸν καὶ σκοτεινὸν ὑπόγειον καμμιᾶς στενῆς καὶ ἀποκέντρου συνοικίας τοῦ Πειραιῶς· κανὲν δυστυχῆς πλάσμα τὸ ὁποῖον ἀπὸ δέκα ἐτῶν παιδί ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅτι διὰ νὰ ἔχῃ νὰ φάγῃ ἐν τεμάχιον ἄρτου τὸ ἐσπέρας, πρέπει νὰ τὸ κερδίσῃ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι δὲν ἔχει κανένα, κανένα νὰ τοῦ τὸ προμηθεύσῃ!

Ἄλλὰ πόσον δυστυχέστερος ἦτο ὁ Γιάννης ἀπὸ τᾶλλα, τὰ πτωχὰ παιδιὰ! Ἐκεῖνα ἐπῆγαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐργασθοῦν, νὰ μάθουν μίαν τέχνην, νὰ γείνουν μίαν ἡμέραν τίμιοι ἐργάται καὶ καλοὶ ἄνθρωποι· καὶ αὐτὸς διατὶ ἐπῆγεν ἐκεῖ; διὰ τιμωρίαν· ἦτο φυλακισμένος ἐκεῖ διὰ τὴν κακοήθειάν του. Διὰ τᾶλλα

παιδιὰ ἦτο τιμὴ τὸ ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, καὶ δι' αὐτὸν ἦτο ἐντροπή. Ἐκεῖνα ἦσαν εὐτυχῆ ἐκεῖ καὶ αὐτὸς... Ὡ αὐτὸς!

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν ξένων ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων κανείς δὲν τὸν ἠγάπα, οὐδὲ αὐτὸς ὁ θεῖός του, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε, κανείς δὲν τοῦ ἔλεγε δύο γλυκὰ λόγια. Ὡς νὰ τὸ ἔκαμαν ὅλοι ἐπίτηδες, ὡς νὰ τοὺς εἶχε παραγγεῖλει κανείς νὰ τοῦ κάμουν ὅσον τὸ δυνατόν σκληροτέρην τὴν τιμωρίαν του. Καὶ ὁ νοῦς του ἔτρεψε πρὸς τὴν μητέρα του, τὸν πατέρα του, τὴν μικράν του ἀδελφὴν· καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ φιλήματά των, τὰς θωπείας των, τὸ κομψόν του δωμάτιον, τὴν τράπεζαν μὲ τὸ λευκὸν τραπεζομάνδουλον καὶ τὰ ἀχνίζοντα καὶ ὀρεκτικὰ φαγητὰ, τριγύρω εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο καὶ οἱ τέσσαρες, τὰ χιονάτα του ἀσπρόρρουγα καὶ τὴν μαλακὴν κλινίτσα του μὲ τὰ διπλὰ μαξιλαράκια.

Τὸν ἔπαιρνε τότε τὸ παράπονον, πυρμερίζεν εἰς μίαν ἄκραν νὰ κλαύσῃ· ἀλλ' ἀμέσως ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἀρχιεργάτου ἐφώναξε: ὁ Γιάννης! πῶνε ὁ Γιάννης! Καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἔργον σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀχ! οὔτε νὰ κλαύσῃ δὲν τοῦ ἐπέτρεπον ἐκεῖ μέσα! Καὶ κατέπινε τὰ δάκρυά του, καὶ κατεβίβαζε τοὺς λυγμούς του ἕως μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, ἐκεῖ κάτω ὅπου κανείς δὲν τὸν ἔβλεπε καὶ ἔκλαιε, καὶ ἔκλαιε. Τὰ ἠγάπα τότε τὰ δάκρυα, τὰ ἐλεύθερα δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐλαφρύνουν τὴν καρδίαν, ὡς νὰ γίνετα ὑγρὰ ἢ λύπη καὶ νὰ τρέχῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ἠγάπα τὰ δάκρυα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ἕως τότε παρὰ μόνον νὰ γελαῖ... καὶ νὰ περιγελαῖ!

Καὶ τότε τοῦ ἤρχετο ἡ προτέρα του διαγωγή εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸν κατελάμβανε ῥήγος. Καὶ ἐν ᾧ ἐπαράδερνε μὲ τὰ σίδηρα, ἐσκέπτετο ὅτι καλὰ παθαίνει τότε καὶ ὅτι αὐτὸς πταίει δι' ὅσα ὑποφέρει.

* *

Μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του διὰ τῆς ὁποίας παρεκάλει αὐτοὺς νὰ τὸν συγχωρήσουν· παρήλθον ἀρκετὰ ἡμέραι, ἀλλ' ἀπάντησιν δὲν ἔλαβεν· ἔγραψε μίαν ἄλλην ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν περιέγραφε τὴν ζωὴν του, τὰ βάσανά του, τὴν δυστυχίαν του· καμμιὰ ἀπάντησις· τέλος ἔγραψε μίαν πρὸς τὴν μητέρα του· ἐνόμιζε ὅτι δὲν τὴν εἶχε γράψῃ μὲ μελάνην, ἀλλὰ μὲ τὰ δάκρυά του· τόσον ἦτο συγινητικὴ, μὲ τόσον πόνον, μὲ τὴν ἀπελπισίαν ἦτο γεγραμμένη· ἠδύνατο νὰ σπαράξῃ καρδίαν, ἠδύνατο καὶ πέτραν νὰ ῥαγίσῃ· τὴν παρεκάλει, τὴν ἐξώριζεν εἰς τὴν ἀγάπην πού τοῦ εἶχε, ὅταν ἦτο μικρὸ ἀπόμνη καὶ καλὸ παιδάκι, τῆς ἐφίλει τοὺς πόδας τῆς, τοὺς ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του, νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὡ! γρήγορα, γρήγορα, νὰ τὸν πάρουν, διότι ἂν ἀργήσουν, θὰ ἔλθουν νὰ τὸν πάρουν

καμμίαν ημέραν τέσσαρες, μέσα εις ένα μικρό νεκροκράββατο· και θά εἶνε καλλίτερο αὐτό, καλλίτερα νὰ τοῦ σκάσουν ένα μικρὸν τάφον ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸ νεκροταφεῖο, παρὰ νὰ ζῆ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν φυλακίαν. Νὰ ἔλθουν, νὰ ἔλθουν, νὰ τὸν πάρουν!

Καὶ ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Ἀπηλπισμένοι τότε ὑπῆγεν ἐν ἐσπέρας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ του· ὁ θεὸς του τὸν ἠρώτησε μὲ αὐστηρότητα τί θέλει, καὶ ὁ Γιάννης ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του· τὸν παρεκάλεσε, τὸν ἰκέτευσε κλαίων νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του νὰ τὸν συγχωρήσουν. Αὐτὸς μετενόησε· μετενόησε πικρά· προτιήτερα ἦτο κακός· μάλιστα· τώρα ὅμως διωρθώθη. Ποτέ του πλέον δὲν θὰ κάμῃ τοιαύτας ἀνοησίας· ποτέ του· ἂν ξανακάμῃ, ἄς τὸν στείλουν πάλιν πίσω· ἀλλ' ἄς τὸν πάρουν τώρα· σθάνει πλέον τόση τιμωρία· ἄς γυρίσῃ νὰ τὸν ἰδῇ· ἔγεινε πετσί και κόκκαλο! ναί, τὸν παρακαλεῖ πολύ, νὰ τὸν πάρουν, νὰ τὸν πάρουν!

Καὶ ἔκλαιε πικρά, καὶ ἡ φωνή του, ἡ ἄλλοτε τόσον καλὰ γνωρίζουσα νὰ περιπαίξῃ, ἐξέφραζε τώρα ἐγκάρδιον, ἀληθινὴν, βαθεῖαν, λύπην.

Ὁ θεὸς του ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν κρύφιον βλέμμα συμπαθείας, ἀλλὰ δὲν τῷ ὑπεσχέθη τίποτε· μίαν μόνην λέξιν ξηρὰν τῷ εἶπε: θὰ προσπαθῆσω. Καὶ διέταξε τὸν ὑπηρετὴν του ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ φέρῃ, διὰ τὸν Γιάννην σούπαν καὶ βραστὸν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Γιάννης ἔμαθεν ὅτι ὁ θεὸς του ἀνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπερίμενον· ἐπερίμενον· ἐμέτρα τὰς ὥρας· τὰ λεπτά· ἐνύκτωσε· ἔγειναν μεσάνυκτα· ἐξημέρωσε· ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· ἔγεινε μεσημβρία· τίποτε κανεῖς δὲν ἤρχετο· τὸν κατέλαβεν ἀπελπίσια· κανεῖς δὲν θὰ ἔλθῃ· καὶ τὸν ἐπῆραν πάλιν τὰ δάκρυα.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν μία ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ μηχανουργείου· ὁ Γιάννης παρετήρησεν ὅτι ἐξ αὐτῆς κατέβη ὁ θεὸς του καὶ ὁ ὑπηρετὴς των Κώστας κρατῶν ἐν δέμα.

Αὐτὸς ὁ Κώστας τὸν ὅποιον ἄλλοτε περιεφρόνει, πόσον ἀγαπητὸς τῷ ἐφάνετο τώρα! ἐνόμιζεν ὅτι ἔφερον ἐπάνω του, μαζί του ἐν μέρος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς οἰκίας των, ὀλίγην ἀγάπην τοῦ πατρός του καὶ τῆς μητρός του.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μὲ ὀρμὴν καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Κώστα, καλὰ εἶνε ἡ μητέρα, ὁ πατέρας;

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Κώστας, σὺ καλὰ εἶσαι;

— Πήγαινε εἰς τὸ γραφεῖον νὰ ἐνδυσθῆς, Γιάννη, τῷ λέγει ὁ θεὸς του μὲ γλυκεῖαν φωνήν, μὲ φωνήν, πλέον θεοῦ ὁμιλοῦντος πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, καὶ ὄχι μὲ φωνήν διευθυντοῦ ὁμιλοῦντος πρὸς μαθητευόμενον μηχανουργεῖου.

Ὁ Γιάννης ἐξέβαλε τὰ πάνινα ἐκεῖνα φορέματα,

τὰ ὅποια ἐν ᾧ ἦσαν τόσον λεπτά, τῷ ἐφαίνοντο τόσον βαρέα· ἐφόρεσε λευκὰ ἀσπρόρρουχα, ἐφόρεσε τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὅποια ὅταν τὰ εἶδε τὰ ἤρπασε μὲ συγκίνησιν καὶ τὰ ἐφίλησεν· ἄχ! τέλος πάντων ἔλευθερόνετο ἀπὸ τὴν φυλακίαν του! ἔρριπτεν ἀπὸ 'πάνω του τὴν πανίνην ἐκείνην στολήν τοῦ καταδίκου.

Ἀπεχαιρέτισε μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης τὸν θεῖόν του καὶ ἐμβόηκεν εἰς τὴν ἄμαξαν· ἠρώτησε πολλακιὰς τὸν Κώστα, καὶ ὁ Κώστας τοῦ διηγήθη ὅτι ἡ οἰκία των ἐδυσθίσθη εἰς τὴν λύπην ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν· ὅτι ἡ μήτηρ του ἔκλαιεν, ὅτι ὁ πατὴρ του ἐστέναζε πικρὰ λέγων: Θεέ μου! διατί ἔγεινε τοιοῦτος ὁ υἱός μου!

Ὁ Γιάννης ἤκουε προσεκτικὰ· δὲν ἔχανε οὔτε λέξιν· ἔπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις· αἴφνης ἡ ἄμαξα ἐστάθη· ἔφρασε πρὸ τῆς θύρας των.

Ὁ Γιάννης ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνέβη ὀρμητικῶς τὴν κλίμακα· ἀλλ' εἰς τὰς ἐπάνω βαθμίδας ἐβράδυνε τὸ βῆμά του· τὸν κατέλαβε δειλία καὶ ἐντροπή, διότι διήλθε πρὸ τῆς φαντασίας του ζωηρὸν τὸ ἀνόητον σφάλμα του.

Ὁ πατὴρ του καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὅταν ὁ Γιάννης ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, ἡ μήτηρ του ὤρμησε πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοιγμένους βραχιόνας. Τὸν ἤρπασεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ ἐγέμισε τὸ πρόσωπόν του μὲ φιλήματα· καὶ ἔξαφνα τὸν ἐσφιγξε, πολύ, πολύ, ἐν νευρικῇ ταραχῇ, ἐξέβαλε θρηνώδη ὀλολυγμόν, καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἔρρευσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της· ἡ μητρικὴ ἐκείνη στοργή, ἡ ὅποια ἔμενε τόσον βαθειὰ κεκλεισμένη ἐνα μῆνα ὀλόκληρον, ἐξέσπασεν ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ Γιάννης ἔκλαιεν. Ὡ! τώρα ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ! καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀνεμιγνύοντο τὰ δάκρυά του μετὰ τῶν δακρύων τῆς μητρός του.

Ἡ μήτηρ του ὠθησε τὸν Γιάννην εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρός του, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον· ἦτο δὲ καὶ ὁ πατὴρ του πολὺ συγκινημένος, μολονότι δὲν ἤθελε νὰ φανῇ· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑγροί, ὡς νὰ εἶχαν ἀναδῆ ἕως εἰς αὐτοὺς τὰ δάκρυά του καὶ παρετήρουν κρυφὰ κρυφὰ, μὴ τολμῶντα νὰ ἐξέλθωσι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Γιάννη ἐξέφραζε τόσην ἀγωνίαν, μήπως τῷ ἐνθυμίσουν τὴν προτέραν του διαγωγὴν, ὥστε οὔτε λέξιν δὲν τῷ εἶπον.

Νὰ ἐβλέπετε καὶ τὴν χαρὰν τῆς μικρᾶς του ἀδελφῆς ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον! πῶς τὸν ἐνηγκαλίσθη γλυκά, γλυκά, πῶς τὸν ἐφίλησε καὶ πῶς ἐν τῇ ἀφελείᾳ της ἔλεγεν ὅτι «τώρα ἐγέμισε τὸ σπῆτι, γιατί ὅταν ἔλειπε ὁ Γιάννης τῆς ἐφάνετο ἄδειο τὸ σπῆτι».

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν ἤκουσεν ὁ Γιάννης τὴν

μητέρα του, ἡ ὅποια τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ τοῦ διηγήθη τί ὑπέφερεν κατὰ τὸν μαῦρον αὐτὸν μῆνα· ὦ! τί ἀγωνίαν ὑπέφερε· ἤρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ τραπεζάκι του καὶ τὸν ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ὡς ἄλλοτε· ὅταν ἔβλεπε τὰ βιβλία του, τὰ ἐνδύματά του δίχως τὸν Γιάννη, τῆς ἐφάνετο ὅτι ἀπέθανε, καὶ ἐμάδα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της· πολλακιὰς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἐγίνετο τρελλή καὶ ἤθελε νὰ καταβῆ νὰ τὸν πάρῃ, καὶ μόλις, μόλις τὴν ἐκράτει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ τιμωρία ἐκείνη ἦτο ἀναγκαῖα διὰ νὰ σωθῇ ὁ υἱός της· μίαν ἡμέραν πλέον δὲν ἐκρατήθη καὶ κατέβη εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ μηχανουργεῖον, ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν, καὶ ἐμόηκεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ του, καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τὸν εἶδε μέσα, μὲ ἐκεῖνα τὰ

μαυρισμένα του παληόρρουχα, νὰ κτυπᾷ ἓνα σίδηρον καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. . .

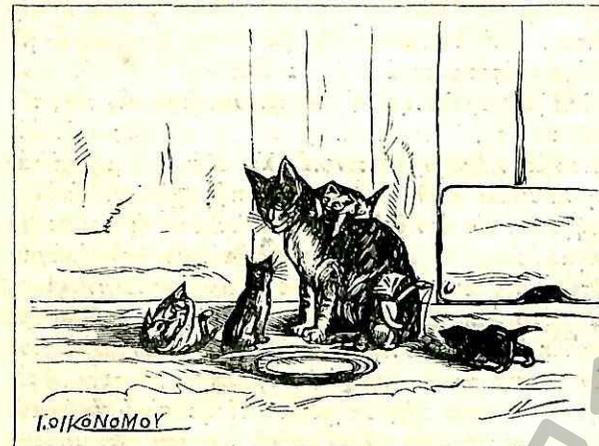
* *

Οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Γιάννη τὸν εἶδον μίαν ἡμέραν ἔξαφνα εἰς τὸ Σχολεῖον. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι θ' ἀρχίσουν πάλιν αἱ κωμωδίαί, καὶ ἠτοίμασαν τὰ χεῖλη των διὰ γέλωτας, ἀλλὰ ταχέως τὰ ἔκλεισαν ὅταν εἶδον πόσον σοβαρὸς, πόσον φρόνιμος, πόσον ἐπιμελὴς ἦτο ὁ Γιάννης.

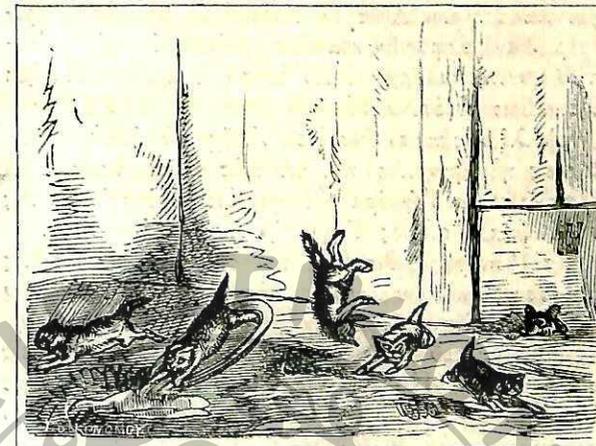
Ὅσαι μεγάλαι μύται, ὅσα μεγάλα στόματα, ὅσοι ὑψηλοί, ὅσοι κοντοί, καὶ ἂν διέλθουν πρὸ τοῦ Γιάννη οὔτε λέξιν δὲν προφέρει· κακεντρεχῇ ὁ γέρον διδάσκαλος του τὸν λατρεύει· ἂν δὲ τὸν ἔλεγε κανεῖς καὶ τότε καραγκιόζη, θὰ τὸ ἐθεώρει ὡς ὕβριν θανάσιμον.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΑΤΑΣ

Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λέγ' ἡ γάτα ἡ μητέρα
Ἐ τὰ παιδιά της μίαν ἡμέρα:
« Ἄν, παιδιά μου, ἀγαπᾶτε
Πράγμα νόστιμο νὰ φᾶτε,
Θὰ σᾶς πῶ ποῦ θὰ τὸ βρῆτε,
Καὶ πῶς πρέπει νὰ φερθῆτε.

« Κάποια ζῶα ζοῦν 'ς τὸ σπῆτι.
Ἐχουν σουβλερὴ τὴν μύτη·
Ἐχουν τὴν οὐρὰ μεγάλη·
Δυὸ αὐτάκια 'ς τὸ κεφάλι.
Ἐχουν στόμα μὲ μουστάκια,
Καὶ τὰ λέγουν ποντικάκια.

« Ποντικάκι ὅπου 'δῆτε
Μή, παιδιά μου, φοβηθῆτε.
Μόνον κυνηγήσατέ το,
Πιάστε το καὶ φάγετέ το.
Σὰν τὸ φάγετε θὰ 'δῆτε
Τι καλὸ φαγὶ θὰ βρῆτε ».

Γνωστικά πολὺ ἐκείνη
Τέτοια συμβουλὴ τοὺς δίνει.
Καὶ μὲ τεντωμέν' αὐτάκια
Ἄκουαν τὰ γατουδάκια.
Κ' ἔλεγον: « Ἄς ἦτον τώρα
Ἡ καλὴ ἐκείνη ὥρα ».

Ὅταν ἄλλη μίαν ἡμέρα
Πῆγεν ἔξω ἡ μητέρα
Κ' ἐμιαούλιζαν ἐκεῖνα
Λιγωμέν' ἀπὸ τὴν πείνα,
Ποντικὸς μικρὸς προβάλλει
Ἄπ' τὴν τρύπα τὸ κεφάλι.

Μόλις εἶδαν τὰ γατάκια
Τὸ κεφάλι μὲ τ' αὐτάκια,
Τάπιασε κακὸ μεγάλο·
Τρέχιασε τὸνα πέφτει τᾶλλο.
« Ποντικὸς, παιδιά! » φωνάζουν,
Καὶ 'ς τὰ τέσσαρα τὸ βάζουν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ο Πάτροκλος έτρελλαίνετο διὰ τὰ όπλα.
Όταν έθλαπε την στολήν του πατρός του, όστις ήτο τυχματάρχης του μηχανικού, κρεμαμένη εις τον τοίχον και πλησίον αυτής τὸ ώραϊόν του ξίφος, τού ήρχετο νὰ αναβή επάνω εις μίαν καθέκλαν, νὰ τὰ ξεκρεμάση, και έπειτα νὰ τὰ φορέση, διὰ νὰ γείνη και αυτός μίαν στιγμὴν αξιωματικός.
Άλλ' έπειτα ένδει ότι θὰ έχάνετο εκεί μέσα εις την στολήν του πατρός του, ή όποία ήτο τρεῖς φορές μεγαλύτερα από αυτόν, και ότι τὸ ξίφος του, τού όποιου έδοκίμασε μίαν ήμέραν τὸ βάρος, διὰ νὰ εἰμφορέση νὰ τὸ σηκώση έπρεπε νὰ τὸ κρατῆ εις τον ώμόν του, ως νὰ ήτο όπλον στρατιώτου!

Και έν τούτοις ή μόνη του έπιθυμία ήτο νὰ γείνη αξιωματικός, νὰ φορῆ γαλόνια και χρυσά κομβία, και νὰ έχη έμπρός του ένα σωρόν στρατιώτας εις την γραμμὴν νὰ τούς προστάξη: « Δεξιᾶ! » και νὰ πηγαίνουν δεξιᾶ. « Άριστερᾶ! » και νὰ πηγαίνουν άριστερᾶ. « Έμπρός! » και νὰ πηγαίνουν έμπρός! « Όπισώ! » και νὰ πηγαίνουν όπισω. Νὰ κάμνουν όλοι ό,τι θέλει αυτός.

Άλλ' έως τότε, έως ότου νὰ έχη άληθινούς στρατιώτας ηύχαρισείτο και με τούς ψεύτικους, και τὸ τραπέζι του καθ' ήμέραν ήτο γεμάτον από μολυβδίνους στρατιώτας, ότινες όλην την ήμέραν έγυμνάζοντο, και τὸ έσπέρας μόνον επέστρεφον και εκλείοντο εις τον στρατώνά των — τὸ κουτί των — όπου ήσύχαζον έως την άλλην ήμέραν.

Ο νοῦς του Πατρόκλου ήτο εις τὰ όπλα και εις τὰ γυμνάσια. Κατέβαινε εις την αὐλήν, εκκμε με τὰς χείρας του σάλπιγγα, εσάλπιζε με τὸ στόμα του χονδρόνων την φωνήν του: Τραταρί τατίτα τράτατα τάρραρα τάτατα τατά, τραταρίτα τίτα, τράραρα ρραρα-ρρα. Και εκαμε και βήμα: Έν, δυό, έν, δυό! Μάρς! Η εκράτει έν τεμάχιον ξύλου τὸ όποιον εκίνει άπ' έδω και άπ' εκεί ως ξίφος, κατατρομάζων καθ' ήμέραν την γάταν ή όποία ένόμιζεν ότι τὸ ξύλον εκείνο τὸ εκίνει διὰ νὰ την κτυπήση.
Ένίστε δε, εις τον ένθουσιαιμόν του, όταν ήθελε νὰ διατάξη ένα ζωντανόν στρατιώτην και δέν εύρισκεν, έστρέφετο πρὸς την διετῆ αδελφήν του, την μικράν Σαπφώ και τῆς εφώνάζε: Βήμα σημει...ωτόν!
Άλλ' ή καυμένη ή Σαπφώ τίποτε έξ αυτών μη έννοῦσα έστρεφε μόνον και τον παρετήρει με εκπληξιν ως νὰ τού έλεγε:

— Τί μου λές, καλέ;

Έγγορεύται, βέβαια, ότι άφ' οῦ ή μικρά κεφαλή του ήτο γεμάτη όλη από στρατιώτας και όπλα και γυμνάσια δέν έμενε τόπος πλέον διὰ τὰ γράμματα και πραγματικώς δέν επήγγαινε διόλου καλά εις τὰ μαθήματα δέν έμελέτα του εφαινοντο όχληρά τὰ

γράμματα που γράμματα και που στρατιώται! διὰ τούτο συχνά πυκνά ελάμβανε μηδενικά εκείνην την στιγμὴν όταν τὰ ελάμβανεν έθετε την κεφαλήν του μεταξύ των χειρών του επί του θρανίου κ' εκλαιεν αλλά τὰ δάκρυα μετ' όλίγον εστέγωνον κ' ελησμόνει την άπόφασίν του μίαν ήμέραν ή μητέρα του επήγει εις τὸ σχολειόν και ό διδάσκαλος τον επροσκάλεσε νὰ ειπῆ μαθήμα' ό Πατρόκλος εγεινε κατκόκκινος: εσηκώθη από την θέσιν του, ειπε δύο τρεῖς λέξεις, άλλ' άντ' άλλων, έπειτα ήρχισε τάχα νὰ συλλογίζηται.

— Δέγε, τού λέγει ό διδάσκαλος.

Τί νὰ ειπῆ; τί εἴξευρεν; ό διδάσκαλος τον εκάθισε κάτω. Η μητέρα του εφυγε γρήγορα από τὸ σχολειόν κατεντροπιασμένη, λυπημένη, και θυμωμένη κατά του Πατρόκλου.

Ο Πατρόκλος επέστρεψε τρέμων εις την οίκίαν. Η μήτηρ του τον επέπληξε πικρά, και ό πατήρ τῶ ειπε θυμωμένος ότι αν αυριον δέν ειξεύρη τὰ μαθήματα του θὰ τού δώσουν μόνο ξηρό ψωμι νὰ φάγη.

Ο Πατρόκλος απεφάσισε πλέον δίχως άλλο νὰ μελετήση έμελέτησεν αρκετά την άνάγνωσίν του, την εκαθε τόσον, ώστε νὰ λάβη βαθμόν καλώς. άλλ' έπειτα εστενοχωρήθη τον κατέλαθεν έπιθυμία νὰ υπάγη νὰ σκαλίση όλίγον τούς στρατιώτας του και έν τῶ επήγγαινε εις τον δρόμον εσκέπτετο: "Αχ! πότε θὰ μεγαλώσω νὰ γείνω αξιωματικός, νὰ μὴν έχω άνάγκη ούτε άνάγνωσιν νὰ διαδάζω, ούτε άριθμητικήν. Πότε θὰ γείνω αξιωματικός!

Εκείνην την στιγμὴν παρετήρησε τον Σταυρον, τον στρατιώτη του πατρός του, τον όποιον ειχαν εις την οίκίαν και τούς υπηρέτει' εδαφε τὰ υποδήματα του πατρός του.

— Α', Σταυρο, τού λέγει ό Πατρόκλος, γιατί δέν γίνεσαι και συ αξιωματικός;

— Αξιωματικός; τῶ λέγει ό Σταυρος με εκπληξιν, άμ' εγώ δέν μπορῶ νὰ γείνω υποδεκανέας άκομη και θὰ γείνω αξιωματικός;

— Και γιατί;

— Γιατί, ρωτᾶς, άμ' γιατί δέν ξέρω διόλου γράμματα.

— Και όποιος δέν ξέρει γράμματα λοιπόν δέν εἰμφορεῖ νὰ γείνη αξιωματικός;

— "Οχι"

— Α! ειπεν ό Πατρόκλος.

Και ήρχισε νὰ σκέπτηται. — Λοιπόν αν δέν μάθη γράμματα, ποτε δέν θὰ γείνη αξιωματικός, ώσαν τον πατέρα του αν καταταχθῆ εις τον στρατόν τὸ πολὺ πολὺ θὰ γείνη στρατιώτης ώσαν τον Σταυρο, νὰ υπαλίξη εις την κουζίνα τὰ υποδήματα του αξιωματικού του' διότι θὰ έχη και αυτός αξιωματικόν ό όποιος θὰ τον διατάσση: — Πατρόκλε, έδω! Πατρόκλε, εκεῖ!

και ἴσως αυτός ό αξιωματικός εἶνε κανεις από τούς συμμαθητάς του, από εκείνους εἰ όποιοι θὰ μάθουν γράμματα.

— Και διατί νὰ μὴ μάθω και εγώ γράμματα; εσκέπτετο και οι άλλοι παιδιὰ εἶνε κ' εγώ παιδί' δέν θὰ γείνω αξιωματικός! νὰ ιδῆς που θὰ γείνω άληθινός αξιωματικός με τὰ γράμματα.

Και επέστρεψε ταχέως εις τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης του' εκλαβε προθύμως τὸ βιβλίον του, άνέγνωσε τέσσαρας φορές άκομη την άνάγνωσίν του και την εκαθε τόσον καλὰ ώστε νὰ πάρη άριστα, διότι τὸ καλῶς δέν τού εφθανε πλέον' έπειτα εγραψε μίαν σελίδα γραφῆς, με πολλήν προσοχήν, και νὰ εδλέπετε τί εἰμφορα γραμματάκια εκαμε εκείνην την ήμέραν! έπειτα εκαθε καλὰ και την άριθμητικήν του και αυτήν διὰ άριστα και έτρεξε κατακόκκινος από χαρὸν πρὸς την μητέρα του φωνάζων:

— Μητέρα! τὰ ξέρω όλα, εκουσε με.

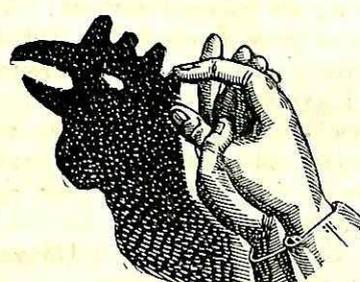
Η μητέρα του τον ήκουσε, τῆς τὰ ειπε περιφρημα όλα, κ' εκείνη εκυψε, τον ενηγαλίσθη και τον εφίλησε και τού ειπε: — Τώρα σ' αγαπῶ!

Και τὸ έσπέρας όταν επέστρεφεν ό πατήρ του και τού ειπον πόσον ώραία εκαθεν ό Πατρόκλος, τὸ καλὸ παιδί, τὰ μαθήματά του, τον εφίλησε κ' εκείνος, και μάλιστα τον εκκύλωσε με τὰ μεγάλα στρατιωτικά του μουστάκια. Άλλ' ό Πατρόκλος δέν επόνεσε. Τουναντίον. Εἶχε τόσην χαράν! ήτο τόσον εὐτυχῆς!

Και ή μελέτη εζηκολούθησε και την άλλην ήμέραν, και καθημέραν. Έλάμβανεν άριστα. Ένίστε τού ήρχετο όρεξις νὰ παίξη με τούς στρατιώτας του, άλλ' άμέσως τού ήρχετο ή ιδέα ότι, αν παρατάσση καθημέραν τούτους στρατιώτας, ποτε δέν θὰ γείνη αξίος νὰ παρατάσση άληθινούς. Και μόνον άφ' οῦ μελετήση καλὰ τὰ μαθήματά του, δι' άριστα πάντοτε, τότε μόνον τούς εκβάλλει από τον στρατώνων νὰ πάρουν τον αέρα των και τούς γυμνάξει όλίγον.

Πρότερον ποτε δέν έπίστευα ότι ό Πατρόκλος θὰ γείνη αξιωματικός. Τώρα όμως εἰμαι βεβαιότατος. Αυτῆς τῆς ιδέας εἶνε και ό στρατιώτης Σταυρος, όστις ήρχισεν από τώρα νὰ τού κάμη τὸ σχῆμα.

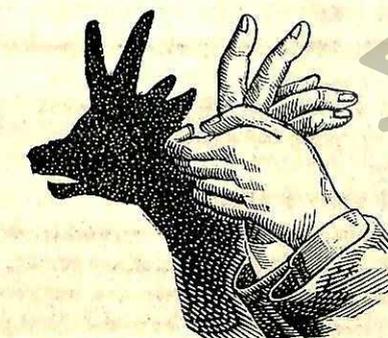
ΑΙ ΣΚΙΑΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ! . . .

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΦΙΣΦΙΡΙΚΟΣ

ΓΑΛΑ, ΓΑΛΑ, ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΓΑΛΑ!

ΝΑ, Ο ΖΙΖΙΜΠΑΜΠΟΥΔΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ἐν μικρὸν χωριατόπουλον, τὸ ὁποῖον τὸ ἔλεγαν Μαρκάκη, εὐχαριστεῖτο πάρα πολὺ νὰ πηγαίνει νὰ κλέπτῃ τὰ μικρὰ πουλάκια ἀπὸ τὰς φωλεὰς των.

Ἐκαμε πολὺ ἄσχημα ὁ Μαρκάκης· τὰ νεογέννητα πουλάκια δὲν ἔχουν ἀκόμη πτερά. Εἰς τὴν φωλεάν τὰ ζεσταίνει ἡ μαμά των· ἡ μαμά των πηγαίνει μὲ τὸν πατέρα των νὰ τοῖς εὕρῃ τροφήν καὶ τὰ μανθάνει πῶς νὰ τρώγουν. Ὁ πατέρας των καὶ ἡ μαμά των κάμνουν ὅ,τι ἔκαμαν διὰ σᾶς ὁ πατέρας σας καὶ ἡ μαμά σας ὅταν ἦσθε μικροί.

Καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν δίχως τοὺς γονεῖς των, καὶ ὅταν ἔλθουν καὶ τὰ κλέψουν ἀπὸ τὴν φωλεάν των, πάντοτε σχεδὸν ἀποθνήσκουν τὰ κακόμοιρα.

Καὶ ἔπειτα πόσον λυποῦνται καὶ οἱ καυμένοι οἱ γονεῖς των ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν φωλεάν των καὶ δὲν εὐρίσκουν τὰ πουλάκια των! φαντασθῆτε πόσον θὰ ἐλυποῦντο οἱ γονεῖς σας, ἂν σᾶς ἔχαναν!

Ὁ Μαρκάκης ποτὲ δὲν τὰ ἐσυλλογίσθη αὐτά· μόνον πῶς νὰ διασκεδάσῃ ἐσυλλογίζετο.

Μίαν ἡμέραν εἶδε μίαν φωλεάν ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

— Νὰ μιά φωληὰ θὰ πάγω νὰ πάρω τὰ πουλάκια της! Καὶ ἤρχισε ν' ἀναβαίνει εἰς τὸ δένδρον· ὑποδήματα δὲν ἐφόρει καὶ μὲ τοὺς γυμνοὺς πόδας του ἐσκαρφάλωνεν εὐκολώτερον.

Ἐν ᾧ ἀνέβαινον, ἐσχίσθη ὀλίγον τὸ πανταλόνι του· ἀλλ' ὁ Μαρκάκης τὴ δουλειά του· ἀνέβηκε ἕως ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἡ φωλεά.

Ἦτοιμάζετο ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ ν' ἀρπάξῃ τὰ πουλάκια, ὅταν ἔξαφνα ἀκούει: κουάν, κουάν, κουάν!

Καὶ συγχρόνως ἐννοεῖ ὅτι κάποιος τὸν σύρει δυνατὰ ἀπὸ τὸ αὐτί!

Μέσα εἰς ἐκείνην τὴν φωλεάν ἦσαν ἄγριαι πάππαι, αἱ ὁποῖαι κατὰ τύχην ἀνέβησαν καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἐπάνω τὴν φωλεάν των· διότι συνήθως αὐταὶ εὐχαριστοῦνται νὰ κατοικοῦν μέσα εἰς τὰ καλάμια.

Τὰ μικρὰ παππάκια εἶχαν μεγαλώσει πλέον καὶ ἓν ἀπὸ αὐτὰ ἤρπασε τὸ αὐτί τοῦ Μαρκάκη μὲ τὸ ράμφος του. Καὶ τὸ ἐκράτει τόσον σφιγκτὰ ὥστε τοῦ ἔκοψε τὸ ἦμισυ.

Ὁ Μαρκάκης κατέβη κατρακυλῶντας κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ τὰ κλαδιὰ τοῦ κατεξέσχισαν τὸ πανταλόνι του καὶ τὸ σακκάκι του.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν τοῦ κατέβη πλέον τοῦ Μαρκάκη νὰ πάγῃ νὰ κλέψῃ πουλάκια.

Καὶ ὄχι μόνον ὅσον τοῦ ἐπονοῦσε τὸ αὐτί του ἀλλὰ καὶ πάντα ἐνθυμεῖτο ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ πειράζῃ τὰ πουλάκια.

Καὶ τόσῃν πολλὴν εὐγνωμοσύνην αἰσθάνεται εἰς τὸ παππάκι ἐκεῖνο ἔκτοτε, ὥστε, λέγει, καὶ ψημένο νὰ τὸ εὕρῃ ἐμπρός του, δὲν θὰ τὸ φάγῃ ὅσο ὀρεκτικὸ καὶ ἂν εἶνε.

(Μήμησις)

• Ο ΝΙΚΟΣ ΤΗΝ ΛΥΠΗΘΗΚΕ, [ΤΟΝ ΟΒΟΛΟ ΤΟΥ ΔΙΝΕΙ •

(Ἴδε σελ. 13)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

1
 'Σ τὰ πόδια σου, πατέρα μου,
 Περίλυπος γυρίζω,
 Καί τρέμω, και θακρύζω,
 Συγχώρησι ζητώ.

Σ' ἀρνήθηκα σ' ἐλύπησα,
 Ἐσκόρπισα τὸν βίό σου,
 Ἄχ! νὰ καλοῦμαι ἰγίός σου
 Δὲν πρέπει, δὲν τολμῶ.

'Ἄλλ' ὁ Θεὸς μου πλέρωσε
 Βαρεῖα τὴν ἀφροσύνη!
 Ζητοῦσα ἰλημοσύνη
 Γεμάτος ἐντροπή.

Κ' ἐξήλευα τὸ σπῖτι μου,
 Τοὺς δούλους σου ἴφθονοῦσα,
 Ἀνώφελα ζητοῦσα
 Ἐς τὰ ξένα τὸ ψωμί.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς κατήνησα
 Τοὺς χοίρους νὰ φυλάω.
 Κι' ἀπ' τὴν βοσκή νὰ φάω
 Μοῦ ἐρχόταν ἰπιθυμία.

'Σ τὴν θλίψι μου, τὸν θάνατο
 Χίλιαι φοραὲς τὸν εἶδα!
 Μιὰ μόνον εἶχα ἐλπίδα,
 Τὴν πατρικὴ καρδιά.

Τέλος ἰδοῦ, ἴς τὰ πόδια σου
 Γυρίζω. Κύτταξέ με
 Πῶς εἶμαι! κύτταξέ με!
 Ἐυπόλυτος, γυμνός.

Ἦ δέξου με, πατέρα μου.
 Ἐάν δούλο ἴς τὴν αὐλή σου,
 Τὰ πάθη μου λυπήσου,
 Ἄν εἶσαι σπλαχνικός.

2
 Σήκω, παιδί μου! ὀλόχαρα
 Σὲ δέχεται ἡ καρδιά μου!
 Ἐδῶ, ἴς τὴν ἀγκαλιά μου
 Εἶν' ὦρα νὰ χαρῆς.

Ἄσσε, παιδί μου, ὑπόφερες,
 Ὁ νοῦς μου τὰ μαντεύει,
 Καί τί δὲν ὑποπτεύει
 Πατέρας δυστυχῆ!

Ἦσαν νεκροὶ κι' ἀνέζησες,
 Ἦσαν γιὰ μὲ χαμένος,
 Καί τῶρ' ἀναστημένος
 Μοῦ ἴπρόβαλες ἐμπρόσθ'.

Ἄς σφάξουν τὸ καλλίτερο
 Γαλατερό μωσχάρι,
 Γιὰ τὴν μεγάλη χάρι
 Ποῦ μοῦδωσε ὁ Θεός.

Τὰ πάθη σου λησμόνησε,
 Ἦτύσου λαμπρά, παιδί μου!
 Ἐς τὸ σπῖτι σου μαζί μου
 Θὲ νᾶσαι βασιλείας.

Οἱ συγγενεῖς ἄς ἔλθουν
 Κ' οἱ φίλοι νὰ σ' ἰδοῦνε,
 Μ' ἐμᾶς νὰ συγγευθοῦνε
 Τὴν ὦρα τῆς χαρᾶς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΝΟΤΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΡΑΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Ὁ Βορρᾶς ἦτο βασιλεὺς καὶ εἶχε τὸ βασιλεῖόν του εἰς τὰ βόρεια μέρη. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἦτο βασιλεὺς ὅλης τῆς γῆς· ὅ,τι καὶ ἂν ἠγγίξε μὲ τὰς ψυχράς του χεῖρας τὸ ἐπάγωνεν.

Ἡ μακρὰ κόμη του ἦτο λευκὴ ὅπως ἡ χιών, καὶ τὰ γένειά του ἦσαν παγωμένα. Ἡ φωνή του ἦτο τόσο ἀγρία ὅσον ὁ ἀνεμὸς ὅταν σφυρίζῃ μὲ γογγυτὸ ἐπὶ τῶν στεγῶν μας τὸν Ἰανουάριον. Πῶς δὲν ἐμειδία· δὲν ἐλυπεῖτο διόλου τοὺς δυστυχεῖς. Καὶ ἂν ἀκόμη ἐκινδύνευον ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὸ ψῦχος, δὲν τὸν συνεχίνει ἡ δυστυχία των, οὔτε κἂν ἔστρεφε νὰ ἴδῃ τὰ δάκρυά των.

Μίαν ἡμέραν ἐκίνησεν ἐναντίον του εἰς ἄλλος μέγας βασιλεὺς, ὅστις εἶχε τὸ βασιλεῖόν του εἰς τὰ νότια μέρη. Ὄνομάζετο Νότος. Ὁ βασιλεὺς οὗτος δὲν ὡμοίαζε διόλου πρὸς τὸν Βορρᾶν· ἦτο συμπαθητικὸς καὶ πρᾶος· τὸ πρόσωπόν του ἐμειδία, τὸ βλέμμα του ἦτο γλυκύ, ἡ φωνή του μελωδική. Οἱ κυματίζοντες βόστρυχοί του εἶχαν ἀνοιχτὸν καστανὸν χρῶμα· ἐπὶ τῆς μορφῆς του δὲν εἶχε γένεια καὶ ὡμοίαζε μὲ ἔφηβον.

Ὅταν οἱ δύο οὗτοι βασιλεῖς συνητήθησαν:

— Εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ βασιλεύσω, εἶπεν ἡσύχως ὁ Νότος.

— Παιδί! ἀπεκρίθη ὁ Βορρᾶς ῥίψας περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ δροσεροῦ καὶ νεανικοῦ προσώπου τοῦ Νότου.

— Τί πειράζει! ἄς εἶμαι παιδί· ἐπανελάθεν ὁ Νότος· διὰ νὰ κάμῃ κανεὶς τὸ καλὸν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε μέγας· καὶ οἱ νέοι εἰμποροῦν νὰ φανοῦν ὠφέλιμοι. Καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ γέροντος βασιλεῖος ἤρχισε τὸ ἔργον του.

Ὁ Νότος ἐδίωξε τὴν χιόνα, τὸ ψῦχος, καὶ εἶπεν εἰς τὸ χόρτον: « Ἰδοῦ ἡ ὦρα νὰ φυτρώσῃς. »

Εἶπεν εἰς τὸν μυλωνᾶν νὰ διορθώσῃ τὸν μύλον του καὶ ἤρχισεν οὗτος νὰ γυρνᾷ τικ-τάκ, ἐν ᾧ ὁ Βορρᾶς ἠτόιμασε τὸ ἀγκίστρι του καὶ τὰ δίκτυά του.

Ἐπειτα ὁ Νότος ἐπέρασε ἰμέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἦσαν μαραμμένα, μουδιασμένα ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐφύσησεν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἤρχισαν νὰ πρασινίζουσι, ἐφύσησεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθῶν καὶ ἤρχισαν ν' ἀνθίζουσι.

Ὅπόθεν καὶ ἂν διήρχετο ὁ Νότος τὰ πτηνὰ τὸν ὑπεδέχοντο μὲ τὸ κελάδημά των. Καὶ ὁ Νότος χαμογελῶν τοῖς ἐσυμβούλευε νὰ κτίσουν καλὰς καὶ ζεστάς φωλεάς, διὰ τὰ μικρὰ πουλάκια των.

Καὶ εἰς τοῦ χωρικοῦ τὸ καλυδόσπητο τί κίνησις ἐγένετο! Αἱ ἀγελάδες ἐμυκῶντο, τὰ πρόβατα ἐβέλαζον, αἱ κότται ἐκακᾶριζον· ὁ γεωργὸς ἔτρεχεν εἰς τὸ χωράρι του νὰ σπεύρῃ.

Τί καλὸς, τί εὐσπλαγχνος εἶνε ὁ Νότος! καὶ πόσον διαφορετικὸς εἶνε ὁ Βορρᾶς.

Ὅταν ὁ Βορρᾶς ὀμιλεῖ ἡ γῆ ὅλη ἀνατριχιάζει ὡς νὰ τὴν κρυώνει ἡ ἀναπνοή του· τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν τολμοῦν νὰ ξεμυτίσουν εἰς τοὺς δρόμους· διότι ὁ χειμῶν ἀσπρίζει τὰ βουνά, ἀλλὰ ταῖς μύταις τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ κάμνει κατακόκκιναις· μαζεύονται τριγύρω εἰς τὴν γωνίαν καὶ παρακαλοῦν τὴν γρηῃν μάμμην νὰ τοῖς ἴπῃ κανένα παραμυθάκι· καὶ ἡ γάτα ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς ἐστίας διὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ ρουθονίζει· καὶ ὅσα παιδιὰ πρέπει νὰ υπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον τυλιζόνται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὰ ἐπανωφοράκια των.

Ὁ Νότος εἶνε τὸ Ἐαρ, ὁ δὲ Βορρᾶς εἶνε ὁ

Χειμῶν. Ὁ χειμῶν εἶνε σκληρὸς, εἶνε ψυχρὸς, παγωμένος, ἀλλὰ ξεκουράζει τὴν γῆν. Ὅπως εἶπετε ἀπ' οὐ μελετήσητε ἔχετε ἀνάγκη ἀναπύσεως, οὕτω καὶ ἡ γῆ, ἀπ' οὐ παραγάγῃ τόσους καρποὺς καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ἔχει ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῇ,

καὶ ξεκουράζεται τὸν χειμῶνα. Καὶ ὅταν ἔρχεται τὸ ἔαρ φυτρῶνουν ἀμέσως τὰ φυτὰ, πρασινίζουσι τὰ δένδρα, καὶ ἡ γῆ ἀρχίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ ὀπωρικά ἐκείνα τὰ ὅποια σᾶς ἀρέσουν τόσο πολὺ νὰ τὰ τρώγετε.

Ἀλλὰ τί κρύος, τί κρύος ποῦ εἶνε ὁ χειμῶν, πρὸ πάντων διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχεῖς! Λυπηθῆτε τὸν πτωχὸν τὸν ὅποιον ὁ ψυχρὸς βορρᾶς τοῦ Ἰανουαρίου παγώνει ἕως εἰς τὰ κόκκαλά του· λυπηθῆτε τὸν ἄρρωστον ὁ ὅποιος κεῖται εἰς τὸ πτωχό

του κατώγι καὶ τουρτουρίζει μέσα εἰς τὰ τρύπια του κουρέλια. Λυπηθῆτε καὶ τὸ μικρὸ ὄρφανὸ τὸ ὅποιον γυρνᾷ ἐυπόλυτον εἰς τοὺς δρόμους, τὸ κακόμοιρο· δόσατέ του ἔνα κομμάτι ψωμί, κανένα φορματάκι, καὶ κανὲν ζευγάρι παπουτσάκια. Ὡ! πόσον εὐτυχεῖς εἶνε ὅσοι κάμνουν τοὺς πτωχοὺς νὰ μὴν ἐνοοῦν τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος!

(Παράφρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΟΥ ΚΟΙΜΗΣΟΥ

(Βλέπε τὴν ἐν σελ. 1 εἰκόνα)

Μικρούλα μου, κοιμήσου!
 Ἄπ' τὴν πολλὴ δουλειά
 Ἡ χαροπὴ ζωὴ σου
 Ἄς γύρῃ κουρασμένη
 Σὲ πλοῦσια στολισμένη
 Ὀνειρῶν ἀγκαλιά.
 — Μικρούλα μου, κοιμήσου!

Τὰ τόσα σου παιγνίδια,
 Ποῦ γύρω ταπεινὰ
 Θαρρεῖς κι' αὐτὰ τὰ ἴδια
 Κοιμοῦνται στὸ πλευρὸ σου,
 Ἄς ἔλθουν ἴς τὸνειρὸ σου
 Παιγνίδια ζωντανὰ
 Τὰ τόσα σου παιγνίδια.

Ὅλ' ἀπὸ ἴενα ζοῦνε.
 Καὶ ἴς τ' ἄψυχα πνοή
 Τὰ χρόνια σου σκορποῦνε·
 Τὸ ἄνθος ὅ,τι ἐγγίξει
 Τὸ κάνει νὰ μυρίζῃ·
 Ἐσὺ σκορπᾷς ζωὴ,
 Ὅλ' ἀπὸ ἴενα ζοῦνε.

Προσμένουν νὰ ἐπνήσῃς
 Ν' ἀναστηθοῦν κι' αὐτὰ·
 Γλυκὰ νὰ τοὺς μιλήσῃς,
 Ν' ἀρχίσουν νὰ μιλοῦνε,
 Νὰ τρέχουν νὰ πετοῦνε,
 Παιγνίδια ζηλευτά,
 Προσμένουν νὰ ἐπνήσῃς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΩΡΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

Η ΚΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΗΝ κούνια την οποίαν βλέπετε ζωγραφημένην είμπορείτε να την κατασκευάσετε από εν τεμάχιον χονδρού χαρτίου είτε μικρού είτε μεγάλου ανάλογως του αναστήματος της κούκλας την οποίαν θα κοιμίζετε μέσα εις αυτήν.

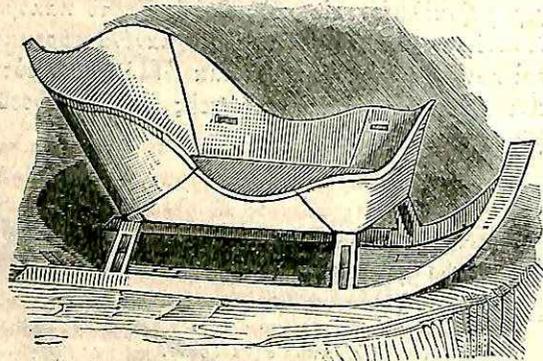
Τώρα προσέξτε εις τὸ β' σχῆμα διὰ νὰ μάθετε πῶς κατασκευάζεται.

Αἱ μαῦραι γραμμαὶ δεικνύουν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοπῆ τὸ χαρτίον, αἱ δὲ γραμμαὶ αἰ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικρὰς στιγμας δεικνύουν τὸ μέρος τὸ ὁποῖον πρέπει τὸ μαχαίριδιον νὰ χαράξῃ ὀλίγον μόνον καὶ ἐλαφρῶς, τόσον μόνον ὥστε νὰ λιγύζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

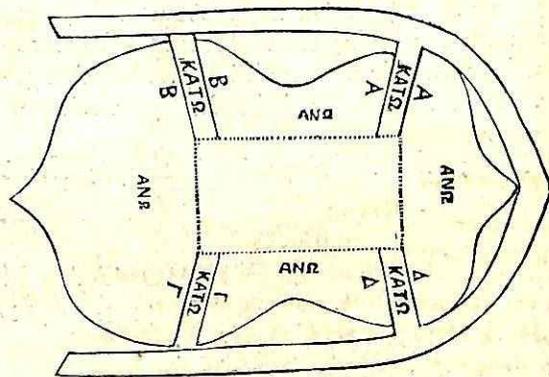
Ἐκεῖνα τὰ τεμάχια εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ λέξις ἀνὼ πρέπει νὰ τὰ γυρίσητε ἐπάνω, διότι αὐτὰ θ' ἀπο-

τελέσουν τὰς πλευράς, δηλαδὴ τὸ ἔμπροσθεν καὶ τὸ ἔπισθεν μέρος τῆς κούνιας. Τὰ δὲ τεμάχια πάλιν εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ λέξις κάτω, γυρίσατέ τα πρὸς τὰ κάτω διὰ ν' ἀποτελέσουν τοὺς πόδας καὶ τὴν καμπύλην βάσιν τῆς κούνιας. Ἐπειτα θέσατε τὰ ἄκρα ΑΑ, ΒΒ, ΓΓ, ΔΔ τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ βράψατέ τα μαζὶ διὰ νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται. Ἐὰν οἱ πόδες τῆς κούνιας λιγύζωνται πολὺ, κολλήσατε ναστόχαρτον (χαρτόνιον) καὶ θὰ γείνουν περισσότερον στερεοί.

Ἡ κούνια τῆς κούκλας θὰ γείνη ὠραιότερα, ἂν τὴν χρωματίσητε με ὠραῖα χρώματα. Ἐὰν δὲ θέλητε νὰ κοιμᾶται ἀναπαυτικώτερα ἡ κούκλα, θέσατε μέσα εἰς τὴν κούνιαν καὶ ἐν μαλακούτοις στρωματάκι καὶ προσκεφαλάκι. Νανουρίσατέ τὴν γλυκὰ γλυκὰ ἕως ὅτου κλείσῃ τὰ ματάκια τῆς καὶ κινεῖτε κάπου κάπου καὶ τὴν κούνιαν καὶ ἐκεῖνη θὰ κοιμηθῆ. Καὶ ὅταν ἐξυπνήσῃ τὴν ἐρωτᾶτε τί ὄνειρον εἶδε. Καὶ ἅμα σὰς τὸ εἶπῃ νὰ μοὶ τὸ γράψητε. Διότι εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω ἂν βλέπουν καὶ αἱ κούκλαὶ ὄνειρα ὅπως καὶ σεῖς.

Σχῆμα α'

Σχῆμα β'

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΟΜΙΝΟ

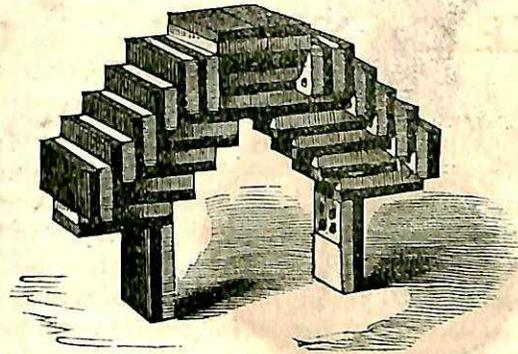
— Τί ὠραία γέφυρα! ἀνέκραξε μίαν ἐσπέραν ὁ μικρὸς Παῦλος, παρατηρῶν με θαυμασμὸν τὸ ὠραῖον οἰκοδομημα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει ἀπὸ δόμινα ἡ ἀδελφὴ του Ἀγλαΐα. Καὶ πῶς λοιπὸν τὸ ἔκμας;

— Ὅχι σοῦ τὸ εἶπῶ τὸ μυστικόν μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαΐα παρατήρησε καλά.

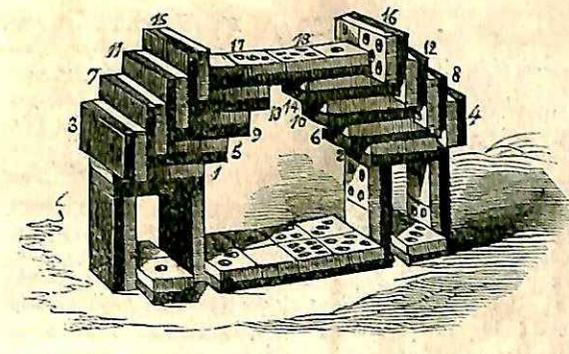
Ἡ Ἀγλαΐα κατ' ἀρχὰς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕξ δόμινα κατὰ πλάτος, ὅπως τὰ βλέπετε εἰς τὸ β' σχῆμα, ἔπειτα τέσσαρα ἄλλα ὀρθὰ, προσπαθοῦσα νὰ μὴ ἀφήσῃ διόλου διάστημα μεταξύ αὐτῶν, καὶ

τὸ κέντρον ἐκάστου νὰ σχηματίζῃ ἀκριβῶς εὐθεῖαν γραμμὴν.

Ἐπὶ τῶν δύο, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ ἄκρον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔβαλεν ἀλληλοδιαδόχως ἕν δόμινο (1 καὶ 2) ἔπειτα ὅλα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 18, κατὰ τὴν ἰδίαν τάξιν πάντοτε, ἐν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐν ἀπ' ἐκεῖ, προσέχουσα πολὺ νὰ μὴ προχωρῇ περισσότερον ἢ μία πλευρὰ τοῦ οἰκοδομηματος ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι τότε θὰ ἔπιπτε, θὰ κατεκρημνίζετο ὁλόκληρον.

Σχῆμα α'

Σχῆμα β'

Ἄμα ἔφθασεν ἕως ἐδῶ ἡ Ἀγλαΐα, ἐτράβηξε σιγὰ σιγὰ με προσοχὴν τὰ δόμινα, τὰ ὁποῖα εἶχε θέσει κατὰ πλάτος, πρῶτον τὰ τέσσαρα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸ μέσον, ἔπειτα τὰ δύο ἄλλα, καὶ τὰ μετεχειρίσθη ὡς ὑλικὸν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς γεφύρας, ὅπως βλέπετε εἰς τὸ α' σχῆμα.

Τέλος πάντων δὲ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οἰκοδομηματος ἔθεσε τὰ δύο δόμινα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον ὡς ἐξωτερικοὶ τοῖχοι. Τὰ ἀπέσυρε με προσοχὴν καὶ τὰ ἐτοποθέτησε σιγὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

Ὁ μικρὸς Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του, ἐν ᾧ ἡ ἀδελφὴ του κατεσκεύαζε τὴν γέφυραν, ἅμα τὴν εἶδεν ὅτι ἐτελείωσεν, ἤρχισε νὰ

χειροκροτῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ ἠθέλησε νὰ κατασκευάσῃ καὶ αὐτὸς μίαν γέφυραν. Ἐδοκίμασε μίαν, δύο φορές, ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας χρειάζεται περισσοτέρα προσοχὴ καὶ ὑπομονὴ παρὰ ἐπιδειξιότης, καὶ ὁ Παῦλος, ἴσως διότι ἦτο μικρὸς ἀκόμη, δὲν ἦτο οὔτε προσεκτικὸς πολὺ, οὔτε ὑπομονητικὸς.

Ἐπὶ τέλους ὁμως κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ὠραίαν γέφυραν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι τῆς « Διαπλάσεως », ἂν δοκιμάσουν νὰ τὴν κατασκευάσουν, θὰ φανοῦν τόσον ἐπιδειξίον ἀρχιτέκτονες ὅσον καὶ ὁ μικρὸς Παῦλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

(Βλέπε τὴν ἐν σελ. 9 εἰκόνα)

Α'
— Ἔχεις πατέρα;
— Πέθανε;
— Πῶς ζῆς;
— Μ' ἐλεημοσύνη.

Εἶπε καὶ ἀνεστέναξε· τὸ χέρι τῆς ἀπλώνει με φόβῳ ἡ δύστυχη φτωχὴ· τὸ μάτι τῆς θολώνει· καὶ ὁ Νίκος τὴν λυπήθηκε, τὸν ὀβολό του δίνει. Λυπήθηκε — ἡ λύπη αὐτὴ καὶ αὐτὸ τὸ ἅγιον δάκρυ ποὺ χύνομε γιὰ τὸ φτωχό, ποὺ κάθεται 'ς τὴν ἄκρη καὶ με τρεμουλιαστὴ φωνὴ λίγο ψωμί γυρεύει. Τὸ δάκρυ αὐτὸ τοὺς θησαυροὺς ὅλου τοῦ κόσμου ἀξίζει... Καλότυχος εἰς τοῦ φτωχοῦ τὸν πόνο ὅποιος πιστεύει. Ἄχ ὅποιος δίνει 'ς τὸ φτωχὸ εἰς τὸ Θεὸ δανεῖζει.

Β'

Ἡ Θάλεια, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου, ποὺ ἡ καρδιά τῆς δὲν εἶχε πόνο 'ς τοὺς φτωχοὺς, τὴν βλέπει φοβισμένη, κρύβει τὴν κούκλα τῆς σφικτὰ σφικτὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς μὴ τῆς τὴν πάρῃ ἡ φτωχὴ, καὶ στρέφει τρομασμένη Ὁ Νίκος τὴν λυπήθηκε 'ς τὸ δρόμο τῆ φτωχοῦλα ὅπου 'ς τὸ κρῦθ ἔτρεμε, πανέρημη παιδοῦλα·

ἡ ἀδελφὴ του ποὺ κρατεῖ 'μπρὸς 'ς τοὺς φτωχοὺς καμάρι 'φοβήθηκε τὴν κούκλα τῆς μονάχα μὴ τῆς πάρῃ. Ὁ Νίκος ὅταν 'δῆ φτωχοῦς, ὡς χρέος του νομίζει νὰ δῆν πάντα μυστικὰ 'ς αὐτοὺς ἐλεημοσύνη. Ἡ Θάλεια ὅταν τοὺς 'δῆ 'ς τὸ δρόμο τοὺς ὑβρίζει καὶ τοὺς παιδεύει νὰ θρηνοῦν γιὰ νὰ γελᾷ ἐκεῖνη. Δὲν ἔμοιαζαν σὰν ἀδελφοὶ — ὁ ἕνας εὐσπλαγγνία, καὶ ἡ ἄλλη καταφρόνησι, κακία, μοχθηρία.

Γ'

Ὅταν 'ς τὸ σπῆτι γύρισαν, με γέλοισι ἡ μαμὰ των τὸ Νικό φίλησε γλυκὰ, καὶ μέσα 'ς τὰ φιλιὰ των τοῦπε ἕνα λόγο μυστικὸ καὶ τοῦδωκε καὶ κάτι, καὶ ἡ Θάλεια τοὺς ἔβλεπε με δακρυσμένο μάτι. Ποῖος τάχα τὸ μαρτύρησε; δὲν τῶμαθα ἀκόμα, με ὅποιος κάνει 'ς τοὺς φτωχοὺς, θαρρῶ, ἐλεημοσύνη 'ς τὸ πρόσωπό του γράφεται — καὶ 'κεῖ ποτὲ δὲν σβύνει — ὀλόφωτο καὶ ἱλαρὸ τῆς ἀρετῆς τὸ χρῶμα. Ποῖος τῶπε; ποῖος ἀκολούθησε νὰ 'δῆ τὰ βήματά των; μὴ τῶπε κάποιος ἄγγελος; μὴ τῶπε τὸ πουλάκι; Δὲν ξέρω, ἕνα εἶδα ἐγὼ μονάχα — ἡ μαμὰ των τὸ Νικό φίλησε γλυκὰ, τὴ Θάλεια... Ἰλιγάκι

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κωστάκη, 'πές μου πού εἶνε ὁ Θεός, νά σοῦ δώσω ἕνα πορτοκάλι, λέγει πρὸς τὸν Κωστάκην ὁ θεῖός του.

— 'Πές μου πού δὲν εἶνε καὶ νά σοῦ δώσω ἐγὼ δύο, ἀπαντᾷ εὐφρῶς ὁ Κωστάκης.

'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ 'Ἐρυθροῦ Νικτακοῦ.

Ὁ Μιμῆς ἔκαμεν ἐν σφάλμα καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐτιμώρησε νά φάγη ξηρὸ ψωμί μόνον. Πρὶν νά ὑπάγη καταλυπημένος εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Μιμῆς ἔπρεπε νά περάσῃ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν· οἱ γονεῖς του, ὁ θεῖός του, ἡ θεία του ἐκάθητο τριγύρω εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχαν φέρει ὠραιότατον καὶ εὐωδέστατον ψητόν. Ὁ Μιμῆς ἔπρεπε νά χαιρετίσῃ πρὶν φύγη. Ἄλλ' ἀφ' οὗ τοὺς χαιρετίσεν ὅλους τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νά χαιρετίσῃ καὶ τὸ ψητόν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ παρετίρησε μὲ τρυφερὸν βλέμμα τῷ λέγει μὲ παραπονετικὴν φωνήν.

— Ἄντιο, ψητό!

Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος τοῦ ψητοῦ ἐφάνη τὸσον ἀστεῖος, ὥστε τὸν ἐκράτησαν νά φάγη εἰς τὴν τράπεζαν, ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νά εἶνε φρόνιμος.

'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοκκοράν.

— Ἄν εἰς ἕνα δίνουν πενήντα λεπτά καθ' ἡμέραν, πόσα θάξῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος; ἐρωτᾷ τὴν Τίταν ὁ πάππος τῆς.

Ἡ Τίτα σκέπτεται, λογαριάζει μὲ τὰ δάκτυλά τῆς καὶ ἀποκρίνεται:

— Θάξῃ τρεῖς δραχμάς καὶ μισή.

— Πολὺ ὠραία! αὐτὴ ἡ ἀπάντησις θέλει ἀνταμοιβή! Καὶ τῆς δίδει τρεῖς δραχμάς καὶ ἡμίσειαν.

— Ἄχ! κρῖμα, φωνάζει ἡ Τίτα, καὶ δὲν ἔλεγα πῶς θάξῃ πέντε δραχμάς!

'Ἐστὴν ὑπὸ τῆς 'Ἑλληνικῆς Σημείας.

Ἡ μικρὰ Μαρία, ἐνῶ τὸ πρῶτ' ἔπινε τὸ γάλα τῆς, τὸ ἔχουσε καὶ ἐλέρωσε τὸ καινούργιο φορεματάκι τῆς.

— Τί ἀπόρροκτη, πού εἶσαι ὅταν πίνῃς τὸ γάλα σου! τῇ λέγει ἡ μήτηρ τῆς· τὸ μισὸ τὸ ἔχουσε ἐπάνω εἰς τὸ φρέμα σου!

— Δὲν πειράζει, μαμά, εἶνε τόσο πολὺ τὸ γάλα, πού ὅσο καὶ ἂν ᾄχθηκε πάλι ἔμεινε ἀρκετὸ διὰ νά χορτάσω.

'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰσηλθεν εἰς τὸ Πέμπτον ἔτος αὐτῆς. Τί γρήγορα πέρασαν πέντε ἔτη! Ἐνθυμεῖται ὡς νά ἦτο χθὲς ἀκόμη ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἤρχισε νά σᾶς ἐπισκέπτηται· ἀλλὰ τὰ φυλλάδιά τῆς ἐδημοσιεύοντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ὅσοι μῆνες ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1879 τόσα καὶ φυλλάδια ἐξεδόθησαν. Μὲ τοὺς πλείστους τῶν συνδρομητῶν μου ἐμεγαλώσαμεν μαζί, δι' αὐτὸ καὶ ἀγαπῶμεθα καὶ τὸσον πολὺ. Ἄλλὰ παρετήρησατε ἐγὼ τί προσπαθῶ νά κάμω; νά γίνωμαι καλλιτέρα ὅσον μεγαλόνω, δι' αὐτὸ καὶ σεῖς μὲ ἀγαπᾶτε ὀλονὲν περισσότερον· καὶ σεῖς αὐτὸ πρέπει νά προσπαθῆτε, νά γίνεσθε καλλίτεροι ὅσον μεγαλόνετε, διὰ νά σᾶς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ὀλονὲν περισσότερον.

Πῶς σᾶς φαίνωμαι τώρα μὲ τὸ φορεματάκι μου; καλλιτέρα, αἰ; Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγὼ; ἐγὼ συνειθίζω νά ἐκπληρῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, καὶ νά ἰδῆτε αὐτὸ τὸ ἔτος πόσα ὠραία πράγματα θά σᾶς εἶπω, πόσας ἐκπλήξεις θά σᾶς προξενήσω.

Ἄλλὰ ἐλησμόνησα ὅτι σᾶς ἀφῆκα εἰς τὸ 1882 καὶ σᾶς ἐπαναβλέπω τὸ 1883. Ὡς νά ἐπέρασεν ἕν ἔτος ἀφ' οὗτου δὲν σᾶς εἶδα· τὸσον πολὺ σᾶς ἐπεθύμησα. Ἄλλ' ἐλησμόνησα ἀκόμη καὶ νά σᾶς εὐχηθῶ εὐτυχισμένον τὸ νέον ἔτος, καὶ σᾶς τὸ εὐχομαι μὲ πολλὴν φρονιμάδα, μὲ ὀλίγας ἀταξίας, καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην τῶν γονέων σας.

Πόσον μὲ συγκινεῖ ἡ ἀγάπη τῶν μικρῶν μου φίλων! Δὲν εἰμπορῶ νά κρατήσω τὴν χαρὰν μου ὅταν βλέπω ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ πλησίον ἀπὸ μακρὰν καὶ ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἀκόμη νά μοῦ στέλλουν τὰς ἐπιστολάς των, ὡς νά μοῦ κάμνουν τὴν πρωτογρονιάτικη ἐπίσκεψιν καὶ νά μοῦ λέγουν: « Ἡμεῖς, ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, καὶ πάλιν θά εἴμεθα φίλοι σου καὶ νά μᾶς κάμῃς ἐπισκέψεις. » — Πολὺ καλὰ, φίλοι μου, πολὺ καλὰ! Ἰδοὺ καὶ ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις τοῦ ἔτους αὐτοῦ.

Καὶ ἡ μικρὰ σου ἀδελφή, ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, πῶς θά εἶνε; σοῦ ὁμοιάζει, μὲ ἐρωτᾶτε πάλιν μὲ περιεργίαν. Ὡ! νά τὴν ἰδῆτε καὶ ἐκείνη θά ἀρχίσῃ τὰς ἐπισκέψεις τῆς, ἀλλὰ νά τὴν περιποιηθῆτε· εἶνε μικροῦλα ἡ καυμένη καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς περιποιῶνται καὶ τοὺς θωπεύουν. Δὲν εἴ-

σεθε εὐχαριστημένοι ὅτι περιποιῶνται καὶ θωπεύουν τοὺς μικροὺς; Πονηροί, γελάτε, αἰ;

Καὶ πόσοι νέοι φίλοι! Ὡ! ἀπὸ παντοῦ! τόπον, τόπον διὰ τοὺς νέους φίλους μου! Ἄ! μὴ φοβεῖσθε, ἔχει τόπον διὰ πολλούς, δι' ὅλους τοὺς ἐλληνοπαῖδας· κ' ἐγὼ ἔχω τὸσην ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν μου, ὥστε καὶ διπλάσιοι ἀκόμη νά ἔλθουν πάλιν θά ἀγαπῶ καὶ τοὺς νέους ὅσον καὶ τοὺς παλαιούς, δηλαδὴ πάρα πολὺ. Πόσας προσκλήσεις ἔλαβα! καὶ ὀλονὲν λαμβάνω· καὶ πόσας θά λάβω ἀκόμη. Ὡ! τὸση ἀγάπη καὶ τὸση στοργή! εἶμαι συγκινημένη! Καὶ πού δὲν ἔχω νά κάμω ἐπισκέψεις· εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Κάθε μῆνα ταξιδεύω μὲ ἀμάξας, μὲ ἀτμόπλοια, μὲ σιδηροδρόμους· περνῶ θαλάσσας, περνῶ βουνά· καὶ παντοῦ πῶς μὲ περιμένουν! πῶς μὲ ὑποδέχονται!

Ἄ! λοιπόν, νέοι μου μικροὶ φίλοι, καλῶς ἤλθατε, καλῶς ἤλθατε ὅλοι, καὶ καλῶς ἤλθα καὶ ἐγὼ... εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ μὲ ἀναγινώσκετε τώρα.

Ἀκόμη περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, *Πετερινὲ τῆς Ὀδησοῦ*.

Ἐγενεε καλὰ, ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς ἡ *Πρωτόπειρος Μέλισσα*; διατί δὲν μοι τὸ ἔγραψε καὶ μὲ ἀφίνει εἰς ἀνησυχίαν; Ὅταν, μικροὶ μου φίλοι, μοι ἀναγέλλητε ὅτι εἶσθε ἀδιάθετοι, σᾶς παρακαλῶ, ἅμα γίνεσθε καλὰ, γρήγορα, γρήγορα, νά μοι τὸ γράφετε· διότι, ἕως ὅτου νά μάθω ὅτι ἐγείνατε καλὰ, φαντάζομαι ὅτι εἶσθε εἰς τὸ κρεβάτι, ὦχρὸι, ὅτι πίνετε λατρικόν, καὶ ἀνησυχῶ, ἀνησυχῶ πολὺ· λοιπόν τ' ἀκούετε, μικροὶ μου φίλοι; νά μοι τὸ γράφετε!

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὸν Σταμάτιον Εὐμορφόπουλον, ὁ ὁποῖος θά προσπαθῆσθαι βεβαίως νά γράψῃ ἐν ἄλλο αἰνίγμα, ἀκόμη καλλίτερον ἀπὸ τὸ *ῥόδι* καὶ ἀπὸ τὰ *μῆλα*, τὸ ὁποῖον νά τρώγηται ὀλοκληρὸν καὶ ὄχι μόνον τὸ *ροῦλι* ὅπως αὐτὴ τῇ φορᾷ. Ἄ, μικρὲ μου φίλε, τί λέγεις νά τὸ περιμένω; Ἐρώτησε καὶ τὴν μαμά σου νά ἰδῆς, δὲν θά σοι εἴπῃ ὅτι ἔχω δίκαιον;

Ἡξέυρεις, φίλε *Πυγμαλίων*, πῶς σὲ νομίζει ἡ *Μικρὰ Σεισουρήθρα*; Ἄκουσον τί μοι γράφει: « Αὐτὸς ὁ *Πυγμαλίων* θά εἶνε προκεχωρημένης ἡλικίας, διότι αὐτὸ τὸ αἰνίγμα ἐπι-

τῆς λέξεως Ἰ'Αρτεμίσιον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔστειλε καὶ ἐδημοσίευσε, τὸ εἶχε δημοσιεύσει καὶ εἰς τὴν «Χρυσάλλιδαν» πρὸ 25 ἐτῶν». Ὡστε, ἂν ἡ *Μικρὰ Σεισουρήθρα* λέγῃ ἀλήθειαν, ὡς δὲν ἀμφιβάλω, θά εἶσαι τώρα σαραντάρης τοῦλάχιστον *γέρο-Πυγμαλίων*, αἰ; Νά ἔχαμεν τὴν εὐχὴν σου!

Εὐγε, *Αἰδᾶ!* τὸ ἔμαθα ἐγὼ τὸ ἀνδραγάθημά σου πού ἔκαμες ὅταν ἐπιστρέφατε ἀπὸ τὴν Κηφισιά καὶ ἀφηνίασαν τὰ ἄλογα, καὶ ἂν δὲν ἔπιανεσθε τὰ ἡνία, τίς ἤξέυρει τί θά ἐγένετο. Εὐγε! διὰ τὴν γενναϊότητά σου. Ἐτσι πρέπει νά εἶνε αἱ Ἑλληνίδες, γενναῖαι.

Σὺ δέ, *Βελμοῦτσε*, καλὰ εἶσαι τώρα; στείλέ μου καὶ ἄλλο γράμμα. Τί ὄνομα ὅμως εἶνε αὐτό; πού τὸ ἐπέτυχες; Ἐλαβὰ καὶ ἀπὸ τὸν Κωστάκην ἐπιστολήν.

Γαλλικὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις στελλομένας παρ' ὑμῶν, μικροὶ μου φίλοι, δὲν θά δημοσιεύω καὶ μὴ μοῦ στέλλετε· διότι, πρῶτον, δημοσιεύω, ὡς βλέπετε, μόνον δύο εἰς ἕκαστον φυλλάδιον· καὶ ἂν ὅλοι μοὶ στέλλουν, ὅπως ἤρχισαν μερικὸί, πρέπει νά δημοσιεύω 15 τοῦλάχιστον εἰς ἕκαστον τεύχος, διὰ νά δύναμαι νά εὐχαριστῶ ὅλους· δεύτερον δὲ τὰς δημοσιεύω δι' ἀπλῆν ἐξάσκησιν ἐκείνων τῶν φίλων μου οἱ ὁποῖοι μανθάνουν τὴν γαλλικὴν καὶ θεωρῶ ἀναγκαῖον νά δημοσιεύω ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐγὼ κρίνω καταλληλοτέρας πρὸς τοῦτο. Ἐλληνικὰς ὅμως πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλετέ μοι ὅλοι ὅσας θέλετε, διὰ νά δύναμαι, ἐκλέγουσα τὰς καλλιτέρας, νά δημοσιεύω ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας καὶ περισσοτέρων. Ἀκούετε καὶ σεῖς φίλοι μου, *Δεσδεμόνα*, *Κίρκη*, *Λουκία δε-Λαμερμούρ*, *Τραβιάτα*, *Νόρμα*, *Ἰπποβοάτις*, καὶ τόσαι ἄλλαι *μελοδραματικαὶ* φίλαι μου, αἱ ὁποῖαι μοὶ ἔστειλατε γαλλικὰ αἰνίγματα;

Διατί ἡ *Ἀγγραφιώτισσα* γράφει εἰς τὴν ἐπιστολήν τῆς «ἐν Ἀθήναις» ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Γαλλίαν; Ἄ! ἐννοῶ ἀγαπᾷ τὸσον πολὺ τὴν Πατρίδα, τὴν ἔχει τὸσον πολὺ εἰς τὸν νοῦν τῆς, εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὥστε καὶ δίχως νά θέλῃ φαντάζεται ὅτι εὐρίσκεται εἰς αὐτήν. Εὐγε! φιλόπατρις *Ἀγγραφιώτισσα*. Οὕτω πρέπει ὅλοι οἱ Ἑλληνοπαῖδες, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσθε, νά σκέπτεσθε πάντοτε τὴν ἀγαπητὴν μας Ἑλλάδα, διότι ὅσον περισσότερον τὴν ἀγαπᾶτε, τὸσον περισσότερον θά φροντίζετε νά γίνετε καλοί, διὰ νά κατορθώσετε νά φανῆτε ὀφελίμοι εἰς αὐτὴν ὅταν μεγαλώσετε. Πότε ὅμως θά ἐπαnéλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας τὸσον ἀγαπᾶς;

Ὁ *Ἀγγραφιώτης* θά λάβῃ, ἐλπίζω, τὴν καλωσύνην νά εἴπῃ εἰς τὴν τόσφ καλὴν μαμά του, ὅτι οἱ Διάλογοι δὲν θά εἶνε δημοσιευμένοι, θά εἶνε ἐντελῶς ἀδημοσιευτοί, γραμμένοι ἐπίτηδες διὰ τὸν τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης» καὶ ἐκεῖ θά δημοσιευθοῦν πρώτην φορᾷν. — Αὐτὸν τὸν *Συλλαβόγρονον* τὸν ὁποῖον μοῦ ἔστειλες, μικρὲ μου φίλε, τὸν ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε· στείλέ μου ἄλλους.

Διατί νομίζεις ὅτι εἶνε ψεύτικη ἡ ἀλληλογραφία μου, φίλε *Λεωνίδα Κ.* καὶ διατί δὲν τὴν ἐννοεῖς; Ἰδοὺ τί συμβαίνει: ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων, ὅπως εἶσαι καὶ σὺ, μοῦ στέλλουν ἐπιστολάς καὶ μ' ἐρωτοῦν ἡ μοῦ γράφουν διάφορα πράγματα· εἰς αὐτοὺς ὅλους ἀπαντῶ, καὶ πότε τοὺς συμβουλεύω, πότε τοὺς ἐπιπλήττω, πότε ἀστεϊεύωμαι μαζί των, πότε τοὺς ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ κάτι τι· καὶ ὡς παράδειγμα πάρε τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σου· μοῦ ἔγραψες μίαν φορᾷν καὶ σοῦ ἀπαντῶ· ἂν μοῦ γράψῃς καὶ πάλιν, θά σοῦ ἀπαντήσω καὶ πάλιν· κάθε μῆνα ἂν μοῦ γράφῃς, κάθε μῆνα θά σοῦ ἀπαντῶ. Εἶνε, ἡ θά εἶνε ψεύτικη ἡ ἀλληλογραφία τὴν ὁποῖαν ἔχω μαζί σου; ὄχι βέβαια, θά εἴπῃς. Ἄ! λοιπόν, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἄλλων συνδρομητῶν μου. Μοῦ γράφουν; τοὺς ἀπαντῶ· δὲν μοῦ γράφουν; δὲν τοὺς ἀπαντῶ. Καὶ ὅταν μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιστολήν των τίποτε

δι' ἀπάντησιν τότε στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου, διὰ νά ἐννοήσουν ὅτι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν των καὶ ὅτι τοὺς ἀγαπῶ πάντοτε καὶ θέλω νά μοῦ γράφουν.

Τόσον καιρὸν δὲν μοῦ ἔμεινε θέσις, ἀγαπητὴ μου *Μαργαρίτα Ρ.* νά σὲ παρακαλέσω νά διαβιβάσεις πρὸς τὴν εὐγενεστάτην μητέρα σου τὰς πολλὰς μου εὐχαριστίας δι' ὅσα καλὰ μοῦ ἔγραψεν· εἶνε πολλὴ ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη τῆς, ἀφοῦ λέγει ὅτι μεταξὺ τῶν γαλλικῶν καὶ γερμανικῶν καὶ ἀγγλικῶν παιδικῶν περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα λαμβάνεις, ἐμὲ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μὲ θεωρεῖ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Καὶ ἀφοῦ ἡ καλὴ μητέρα σου, ἐνῶ εἶνε γερμανίς, μὲ εὐρίσκει τὸσον ἀξιαγάπητον, δίκαιον ἔχει νά συλλογίζηται μὲ πόσαν χαρὰν θά μὲ περιμένουν οἱ Ἑλληνοπαῖδες τῆς Βιέννης εἰς τοὺς ὁποίους ὀμιλῶ τὴν μητρικὴν των γλῶσσαν. Καὶ μόνον τῆς Βιέννης οἱ ἐλληνοπαῖδες μὲ περιμένουν μὲ χαρὰν; Παντοῦ, παντοῦ μὲ περιμένουν καὶ μὲ ἀγαποῦν. Δὲν εἶνε ἀληθές, παγκόσμιοι μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὅλοι μὲ περιμένετε ἀνυπομόνως;

Ἐλα δά! μὴ λέγῃς ὅτι τὰ μαθημάτα σου σὲ ἐμπόδιζαν νά μοῦ γράψῃς τὸσον καιρὸν, φίλε *Ἀετιδεῦ τῶν Μελλανθῶν Λίθων*, διότι καὶ τὸ νά γράφῃς εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐπιστολάς εἶνε μάθημα καὶ αὐτό· καὶ μάθημα μάλιστα ὀφελιμώτατον, διότι μανθάνεις νά γράφῃς ἐπιστολάς· ἐπιστολάς δὲ πρέπει ὁ καθένας νά εἰξέυρῃ νά γράφῃ. Καὶ ἐγὼ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σᾶς προτρέπω ὅλους τοὺς φίλους μου νά μοῦ γράφετε, διὰ νά συνειθίσετε εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν, τὴν ὁποῖαν θεωρῶ σπουδαιότατον μάθημα. Εἶπέ λοιπόν ὅτι ἡ κυριώτερα αἰτία πού δὲν μοῦ ἔγραψες ἦτο ἡ *μικροῦλα ἀμέλεια*, τὴν ὁποῖαν πρέπει νά διώξῃς ἀπ' ἐπάνω σου καὶ νά μοῦ γράφῃς τακτικὰ πλέον, διότι γράφεις μὲ πολλὴν χαρὴν.

Ἄν σᾶς ἀγαπῶ καὶ ἂν θέλω νά μοῦ στέλλετε Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ Παιδικὸν πνεῦμα καὶ Λύσεις καὶ Ἀπαντήσεις εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μὲ ἐρωτᾶτε, *Ἐργατικὸι Μεταξοσκώληκες*; Καὶ δὲν ἐμαντεύσατε τὴν ἀπάντησίν μου; ἀκούσατέ τὴν λοιπὸν: Βεβαιότατα, βεβαιότατα, βεβαιότατα!

Ὁ *Ἀραπάκος* εἶνε λυπημένος, μὰ πολὺ λυπημένος, διότι ἔχασε τὸν Ὀσμάν του, τὸν πιστὸν σκύλόν του: « Καὶ δὲν λυποῦμαι δι' ἄλλο τίποτε πού τὸν ἔχασα, μοῦ γράφει, «ἀλλὰ συλλογίζομαι πού δὲν θά τὸν ἔχω νά φυλάῃ τὸν γάτον μὴ μοῦ τρώγῃ τὸ φαγητόν». Καὶ πόσαι φορὰς ἕως τώρα, Ἀραπάκε μου, σοῦ ἐγλύτωσε τὸ φαγητόν σου ἀπὸ τὴν γάταν ὁ Ὀσμάν σου; Τί φύλαξ αἰ; θά ἐκάθητο, ὑποθῆτω κοντὰ εἰς τὴν πριζόλα σου καὶ ἅμα ἤρχετο ἡ γάτα, χῶπι! θά ὤρμυσε κατ' ἐπάνω τῆς ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις πόσαις φορὰς ὤρμυσε κατὰ λάθος εἰς τὴν πριζόλα ὁ Ὀσμάν σου ἀντὶ νά ὀρμήσῃ κατὰ τῆς γάτας; Σκέψου καὶ γράψε τό μου.

Ἡ *Ἑλληνίς τοῦ Βορρᾶ* εἶνε καλὰ; Καὶ οἱ ἄλλοι ἐν Νικολάεφ φίλοι μου εἶνε ὅλοι καλὰ κατόπιν τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς; Πολὺ ἀνησυχῶ νά μάθω. Πληροφόρησόν με, ἀγαπητὴ *Ἑλληνίς τοῦ Βορρᾶ*.

Τὸ Μαῦρον πτηνὸν καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν παρετήρησαν ὅτι ἠῆξῃς τὴν συνδρομή μου κατὰ ἡμισυ φράγκον;

Ποῖος μοὶ ἔστειλεν ἐκ Βάρονος τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὸν Διαγωνισμόν καὶ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων χωρὶς νά γράψῃ εἰς αὐτὰ καὶ τὸ ὄνομά του; Τί ἀπροσεξία! τί ἀπροσεξία!

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὴν *Ποικιλανθίδα*, *Ζεφύριον Ἀθῶν*, *Ῥοδόχρουν Μηλέαν*, *Μικρὰν Περιστερᾶν*, *Δήμον Θ.* *Χρυσοχοῖδον*, *Ἄθω*, *Ἀνατέλλουσαν Σελλήτην*, *Κ. Ν.* *Ὀλύμπιον*, *Ἰωάνναν Καγκάδη*, *Ἀραβικὸν Ἴσπον*, *Μικρὰν Ἐλαφον*, *Λαβύρινθον τῆς Κρήτης*, *Κυανῆν Χρυσάλλίδα*, *Χ. Α.* *Γούναρην*, *Μικρὰν Πεταλοῦσαν*, *Βυζάντιον Τεῦχος*, *Ἴον* μὲ ὄλα

τὰ ἀδερφάκια καὶ ἑαδερφάκια του, Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα, Σέρρειον Τεῖχος, Στακτοπέπελην, Περσιστερὰν τῶν Χελιδονίων Νήσων, Παπαρούναν καὶ τὸν ἀδελφόν της Γεωργάκην, Μέγαρ Ναπολέοντα Βοναπάρτην, Κόμητα Μόντε Χρῖστον, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἰούλιον Καλοῦρα, Ἀερόστατον, Ἀετόν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, Λάιναρ, Ὑψιπετήν Ἰέ-

ρακα, Μικρὸν Πωλονόν, Ἀνθόστρωτον Δάσος καὶ Κρίνον τοῦ Ἄγρου μὲ τὴν μικρούλαρ των Εὐδοξίαν, ἡ ὅποια δὲν εἰξεύρει ἀκόμη νὰ διαβάξη, ἀλλὰ εἰξεύρει νὰ βλέπη τὰς εἰκόνας καὶ νὰ εὐχαριστῆται μάλιστα ὅταν τὰς βλέπη ἐπίσης ἀσπάζεται τὴν Ἐλαφον τῶν Δασῶν, τὸν Ἀστυάνακτα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίαν κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΕΒΙΑΣΤΗΚΕ

Ὁ Μιμηὲς πεινᾷ· εἰνᾷ πολὺ· καὶ ἡ παραμάνα τοῦ ἔστρωσε τραπέζι νὰ φάγη. Μέσα εἰς ἓνα πιάτο τοῦ ἔφερε κρέας ψητό, πολὺ ὠραῖον· ἔπειτα ἐβγήκε νὰ πάρῃ ἓνα ποτήρι· γιατί δὲν φθάνει μόνον νὰ τρώγῃ κανεὶς, πρέπει καὶ νὰ πίνῃ. Ἄλλ' ὁ Μιμηὲς δὲν ἔχει ὑπομονήν· ἡ εὐωδία τοῦ κρέατος τὸν κτυπᾷ εἰς τὴν μύτην καὶ τοῦ γαργαλίζει τὴν ὄρεξιν. — Τὸ τραβῶ νάρθη κοντὰ τὸ πιάτο, νὰ φάγω καὶ χωρὶς τὴν παραμάνα; Λέγει μὲ τὸν νοῦν του ὁ κύριος Μιμηὲς. Καὶ τραβᾷ τὸ τραπεζομάνδυλον· βλέπει ὅτι τὸ πιάτο δὲν ἔρχεται· ἀλλὰ ἔρχεται κάτι ἄλλο, τὸ νερὸ τῆς φιάλης· χύνεται καὶ βρέχει τὸ τραπεζομάνδυλο, τὴν πετσέτα, καὶ τὰ φορέματα τοῦ Μιμηῆ. Ὁ Μιμηὲς, ἅμα ἐβράχηκεν τὰ φορέματά του καὶ ἐνόησε τὸ νερὸ εἰς τὸ κρεατάκι του — ὄχι τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὸ ἰδικό του κρεατάκι — ἔβαλε τὰς φωναίς. Ἐμβαίνει ἡ παραμάνα μὲ τὸ ποτήρι εἰς τὸ χέρι. Καὶ βλέπει τὸν Μιμηῆ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Γρήγορα γρήγορα πρέπει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ ρούχα νὰ μὴν κρυώσῃ. Καὶ τὸ ψητό; περιμένει· καὶ ἡ πείνα τοῦ Μιμηῆ; κ' ἐκεῖνη περιμένει. Ἄν δὲν ἐβιάζετο, ἂν δὲν ἐτραβοῦσε τὸ τραπεζομάνδυλο νὰ χυθῇ τὸ νερὸ, τότε θὰ ἔτρωγε. Καὶ τότε ἀλλάζει φορέματα· καὶ τὸ ψητό κρυώνει· καὶ ἡ κοιλία του γουργουρίζει ἀπὸ τὴν πείναν! Ἄχ! δὲν εἶχε λιγάκι ὑπομονὴν ἀκόμη; Ποῖος τοῦ πταίει; Μόνος του. Πάρα πολὺ ἐβιάσθηκε. Ἐτος Ε'.

*. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ἔλαβε τὸσον πολλὰς ἐπιστολάς ὥστε τῇ ἡτο ἀδύνατον νὰ προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως πρὸς ὅλους τοὺς φίλους της καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον ἔδειξαν ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» ἐγγράψαντες ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν των, ἀλλὰ καὶ ἄλλους συνδρομητὰς εἰς αὐτάς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν δὲν προφθάνει νὰ γράψῃ πρὸς ὅλους, αἰσθάνεται δὲ τὸ καθήκον νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, πρὸς ὅσους μὲν δὲν ἔγραψεν ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας της διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς των ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας διαδόσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» πρὸς ὅσους δὲ ἔγραψεν ἐπαναλαμβάνει αὐτάς.
*. Τὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ἈΝΔΡΕΕΝ θὰ διανεμηθῶσι μετὰ τοῦ τεύχους τούτου πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τους δικαιουμένους νὰ τὰ λάβωσι δωρεάν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ἑλλητισούμφωνον. Ο — "Ε**η* — **έ*ει — *ά — εἴ*ε — *ε**α*ο* — *ό — *ει*δ* — εἴ*ε — *ά*α*ο* — *ά — *δ*ο* — *ά*ε*αι — "Ε**η* — *ι*δ* — *ή — *α*ι* — *έ*ει — *ε**α*ο* — *ω* — *έ**ω* — *η* — *α — *εἴ*ε — *ά***ε*ο* — *αλ — *δ*ι — *ά**α*ο* — *ά — *ά*η* — *ι* — *α — *ι* — *ά — *η* — *ά*ι* — *ά*η*.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.
 2. Συλλαβόγριφος. Ἐἶνε τὸ πρῶτον πρόθεσις, γράμμα τὸ δευτέρον μου. Τῆς Ἰταλίας πόλις δὲ εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθου.
 3. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου γράμμα, τὸ δευτέρον μου γράμμα τὸ σύνολόν μου γράμμα.
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ἀργέντης.
 4. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου γράμμα, τὸ τρίτον μου ποταμὸς τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ σύνολόν μου πτηνόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Περιστερᾶς.
 5. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τὸ δὲ σύνολόν μου ὅσα παιδιὰ δὲν τὸ ἔχουν εἶνε πολὺ δυστυχῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδίου τῶν Μελαγῶν Ἀθῶν.
 6. Λεξιγριφος. Μὲ τὴν κεφαλὴν μὲ πίνεις, Δίχως κεφαλὴν μὲ ψήνεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστέφανου Ἀπόλλωνος.
 7. Λεξιγριφος. Ποῖον ὄνομα ἀποκεφαλιζόμενον καὶ ὀξυτονοῦμενον μεταβάλλεται εἰς μουσικὸν ὄργανον;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου.
 8. Αἰνιγμα. Τί πρᾶγμα ὁ Θεὸς δὲν τὸ βλέπει ποτέ, ὁ βασιλεὺς σπανίως καὶ οἱ ἄπλοῖ ἄνθρωποι καθμερινῶς;
Ἐστάλη ὑπὸ Φανῆς Μαυρογορδάτου.
 9. Λογοπαίγνιον. Ποία νῆσος εἶνε πανουργοτέρη;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζευφίου Ἀύρας.
 10. Λογοπαίγνιον. Ποιά πόλις τῆς Ρωσσίας παίρνει τὰς ψυχὰς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόρου Παιδός.
 11. Παίγνιον. Ποῖον χωρίον δύναται νὰ μᾶς καταβροχθίσῃ εἰς τὴν στιγμὴν;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου.
 12. Ἀπροσδόκητον. Πῶς εἶνε δυνατόν ἐν παιδίον νὰ μάθῃ νὰ ὀμιλῇ ἀγγλικά δίχως διδασκάλισσαν καὶ διδάσκαλον;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθηρός.
 13. Ἀπροσδόκητον. Πότε ἓνας σκύλος ἔχει πέντε πόδια;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετινοῦ.
- Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν
13. Charade.
A chaque porte on trouve mon premier
J'ai pour second une voyelle.
Point de moutons gardés, sans mon dernier.
Mon tout était une reine fort belle.

ΛΥΣΕΙΣ

164. Ἔσο ἀξιαγάπητος, διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου δύναται νὰ εἶσαι πάντοτε εὐτυχῆς. — 165. Πεισίστρατος (Π, Σϋ, Στρατός). — 166. Πυθία (Π, Θ, Α). — 167. Χαρτοπωλεῖον, ἀρτοποιεῖον. — 168. Μῆλος, μῆλον. — 169. Καλαμπάκα. — 170. Λαμία. — 171. Καθόσον καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ καπνίζουρ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄβελ 5. — Ἀετιδίδες τῶν Μελαγῶν Ἀθῶν 5. — Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων 4. — Ἀηδὼν τοῦ Δάσους 5. — Ἀθανασιάδου Κατίνα 7. — Ἀθῶς Περιστερᾶ 6. — Ἀριπέλας Δημ. Χ. 2. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη 6 καὶ 5. — Ἀνεμώνη 6. — Ἀνοίξις 7. — Ἀπλαγῆς Ἀσπὴ 3. — Ἀπόλλων ὁ Μουσῆ γίτης 3 καὶ 7. — Ἀποστόλου Σμαράγδα 1. 4. — Ἀραβικός Ἴππος 7 καὶ 5. — Ἀργέντη Ἀριέττα 3. — Ἀρμάνδος δὲ Γουδὴ 7. — Ἀστερείς Οὐρανός 4. — Βακάλη ΣΤ. — Βερσῆς Σωτήριος Ἀν. 5. — Βολωνίτης Δημ. 4. — Βόρσας Ἀρμάνδος καὶ Μανιῶ 5. — Βουρᾶζος Κ. Χ. 5. — Γκίκα Ὀλγα Κ. 4. — Γουζαρη Μαρία Θ. 4. — Γούναρης Χρ. Α. 3. — Δρακάτος Γερ. Σ. 7. — Δρασοπούλου Φωτεινὴ Π. 3. — Δουκρῶ Ἰππόλυτος καὶ Ἰωάννα 2. — Ἐσπερος 7. — Εὐκλειδῆς Θ. — Εὐμορφόπουλος Νικολ. Α. 3. — Ζευφίριος Αύρα 9 καὶ 6. — Θεόδωρος Κ. — Ἰατροῦ Χ. — Ἰερολογίτης 9. — Καγκάδη Ἰωάννα 6. — Καλογιάννου Δ. — Καπᾶ Ε. — Καρυδάκης Σουλ. Γρ. 5. — Κίραη 9. — Κολιάτσου Ἐλέα 1. — Κοραῆς 5. — Λεῖριον 6. — Λέου Ρουέ Φο Τσι Λι 6. — Λουκία δὲ Ἀμπερμούρ 7. — Μαυροδίνης Ἀλέξ. 6 καὶ 8. — Μέγας Ἀλεξάνδρος 7. — Μέγας Δουξ 7. — Μέγας Ναπολεὼν Βοναπάρτης 8. — Μελισσηνὸς Γερ. 8. — Μικρὰ Ἐλαφός 4. — Μικρὰ Περιστερᾶ 5. — Μικρὰ Πεταλούδα 4. — Μικρὸς Διάβολος 4. — Μικρὸς Καπουκίνος 5. — Μικρὸς Μάντις 7. — Μουζίδης Π. Γ. 5. — Μπάλος Ἀλέξ. Π. 2. — Νεοιδεάτης 8. — Οἰκονομίδης Α. — Οὐλύμπιος Κ. Ν. 3. — Πανσελῆνος 4. — Παπαδημοπούλου Γ. — Παπαηλιοπούλου Σπ. 6. — Πάσσαρη Ἀλεξάνδρα 4. — Περιστερὰ τῶν Χελιδονίων Νήσων 4. — Πετρόπουλος Ἀλέξ. Κ. 8. — Ποικιλανθὶς 6. — Ροδόχρου Μήλια 7. — Σαμοῦλη Ἀγγελικὴ 6. — Σεληγναῖον Φῶς 2. — Σουτσοῦ Π. Γ. 9. — Στακτοπέπελη 2. — Στράτος Νικ. 6. — Φαιρῆς Γ. Ε. 5. — Χάρα λάμπης Ἀνδρ. Ἀν. 1. — Χατζόπουλος Ν. — Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων 5. — Χρυσολοῖδης Ἀἴμος Θ. 4

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Κύριε,

Είξεύρετε βεβαίως ὅτι ἡμεῖς οἱ Πετεινοὶ καὶ σεῖς οἱ Ἕλληνας εἴμεθα συγγενεῖς· ἐξάδελφοι ἴσως, ἀφοῦ καὶ ὁ ἰδικός μας πρόγονος ἦτο Ἕλλην. Ναί, κύριε, μὴν ἐκπλήττεσθε, Ἕλληνας ὁ Ἀλεκτρυών. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Ἀλεκτρυών ἦτο ὑπηρετὴς τοῦ Ἄρεως, τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου. Μίαν ἡμέραν ἐλη- σμόνησε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ τὴν ὄραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε, καὶ ὁ Ἄρης διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ τὸν μετα- μόρφωσεν εἰς πετεινόν· ἐπειδὴ δὲ τὸν εἶχε παραπά- ρει ὁ ὕπνος ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν τὸν ἐξύπνη- σεν, ὁ Ἄρης τὸν κατεδίκασε ποτέ του νὰ μὴ αἰσθανθῇ πλέον τὴν γλυκάδα τοῦ πρωϊνοῦ ὕπνου, ἀλλὰ νὰ ἐξυπνᾷ ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα: Κουκουρίκο! Κουκου- ρίκο! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ὁ ἴδιος πάλιν ὁ Ἄρης τὸν με- τεχειρίσθη ὡς ἐμβλημα του, καὶ ὅπου παρίστανον τὸν Ἄρη, πλησίον του ἔθετον καὶ τὸν πετεινόν· ὡς νὰ ἤθελαν νὰ εἰποῦν ὅτι ὁ πολεμιστὴς πρέπει νὰ εἶνε ἀγρυπνος ὡς πετεινός.

Ἀπὸ τὸν Ἀλεκτρυόνα λοιπὸν καταγόμεθα καὶ με- ἀπὸ τὸ ὄνομα ὠνόμαζον οἱ πρόγονοί σας τοὺς προ- γόνους μας.

Ὅπως δὲ τόρα οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ περίγυρα φέ- ρουν εἰς τὰς Ἀθήνας πετεινοὺς καὶ κότεις, καὶ φω- νάζουν: «Κότεις καλαῖς, κοκόροι καλοὶ! Πάρτε!» οὕτω καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν εἰς τὴν Τανάγραν τῆς Βοιωτίας, μᾶς ἔτρεφον, μᾶς ἐπάχυνον καὶ ἔπειτα μᾶς ἔφερον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς ἐπώλουν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε γνωστὸν πῶς μᾶς ἐφώναζον οἱ Τα- ναγραῖοι εἰς τοὺς δρόμους.

Αὐτὴ ἡ μανία μας, νὰ φωνάζωμε πολὺ πρὶν χα- ράξῃ ἀκόμη, ἔκαμε τοὺς Σουβαρίτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ χουζουριτοῦ, νὰ μᾶς διώξουν ὅλους ἀπὸ τὴν πόλιν των Σούβαριν.

Ἀλλὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν ἡμεῖς εἶχαμεν μεγάλην σημασίαν· ἐπρολέγαμεν τὴν τύχην· ἐπροφητεύαμεν· καὶ ἰδοὺ πῶς: Μέσα εἰς ἓνα κύκλον ἐχάρασσαν τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου· ἐπάνω δὲ εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἔθετον ἓνα κόκκον κριθῆς· ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς ἔ- βαζαν μέσα εἰς τὸν κύκλον· καὶ τὰ γράμματα τῶν ὁποίων ἔτρωγε τὸν κόκκον τῆς κριθῆς ἐσχη- μάτιζον λέξεις ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελον. Αὐτὴ εἶνε ἡ περιφημὸς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἀλεκτρυονομαντεία.

**

Μᾶς κατηγοροῦν, κύριε, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰς ἔρι- δας· ἢ κατηγορία αὕτη εἶνε ἀληθής· διότι ἅμα

θέσουν δύο ἀπὸ ἡμᾶς τὸν ἓνα ἀντικρὺ εἰς τὸν ἄλλον καὶ δ' ἄλλως νὰ ἔχωμεν καμμίαν αἰτίαν δυσαρρεσκείας ἀναμεταξύ μας, ἀγριεύομεν, φουσκόνομεν, ὀρμῶμε ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου· καὶ ὄχι μόνον οἱ μεγάλοι ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ πετειναράκια· καὶ αὐτὰ ἀνάπτου θυμόνουν, πηδοῦν, κινουῦν τοὺς μόλις φυτρώσαντα λοφίσκους των, καὶ ὅπως λέγει ἡ «Διάπλασις» εἰ τὸν δεῦτερον τόμον:

Ἄγριεμένα, κατακόκκινα πετιῶνται
Τὸ ἓνα ἄνω ἔτ' ἄλλο μ' ἄγρια ὀργή·
Δαγκάνονται, μαδιῶνται, σέρνωνται, τσιμπιῶνται·
Τὸ αἷμά τους ποτάμι χύνεται ἔς τὴ γῆ. . .

Εἶνε κακὸν αὐτό· ἴσως εἶνε ἔλλειψις ἀνατροφῆς διότι ἡμεῖς οὔτε σχολεῖα ἔχομεν, οὔτε διδασκάλους οὔτε «Διάπλασιν» νὰ μᾶς συμβουλεύῃ κάθε μῆνα νὰ νὰ κάμωμεν καὶ τί νὰ μὴ κάμωμεν. Ἀλλὰ διατί ἄρ- γε μᾶς μιμοῦνται καὶ μερικὰ παιδιὰ καὶ φιλονει- κοῦν, καὶ δέρνωνται καὶ λέγουν τότε δι' αὐτὰ μαλόνουν σὰν κοκοράκια: Κοκοράκια! ἄς εἶχαν κα- τὰ κοκοράκια τόσα μέσα ἀνατροφῆς ὅσα ἔχουν αὐτὰ καὶ σὰς βεβαίῳ ποτέ δὲν θὰ μάλλον σὰν παιδιὰ

Ἀλλὰ δὲν πρέπει σεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ μᾶς κατα- γορήτε δὲ καὶ τόσον ὅτι ἀγαπῶμεν τὰς ἔριδας· ἀφοῦ πολλοὶ θέλουν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά μας διὰ νὰ διασκεδάσωμεν· λαμβάνουν δύο ἀπὸ ἡμᾶς, μᾶ- θέτουν τὸν ἓνα ἀντικρὺ εἰς τὸν ἄλλον καὶ μᾶς λέ- γουν: δαγκωθῆτε, τσιμπιθῆτε, μαδιθῆτε, βγάλτε τὰ μάτια σας, μείνετε νεκροὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς σας σκοτωθῆτε . . . διὰ νὰ διασκεδάσωμεν ἡμεῖς βλέ- ποντες πῶς παλαίετε, πῶς σκοτώνεσθε· αὕτη εἶνε ἡ τρομερὰ ἀλεκτρυονομαχία, καὶ ἓνας λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ πολὺ τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὅτι εἰς αὕτην δὲν ὑπάρχει ἡ κακοήθης αὕτη καὶ ἀπάνθρωπος συνήθεια, ὅπως εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐν τούτοις με ὄλην μας τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς ἔριδας, εἰς τὸ σπῆτί μας, εἰς τὴν αὐλήν μας, εἰς τὸ νοικοκυριό μας πόσον ἤσυχοι εἴμεθα! Δὲν βλά- πτομεν κανένα· παραδείγματος χάριν ἐγὼ· ἔχω τὰς κότεις μου· αἱ κυρίαὶ αὐταὶ ἂν δὲν ἔχουν ἀνάγκη φορεμάτων, ἔχουν ὅμως ἀνάγκη νὰ φάγουν· καὶ τρέχῳ ἐπάνω κάτω· σκαλίζω με τοὺς πόδας μου, με τὸ ράμφός μου τὸ χῶμα καὶ ἅμα εὐρῶ καὶ τι ἀμέσως τὰς φωνάζω, τὰς προσκαλῶ, καὶ ταῖς τὸ προσφέρω· δὲν εἶμαι ἐγωίστης· δὲν γεμίζω πρῶτα τὴν ἰδικὴν μου κοιλίαν κ' ἔπειτα τὴν ἰδικὴν των· ἀφοῦ χορτάσωμαι αἱ κυ- ραῖαι, τότε μόνον φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου· καὶ συμβαίνει πολλάκις νὰ ἔχω τὴν κοιλίαν ἀνήσυχον,

ἀλλὰ τὴν συνείδησίν μου ἤσυχον ὅτι ἐξεπλήρωσα ὡς οἰκογενειάρχης τὸ καθήκόν μου.

**

Σεῖς οἱ ἄνθρωποι συνειθίζετε νὰ ὀμιλήτε περὶ θυ- σίας καὶ αὐταπαρνησίας· καὶ ὅμως πρὸς ἡμᾶς φαίνεσθε φρικτὰ ἀχάριστοι· πρὸς ἡμᾶς οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον τὴν φωνὴν μας ἐξοδεύομεν — ὠρεῖν — διὰ σᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ αἶ- μά μας, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας· μᾶς ἀποκε- φαλιζέτε με ὅσῃν ἀφέ- λειαν· ἀποκεφαλιζέτε ἓνα λεξιγράφον· δι- σπαράζετε τὰς σάρκας μας με τοὺς πειναλέους ὀδόντας σας· μᾶς θά- πτετε εἰς τὴν κοιλίαν σας· ὁ θάνατός μας σᾶς τρέφει· καὶ αὐ- τὸς εἶνε ὁ προορισμός μας: ν' ἀποθνήσκω- μεν διὰ σᾶς· βλέπετε ὅτι εἴμεθα ὀλίγον μάρ- τυρες ὑπὲρ τῆς ἄν- θρωπότητος· ἀλλὰ δι' αὐτὴν μας τὴν θυσίαν δὲν ἐννοοῦμεν δὲ νὰ μᾶς στήσετε ἀνδριάν- τας· τοῦλάχιστον ὅπου μᾶς εὐρίσκετε μὴ μᾶς πετροβολεῖτε με τὴν ἀσπλαγγίαν. . . κακὰ παιδιὰ!

**

Θέλετε νὰ σᾶς περιγράψω καὶ τὰ χαρακτηριστικά μου; Τὸ ράμφος μου εἶνε ὀξὺ καὶ κυρτόν· ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἔχω ἓν κρέας ὀδοντωτόν, τραχὺ, κατακόκκινον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται λόφος· κάτω ἀπὸ τὸν λαιμόν μου ἔχω δύο μικρότερα στρογγύλα κατακόκκινά· ἐπίσης κρέατα, τὰ κάλλαια· δακτύ- λους ἔχω τρεῖς ἔμπροσθεν καὶ ἓνα ὀπίσθεν· ἀλλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀπίσθιον ὑπάρχει ἄλλος δακτύλος ὁ ὁποῖος δὲν ἀκουμβᾷ κατὰ γῆς· ὀνομάζεται δὲ πλῆ- κτρον καὶ εἶνε τὸ ὄπλον μας.

Με τὰ πτερά μας δὲν εἰμποροῦμεν νὰ πετώμεν

ὕψηλά· εἶνε μικρὰ ἀναλόγως τοῦ σώματός μας· καὶ ὄχι μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ ὅλα τὰ ἀλεκτοροεῖδη ὡς οἱ γάλοι, αἱ φραγκόκοτταις, οἱ φασιανοὶ, αἱ πέρδικες, δὲν εἰμποροῦν νὰ πετοῦν ὑψηλά· ἀλλὰ ἔχω πόδας δυνατοὺς καὶ εἰς τὴν τρεχάλα προκαλῶ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» νὰ με φθάσουν.

Συνήθως εἰς σᾶς τοὺς ἄνθρώπους αἱ γυναῖκες εἶνε ὠραιότεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας· εἰς ἡμᾶς ὁ- μως συμβαίνει τὸ ἐ- ναντίον· παρατηρή- σατε τὴν ἀλεκτορίδα, παρατηρήσατε κ' ἐμέ· ἐγὼ ἔχω τὸ βάδισμα μεγαλοπρεπές κ' ἐ- κείνη βαδίζει δειλά· ὁ λόφος μου καὶ τὰ κάλλαιά μου εἶνε ὠ- ραῖα καὶ μέγала καὶ αὐτῆς εἶνε μικρὰ· πλῆκτρον δὲν ἔχει εἰς τοὺς πόδας τῆς· τὰ πτερά τῆς δὲν ἔχουν τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν ὠραῖον χρωματι- σμόν τῶν ἰδικῶν μου· πρὸ πάντων δὲ στε- ρεῖται τοῦ ὠραιότε- ρου στολιδίου τὸ ὁ- ποῖον ἔχω, τῆς δρε- πανοειδοῦς μου οὐράς. Δὲν ἔχει δὲ οὔτε τὴν ὠραῖαν φωνὴν μου με τὴν ὁποίαν ἐξυπνῶ μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν με ὀνομάζουν: ξυπνη- τῆρι τῶν πτωχῶν. . . καὶ τῶν μαθητῶν· Κουκου- ρίκο! Κουκουρίκο!

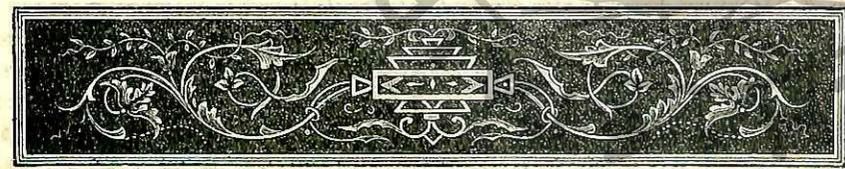
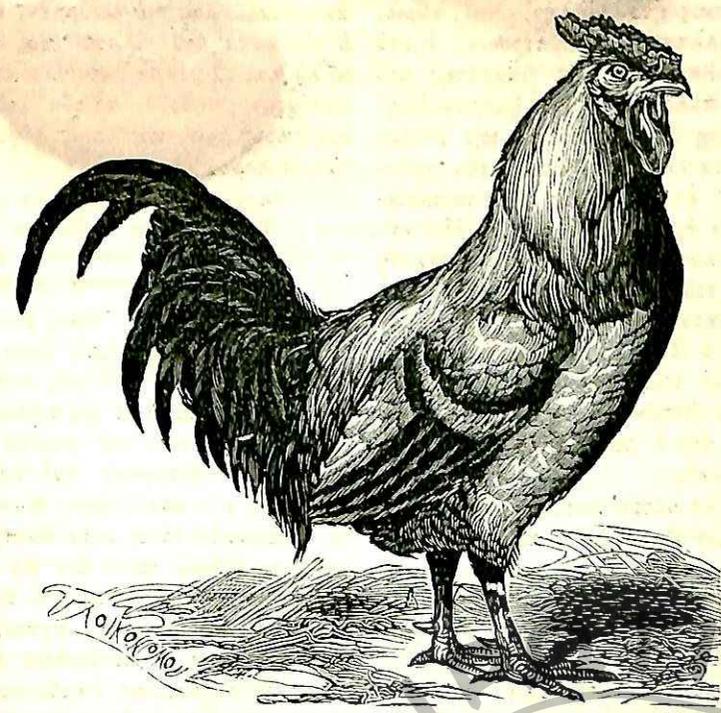
**

Ἐπειδὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» οἱ φίλοι σας συνει- θίζουσιν νὰ σᾶς στέλλουν τὰς φωτογραφίας των, σᾶς στέλλω κ' ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου, ἐννοῶν νὰ με θεωρήτε φίλον σας.

Ὁ φίλος σας
Κοκκινოსκούφης

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Αἰμυλῖος Εἰμαρμένος

Ο ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΗΣ

Μοῦ λέγει ὁ πατέρας
Πῶς σὰν γενῶ μεγάλος
"Ὅλα μου τὰ παιχνίδια
Θὰ βίξω στὰ σκουπίδια,
Καὶ θάξμαι τότε ἄλλος.

"Εγὼ δὲν τὸ πιστεῶ
Πῶς θὲ νὰ μεγαλώσω,
Μὰ καὶ παπποῦς ἂν γίνω,
Ποτέ μου δὲν τ' ἀφίνω,
Καὶ μ' ὄλους θὰ μαλλώσω.

Καὶ ὁ μπαμπᾶς σὰν βλέπει
Πῶς ἔχω καὶ μουστάκια,
Καὶ παίζω κι' ὀλοένα,
Θαλθῆ κι' αὐτὸς μ' ἐμένα
Ν' ἀρχίσῃ παιγνιδάκια.

"Εμπρὸς λοιπόν, παιχνίδια
"Σ τὰ ὅπλα! σὰς φωνάζω . . .
"Ἀπ' τὰ κουτιά σας βγῆτε
Καὶ στὴ γραμμὴ σταθῆτε.
"Εγὼ σὰς τὸ προστάζω.

Σεῖς εἶθε ἡ χαρὰ μου
Κ' ἡ μοναχὴ μου ἔνοια·
"Ἀχ! πῶς σὰς καμαρώνω!
Μὲ σὰς θὰ μεγαλώνω,
Μὲ σὰς θὰ βγάλω γένεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ

"Ο Κίμων ἠγάπα πολὺ τοὺς πτωχοὺς· ὅπου ἔβλεπε κανένα ἐπαίτην, δυστυχῆ, ρακένδυτον, τὸν ἐπλησίαζε μὲ εὐγένειαν καὶ τοῦ ἔδιδε μία πεντάραν ἢ καὶ περισσότερον· ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῆ πτωχὸν καὶ νὰ μὴ συγκινηθῆ καὶ νὰ μὴ εἰπῆ: «Ὁ καυμένος! ἔφαγε σήμερα; κρούνει;» Ἀπὸ πολὺ μικρὸς εἶχε συνειθίσει νὰ κάμνῃ καλωσύνας· ἠσθάνετο δὲ τὴν εὐχαρίστησιν, ὥστε ἡ μεγαλειτέρα του χαρὰ ἦτο νὰ βοηθῆ τοὺς πτωχοὺς.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κίμων ἔπесен εἰς τὸ κρεβάτι· ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἡ ἀσθένειά του εἶνε σοβαρά, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἰατρευθῆ πρέπει νὰ τοῦ δώσουν τὸ ἱατρικὸν τὸ ὅποιον ἔγραψεν εἰς τὴν συνταγὴν του. Ἄν δὲν τοῦ δώσουν ἐκεῖνο τὸ ἱατρικὸν εἰμπορεῖ καὶ ν' ἀποθάνῃ.

Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν, τὸν τρόμον τῆς δυστυχοῦς μητρός του.

"Ετρεμεν ἡ χεὶρ τῆς ὅταν τὸ ἔφερε εἰς τὸν Κίμωνα.

"Ἄλλ' ὁ Κίμων ἄμα τὸ εἶδεν, ἄμα τὸ ἐμυρίσθη, ἀπεμάκρυνε μὲ τὴν χεῖρά του τὴν χεῖρα τῆς μητρός του φωνάζων:

— Μή, μητέρα, δὲν ἔμπορῶ!

— Παιδί μου, Κίμων μου, πῶς θὰ γείνης καλά; πιέ το, παιδί μου.

— Δὲν ἔμπορῶ, μητέρα, ἀπὸ τότε ποῦ ἦταν ἄρρωστος ὁ πατέρας καὶ τὸ μυρίσθηκα μιὰ φορά, μοῦ ἔρχεται νὰ κάμω ἐμετόν· εἶνε καὶ τόσο πικρὸ φαρμάκι! τὸ ἔξερῶ νά! θαρρεῖς δὲν θέλω νὰ τὸ πιῶ, νὰ γείνω καλά; μὰ δὲν ἔμπορῶ, δὲν ἔμπορῶ.

— Πιέ το, παιδί μου, Κίμων μου· θὰ σοῦ πάρω καὶ παιχνίδια καὶ ὅ,τι θέλεις· κ' ἕνα λεύκωμα διὰ τὰ

γραμματόσημα· ὅ,τι θέλεις θὰ σοῦ πάρω· μόνον πιέ παιδί μου.

"Ἄλλ' ὁ Κίμων ἀπήντα μὲ ἀνατριχίλαν:

— Δὲν ἔμπορῶ, μητέρα, δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ πιῶ· "Εξαφνα μία ἰδέα ἦλθεν εἰς τὴν μητέρα του· τὴν ἐφίλησε θερμὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κίμων, ἔξω εἰς τὸν δρόμον εἶδα ἕνα παιδί κουρελιάριο, γυμνὸ σχεδόν, φαίνονταν τὰ κρέατα του μελανιασμένα κ' ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὸ κρύο. Ἡ πιτῆς τὸ ἱατρικὸν σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τοῦ κάμω μιὰ φορεσιά καινούργια καὶ ζεστή! Τὸ κακόμοιρον ὁ Κίμων ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ὡς ἔλαβε μίαν μεγάλην ἀπόφασιν εἶπε μὲ τόνον πρὸς τὴν μητέρα του·

— Δὸς μοῦ το μητέρα, θὰ τὸ πιῶ· ἀλλὰ κ' εἰς τὴν φορεσιά, σήμερα νὰ τὴν κάμω.

Καὶ ἤρχισε νὰ πίνῃ· ἀλλ' ἄμα ἔφθασεν ἕως τὸ ἡμισυ τοῦ ποτηρίου ἔδωκε μὲ ἀηδίαν τὸ ποτήριον εἰς τὴν μητέρα του.

— Ὦχ, μητέρα τί πικρὸ ποῦ εἶνε! δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ πιῶ ὅλο! . . .

— Ἔως τὰ μισὰ λοιπὸν θέλεις νὰ ἐνδύσω ταλαίπωρο πτωχό, ποῦ τρέμει ἔξω; ἡ συμφωνία μὲ ἦτο νὰ τὸ πιτῆς ὅλο, καὶ νὰ τοῦ κάμω ὀλόκληρον ἐνδυμασίαν. Κρίμα! πόσον καλά θὰ ἦταν μὲ φορέματά του τὸ καίμενον!

"Ο Κίμων δὲν ἀντέστη πλέον.

— Δὸς μοῦ το! εἶπε μὲ ἐπιμονήν, καὶ τὸ ἔλαβεν καὶ τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ ἔπιεν ὅλον, καὶ δὲν ἀφῆκε οὔτε σταλιά.

Πῶς τὸν ἐφίλησε τότε ἡ μήτηρ του! ὄχι μόνον ἔχαίρε διότι θὰ γείνη ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τῆς καλά, ἀλλ'

καὶ διὰ τὴν μεγάλην καρδίαν του· ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο τόσο μεγάλη ὥστε ἐνίκησε καὶ τὴν ἀποστροφήν του πρὸς τὸ ἱατρικὸν του, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ νικήσῃ.

"Η μήτηρ του πράγματι ἔκαμε μίαν φορεσίαν ἐνὸς πτωχοῦ γειτονόπουλου, τὸ ὅποιον ὅταν τὴν ἔλαβε ἔξαφνα ἔξαφνα, ἐνόμισεν ὅτι κανένα ἀγγελοῦδι τοῦ τὴν ἔφερεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Καὶ ὁ Κίμων τότε ἀγαπᾶ πολὺ περισσότερον τοὺς πτωχοὺς· ἂν δὲν τοὺς ἠγάπα τόσο, δὲν θὰ ἔπινε τὸ ἱατρικόν, δὲν θὰ ἐγένετο καλά, θ' ἀπέθνησκεν.

— Τοὺς χρεωστῶ τὴν ζωὴν μου ἐπαναλαμβάνει πολλὰκις.

Καὶ νὰ ἰδῆτε πλέον τί ἐλεημοσύνας κάμνει καὶ ν' ἀκούσητε πῶς τὸν εὐγνωμονοῦν οἱ δυστυχεῖς τοὺς ὁποίους παρηγορεῖ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

Σήμερον θὰ σὰς δείξω καὶ τι περιεργόν, εἶπεν ὁ Κύρ Σταυρὸς πρὸς τοὺς ἀνεψιούς του Ἀριστείδην καὶ Ἀλέξανδρον, οἱ ὅποιοι ἦλθον νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι.

— Τί, θεῖε; ἐφώνησαν μὲ περιεργίαν τὰ δύο παιδιά. Ὁ Κύρ Σταυρὸς ἐπλησίασεν εἰς ἕν κιβώτιον, τὸ ἦνοιξε, ἐξέβαλεν ἀπὸ αὐτὸ ἕν φορέμα καὶ εἶπε:

— Ἰδέτε.

"Ο Ἀριστείδης καὶ ὁ Ἀλέξανδρος παρετήρησαν· ἦτο ἕν μικρὸ φορεματάκι, τριμμένον, ξεθωριασμένον, τὸ ὅποιον βέβαια μίαν φορὰν θὰ ἦτο κόκκινον, κακοκομμένον φορεματάκι διὰ παιδί ὀκτῶ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Τί εἶν' αὐτό; τί εἶν' αὐτό; ἐφώνησαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο παιδιά, ἀφ' οὗ τὸ παρετήρησαν.

— Εἶνε ἴδιόν μου φορεματάκι, εἶπεν ὁ Κύρ Σταυρὸς.

— Ἰδιόν μου; εἶπαν τὰ δύο παιδιά χαμογελάσαντα μὲ κάποιαν δυσπιστίαν ἀφ' οὗ παρετήρησαν τὸ ὑψηλὸν καὶ χονδρὸν σῶμα τοῦ θεοῦ των.

— Ναι, ἴδιόν μου, ὅταν ἦμην ὀκτῶ χρόνων.

— Καὶ διατί τὸ φυλάττε; ἠρώτησαν τὰ δύο παιδιά.

— Διότι πρέπει νὰ τὸ φυλάττω, διότι φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὰς πλέον συγκινητικὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

— Ὦ! εἶπον τὰ παιδιά, ἐρωτῶντα διὰ τῶν βλεμμάτων των τὸν Κύρ Σταυρὸν, τί εἶδους ἀναμνήσεις τοῦ ἔφερον εἰς τὸν νοῦν αὐτὸ τὸ παλαιὸν φορεματάκι.

— Ἐννοῶ τί θέλετε, εἶπεν ὁ Κύρ Σταυρὸς· θὰ κάμω τὴν ἐπιθυμίαν σας. Προσέξατε:

"Ὁ πατέρας μου ἦτο πτωχὸς κηπουρὸς· εἶχε ἕνα κηπαράκι καὶ τὸ ἐκαλλιεργοῦσε· εἶχε καὶ ἕνα γαϊδουράκι τὸ ὅποιον ἐφόρτωνε λαχανικά, σπανάκια, κρομμυδάκια, μαρούλια, καὶ τὰ ἐπώλει εἰς τοὺς δρόμους.

Ἐμὲ ὅμως μὲ ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον διότι ἠθέλε νὰ μάθω γράμματα, νὰ γείνω γραμματισμένος· καὶ ἡ μητέρα μου ἦτο ὅλη περηφάνεια διότι πῆγαίνα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅταν ἐπέστρεφα τὸ βράδυ μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐμοσχοβολοῦσα γράμματα. Δὲν εἶχα

οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφήν. Ἀλλὰ ὁ πτερός μου μόλις κατώρθωνε νὰ μᾶς τρέφῃ ἡμᾶς τοὺς τρεῖς, καὶ τὸ γαϊδουράκι· διότι εἶχε κι' αὐτὸ τὸ ἔξοδόν του· καὶ ὅταν ἐπεινοῦσε, ἐγγάριζε τόσο δυνάτι μῆσα ἵς τὸ κατώγι, ποῦ δὲν μᾶς ἄφινε νὰ κοιμηθούμε· τὰ βιβλία μου μοῦ τὰ ἠγόραζε μὲ πολλὴν δυσκολίαν· πεντάρα πεντάρα τὰ οἰκονομοῦσε ἡ μητέρα μου· ἀλλὰ τίποτε δὲν μοῦ ἔλειπε, ὅλα τὰ εἶχα, καὶ τὸ χαρτί μου, καὶ τὸ καλαμάρι μου. Τὰ φορέματά μου ὅμως ἦσαν πάντοτε παλαιά. Δι' ἐξέσεις ἐπανωφόρι καινούργιο, πανταλόνι καινούργιο, γελέκο καινούργιο δι' ἐμὲ δὲν εἶχαν τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχουν διὰ τὰ ἄλλα παιδιά. Κάθε καινούργιον ἰδικόν μου φορέμα ἦτο παλαιὸν πλέον· διότι ἡ μητέρα μου ἐχαλοῦσε τὸ βρακί ἢ τὸ γελέκι τὸ ὅποιον ὁ πατέρας μου εἶχε φορέσει δύο ἢ τρία ἔτη, τὸ ἔστρεφε ἀπὸ τὴν ἀνάποδον, τὸ ἔκοπτε εἰς τὸ ἀνάστημά μου, τὸ ἔραπτε καὶ μοῦ ἔκαμνε ἕνα καινούργιο φορέμα.

Ἡ καυμένη μου ἡ μητέρα ἐπροσπάθει νὰ μοῦ τὸ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, ἀλλὰ μερικοὶ συμμαθηταὶ μου δὲν μ' ἄφινον ἡσυχον εἰς τὸ σχολεῖον· τὸ δυστυχές μου φορέμα τί περιπαίγματα ἦκουε!

Ἐἰς εὐρετε πολὺ καλά ὅτι τὰ Χριστούγεννα τὰ μαθήματα παύουν μερικὰς ἡμέρας. Εἶχαν περάσει αἱ ἑορταὶ καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ μόλις ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ὅλα τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπάνω μου καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα ἐξῆλθεν εἰς γέλωτος, ἀδιάκοπος, ἠχηρὸς, περιπατικὸς.

"Ἐστρεψα κ' ἐγὼ καὶ εἶδα τὸν ἑαυτόν μου· ἐφόρουν τὸ κόκκινόν μου ἐπανωφόρι· τὸ ὅποιον ἡ μητέρα μου μοῦ κατεσκεύασε ἀπὸ τὸ κόκκινον γιακαλῆ τοῦ πατρός μου· ἦτο χονδρὸν καὶ μ' ἐξέσταινε, καὶ μὲ ἤρεσκε τὸ κόκκινόν του χρωμα· καὶ ὅταν μοῦ τὸ ἐφόρεσε ἡ μητέρα μου ἦμουν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν μου· οἱ σκληροὶ! καὶ αὐτὸ ἀκόμη μοῦ τὸ ἐπερίπαιζαν.

"Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παύσουν τοὺς γέλωτας των· μερικοὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν:

— Ὁ κόκκινος!

— Ἡ ῥάχη του ἀπ' τὴν ἡτροπήν τῆς κόκκινισε! Καὶ ἐγέλων, καὶ ἐξεκαρδίζοντο.

Ἐμὲ μὲ εἶχαν πάρει τὰ δάκρυα καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ σχολείου εἰσελθὼν ἔξαφνα συνέλαβε πολλοὺς νὰ γελῶν καὶ τοὺς ἐκράτησε νηστεία.

Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐλησμόνησαν, φαίνεται, τὴν τιμωρίαν καὶ ἤρχισαν πάλιν τοὺς σκωπτικούς των γέλωτας. Ἐμὲ μὲ ᾤησαν πάλιν πικρότερα τὰ δάκρυα.

Ἐνῶ οἱ συμμαθηταὶ μου ἐγέλων, καὶ ἐγὼ ἔκλαιον ἐμβαίνει εἰς τὴν παράδοσιν ὁ διδάσκαλος, διότι μερικὰ μαθήματα μᾶς τὰ παρέδιδεν ὁ βοηθὸς καὶ μερικὰ ὁ ἴδιος διδάσκαλος ἦτο γέρων, καὶ ὅστις τὸν ἔθλεπε δίχως νὰ θέλῃ ἠσθάνετο σεβασμόν· πόσον ὠραῖα ὠμίλει· ποτὲ δὲν ἐτιμῶρει· μόνον ἔν βλέμμα νὰ ἔρριπτεν ὄλοι ἠσύχαζον.

Οἱ γέλωτες ἔπαυσαν ἀμέσως.

Ἐπλησίασε πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις;
— Τὸ φόρεμά μου! εἶπα καὶ μὲ κατέλαβαν λυγμοὶ καὶ δὲν εἰμπόμεσα νὰ εἶπω τίποτε περισσότερον.

Τότε μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ προχωρήσας εἰς τὸ μέσον τῶν συμμαθητῶν μου.

— Παιδιά μου, εἶπεν, αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶνε πολλὸ ὠραῖον· τὸ ἔρραψε μία μητέρα, ἴσως πτωχὴ, ἀλλὰ

πολλὴ καλὴ διὰ τὸν υἱὸν τῆς· ὅστις ἀπὸ σᾶς τὸ περιπαίξῃ θὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἔχει καρδίαν.

Καὶ ἤρχισε τὸ μάθημά του.

Οἱ συμμαθηταὶ μου ἐνόησαν ὅτι μολοντόι ὁ γέρων διδάσκαλός μας εἶπεν ὅτι τὸ φόρεμά μου ἦτο πολλὸ ὠραῖον, ἐκεῖνο ἦτο ὄλιος διόλου παλαιόν, καὶ ὅτι ἀπλῶς ἀπὸ εὐγένειαν τὸ εἶπε, ἀλλ' ἐνόησαν ἐπίσης ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γελοῦν μὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κόκκινόν μου φορεματάκι τὸ ἐτιμῶσαν ὡς νὰ ἦτο ἀληθινὰ ὠραῖον καὶ κομψόν. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φορέματα τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμιν ἡ μητέρα μου, ποτὲ δὲν τὰ ἐπερίπαιζαν πλέον οἱ συμμαθηταὶ μου. Διὰ τοῦτο, μολοντόι τώρα εἶμαι πλούσιος, καὶ φορῶ ἀληθινὰ καινούργια φορέματα, αὐτὸ τὸ παλαιὸν φορεματάκι μου τὸ φυλάττω ἐδῶ μέσα εἰς τὸ κιβώτιον ὡς πολύτιμον ἀνάμνησιν, διότι μοῦ φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα, τὸν ἀγαθὸν μου διδάσκαλον, καὶ τοὺς μετνησάντας συμμαθητάς μου.»

Ὁ Κύρ Σταῦρος ἦτο συγκεκινημένος· συγκεκινημένοι δὲ ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀνεψιοὶ του, καὶ ἀπὸ τινος παρετήρουν μὲ σεβασμόν τινα τὸ κόκκινον παλαιὸν φορεματάκι, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς των ἐφύλαξε πάλιν εἰς τὸ κιβώτιόν του.

*
**

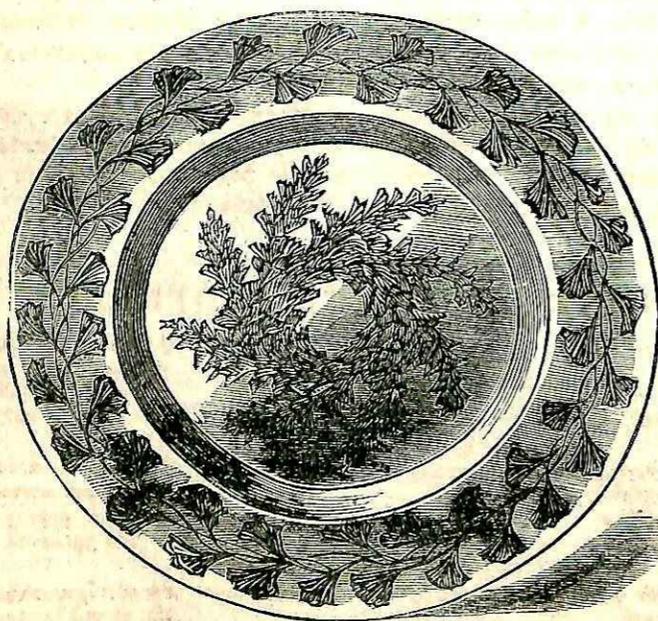
ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Εἶμαι βεβαία ὅτι ὄλοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰξεύρατε ζωγραφικὴν· ἀλλ' ἡ ζωγραφικὴ ἀπαιτεῖ πολλὴν καίρὸν νὰ τὴν σπουδάσῃ κανεὶς, ἀπαιτεῖ δὲ καὶ φυσικὴν κλίσιν· δὲν εἰμπορεῦν ὄλοι νὰ μεταφέρουν εἰς τὸ χαρτίον ἢ τὸ πανίον ὅ,τι βλέπουν, μὲ τὸ σχῆμά του καὶ μὲ τὸ χρῶμά του. Καὶ ὁμῶς εἶνε δυνατόν, εἰς μίαν στιγμὴν, νὰ γείνετε τόσοι καλοὶ ζωγράφοι, ὥστε πολλοὶ καλλιτέχναι νὰ σᾶς ζηλεύουν.

Ὅλοι ἐθαυμάσατε βέβαια τὰ χρώματα τῶν φύλλων τοῦ φθινοπώρου, τὰ χρώματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο ποικίλα, καὶ ἔχουσιν ὄλα τὰ εἶδη τοῦ κοκκίνου, τοῦ κιτρινοῦ, τοῦ καστανοῦ, ἀπὸ τοῦ κατακοκκίνου μέχρι τοῦ τριανταφυλλιοῦ χρώματος, ἀπὸ τοῦ ὑποκιτρινοῦ μέχρι τοῦ κατακιτρινοῦ

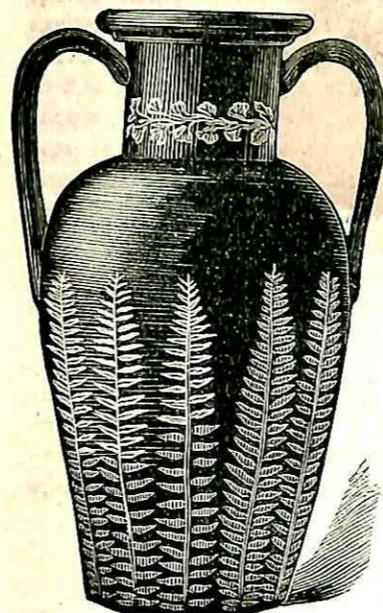
τοῦ ὁμοιάζοντος μὲ χρυσόν. Αὐτὰς τὰς διαφορὰς τοῦ ἰδίου χρώματος, ἢ ὅπως τὰς λέγουν, τὰς ἀποχρώσεις, εἶνε πολλὸ δύσκολον νὰ τὰς μιμηθῇ πιστῶς, ἀληθινῶς ὁ ζωγράφος ἐπὶ τῶν εἰκόνων του, σεῖς ὁμῶς, εἰμπορεῖτε νὰ τὸ κατορθώσητε τοῦτο ἀξιόλογα.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμητε καινούργιον καὶ νὰ τὸ μεταβάλετε. Κατ' ἀρχὰς μαζεύετε ἀρκετὰ φύλλα, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα σᾶς εἶπα, φροντίζετε δὲ νὰ ἐκλέγητε ὅσα ἔχουν καλλίτερον χρωματισμόν, καὶ ἔχουν τὸ ὠραιότερον σχῆμα. Προτιμᾶτε δὲ ὅσα εἶνε πολλὴ ξηρὰ, διότι ἂν μεταχειρίζεσθε ὅσα ἔχουν ὑγρασίαν μέσα των, θὰ βλάψουν τὸ

ἔργον σας. Θέσετε τὰ φύλλα αὐτὰ ἐντὸς ἐνὸς βιβλίου καὶ τ' ἀφίνετε νὰ πιεσθοῦν ἐκεῖ μέσα ἀρκετὸν καιρόν, διὰ ν' ἀφήσουν τὴν ὑγρασίαν τὴν ὁποῖαν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν ἀκόμη.

Ἐπειτα, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ διακοσμήσητε, τὸ βάφετε μὲ μαῦρον χρῶμα. Ὅταν τὸ

πρῶτον στρώμα τοῦ χρώματος ξηρανθῇ, τρίβετε τὴν ἐπιφάνειάν του μὲ ὑαλόχαρτον διὰ νὰ γείνη ὑαλιστερή, ἔπειτα τὸ βάφετε ἄλλην μίαν φοράν, καὶ πάλιν τὸ ὑαλίσετε· καὶ ἐπαναλαμβάνετε τρεῖς φοράς τὸν χρωματισμόν καὶ τὸ τρίψιμον διὰ τοῦ ὑαλόχαρτου.

Ἐπὶ τοῦ πράγματός σας ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐτοιμάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κολλᾶτε τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔχετε

ἐκλέξει, μὲ γόμμαν. Τὰ κολλᾶτε δὲ ὅπως σᾶς ἀρέσει καλλίτερον ἢ ὡς ἀνθοδέσμας, ἢ ὡς γκιρλάντας, ἢ ὅπως ἄλλως θέλει ἡ καλαισθησία σας καὶ ἡ φαντασία σας. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιδειξίτητα, καὶ δὲν πρέπει νὰ βουτήξητε τὰ δάκτυλά σας εἰς τὴν γόμμαν, διότι τότε θὰ κολλήσουν ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα καὶ θὰ τὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο λυόνετε ὀλίγην ψαρὸ-

κολλαν μέσα εἰς ζεστόν νερόν. Μὲ ἓνα χρωστήρα (πινέλλο) ἀλείφετε τὸ ἀγγεῖον, τὴν ἐργοθήκην, ἢ ὅ,τι ἄλλο. Ὅταν ξηρανθῇ τὸ στρώμα καὶ αὐτῆς τῆς κόλλας, τότε τὸ ἀλείφετε μὲ βερνίκι, τὸ ὁποῖον, ὡς εἰξεύρατε, εἶνε διαφανές. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἀλείφετε καὶ δευτέραν φοράν μὲ βερνίκι, καὶ ἔπειτα καὶ τρίτην. Λέγω δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν, διότι εἶνε ἀνάγκη τὸ πρῶτον στρώμα τοῦ βερνικιοῦ νὰ ἔχῃ πιάσει καλά, πρὶν νὰ τὸ ἀλείψετε μὲ ἄλλο.

Εἰξεύρατε τί συμβαίνει; Τὰ φύλλα σας φυλακισμένα κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιαπέραστον ἄλλὰ καὶ διαφανές ὡς ὑἄλος κάλυμμα, διατηροῦσι τὰ χρώματά των, τὸ σχῆμά των, τὴν χάριν των καὶ ἀποτελοῦν ὠραιότατην διακόσμησιν.

Ἡ διακόσμησις αὕτη προξενεῖ περισσότεραν ἐντύπωσιν ὅταν τὸ ἀντικείμενον ἔχῃ μαῦρον χρῶμα· ἐν τούτοις ὠραῖαν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγείων, τῶν κατασκευασομένων μὲ τὸ σύνθετον χῶμα.

Βλέπετε ἐδῶ διάφορα σχέδια τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν ὡς ὑποδείγματα, ἢ τοῦλάχιστον νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ εὐρῆτε ἄλλα μὲ τὸν νοῦν σας.

(Μίμησις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Η ΜΑΣΚΑΡΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Στάσου μὴ μ' ἀφίνης,
Κούκλα μου χρυσῇ·
Ἐλα δὲ νὰ γίνης
Μασκαρᾶς καὶ σύ...

Τί μεγάλη σχόλη!
Ἄκου' τραγουδοῦν'
Μασκαρεύοντ' ὄλοι
Καὶ χοροπηδοῦν.

Τί θὲς νὰ σοῦ βάλλω;
Ντόμινο μακρὸ,
Ἡ σπαθὶ μεγάλο,
Κούκλα μου μικρῇ;

Καὶ δὲν θᾶνε τάχα,
Φῶς μου, πειδὸ καλά
Νὰ σὲ κάνω βλάχα
Μὲ φλωριά πολλά;

Ὅχι, δὲν θ' ἀρέσης·
Ἄές, τί σοῦ κεντῶ,
Ζῶνῃ θὰ φορέσης
Κ' ἓνα τριαντό.

Θὰ σ' εὐχαριστήσω!
Μὰ τί συλλογᾶσαι;
Ὅπως κ' ἂν σὲ ἴπυσω
Μασκαρᾶς θε νᾶσαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΑΝΙ

Εἰς ἓν πτωχικὸν σπήτι, εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐκοιμῶντο βαθεῖα κατόπιν ἀπὸ τὴν βραεῖα δουλειὰ τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ εἰς τὸ κρεββατάκι τοῦ ὁ μικρὸς Τέλης τεσσάρων χρόνων, ἦταν ἐξυπνος ὡς μικρὸ ποντικῆκι, καὶ μὲ μάτια δλάνοικτα ἐκύτταζε μίαν ἀκτίνα τοῦ φεγγαριοῦ, ἢ

ὁποία ἔμβαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο ποῦ ἦταν δίχως παρπέτασμα.

Ἡ ἀκτίς τοῦ φεγγαριοῦ ἐφώτιζε τὰ σκεύη τοῦ μαγειρίου ποῦ ὑάλιζαν κρεμασμένα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ τὸ ὡρολόγι ποῦ ἔκαμνε τικ τὰκ μέσα 'ς τὴν ξυλίνην τοῦ θήκη· ἀλλὰ ὁ Τέλης δὲν ἔβλεπεν αὐτά. Τὸ περισσότερο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸ ροδάκι τῆς μητέρας του, καὶ ὁ Τέλης, ἐνθυμήθη πῶσας ὥρας ἐπεριούσε κάθε ἡμέραν κοντὰ εἰς τὴν

μητέρα του ποῦ ἔγνεθε, καὶ ἔβλεπε τὸ λινάρι νὰ τυλίγεται εἰς τὰδράχι, καὶ τὸ ροδάκι νὰ γυρνᾷ γρήγορα, μὲ ἓνα θόρυβον ὁ ὁποῖος ἄλλοτε τὸν ἀπεκοίμιζε καὶ ἄλλοτε τὸν ἔκαμνε νὰ συλλογίζεται εἰδῶν εἰδῶν πράγματα. Ὁ Τέλης λοιπὸν ἀφοῦ ἐκάθησε ἐπάνω 'ς τὸ κρεββατάκι του εἶπε μὲ τὸν νοῦν του:

Ἄν εἰμποροῦσα νὰ ἔγνεθα λιγάκι κ' ἐγώ, ἢ δουλειὰ τῆς μητέρας θὰ πήγαινε ἐμπρός.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶχαν κλειστά τὰ μάτια των, ὁ Τέλης ἦτο βέβαιος, ἐκύτταζε ἀκόμη μίαν φοράν τὸ ροδάκι καὶ ἀμέσως ἓνα μικρὸ ποδαράκι γυμνὸ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πάπλωμα, ἔπειτα ἓν ἄλλο, καὶ ἔπειτα ὅλος ὁ Τέλης. Ἐστάθη ὀρθὸς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἤκουσε: ναί, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐκοιμῶντο...

Εἰς τὴν σιωπὴν ἐκείνην μόνον ἡ ἡσυχία ἀναπνοὴ των ἤκούετο. Σιγά, πολὺ σιγά, μὲ μόνον τὸ νυκτικὸ του ὑποκαμισάκι, ὁ Τέλης ἐπῆγεν ἕως εἰς τὸ ροδάκι καὶ ἤρχισε νὰ γνέθῃ, ὅπως ἔβλεπε νὰ γνέθῃ ἡ μητέρα του. Αὐτὴ ἐξύπνησε ἔξαφνα ἀπὸ τὸν γνωστὸν τῆς κρότον. Ἐσκυφεν, εἶδε τὸ ροδάκι ποῦ ἐγύρνα γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶδε καὶ ἓνα μικρὸ πλασματάκι κάτασπρο, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά ποῦ ἔλαμπαν εἰς τὴν λάμπην τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ἔγνεθε προσεκτικὰ.

— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐφώνησε ἐξυπνήσασα τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ πατέρας ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἤρχισε νὰ γελά:

— Εἶνε ὁ Τέλης μας, καλέ, ὁ Τέλης. Τί κάμνεις αὐτοῦ πονηρό; Ἐλα γρήγορα νὰ ξαναπλαγιάσῃς.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ μικρὸς φοβισμένα, θέλω νὰ βοηθῶ τὴν μητέρα ποῦ κάθε μέρα γνέθει. Καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Σὰν γνέψω ἐγὼ τὴν νύκτα, ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω τόρα ὕπνο, θὰ μπορέσῃ ἡ μητέρα νὰ μὴ δουλέψῃ αὔριον καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.» Ἡ μητέρα ποτὲ δὲν ξεκουράζεται, πατέρα!

Τὸ λινάρι ἦτο μπερδεμμένο ἢ μητέρα του ἐνόησε ὅτι τῆς ἐχρειάζετο πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ξεμπερδέψῃ τὸ γνέψιμο τοῦ Τέλη· ἀλλ' ἀδιάφορον ὅταν ὁ μικρὸς ἔξαναπλαγιάσῃ εἰς τὸ κρεββατάκι του τὸν ἐφίλησε πειὸ γλυκὰ ἀπὸ τὰς ἄλλαις φοραῖς, διὰ τὴν καλὴν ἐπιθυμίαν ποῦ ἔδειξε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του.

(Κατὰ Ἄνδερσεν)

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Εκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ὄγδοον διαγωνισμὸν τῆς « Διαπλάσεως » τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος | Δεκεμβρίου ἐκρίθησαν ἄξιοι:

Τοῦ βραβείου

Τρυποκάρυδο, ἐτῶν 9

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Ποικιλανθίς, ἐτῶν 12

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ζεφύρειος Αὔρα

Εὐφύμιου μνείας

(Ἐνὸς μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας)

Μικρὸς Μάντις, 10 1/2. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 9. — Μικρὰ Περιστέρα, 13 1/2. — Σωτήριος Α. Βερσῆς, 12 1/2. — Ἀριέττα Ἀργέντη, 9. — Γεώργιος Ε. Φακίρης. — Στακτοπαίπελη, 13. — Ἀστερόεις Οὐρανός. — Γ. Σ. Δημητριάδης, 8. — Εὐρυσθένης Λ. Μελανῆς, 11 1/2. — Ἐκτωρ ὁ Τρῶς, 12. — Σ. Π. Τράκας, 12. — Ἀττίλας, 12. — Ροδόχρους Μηλέα, 10. — Χρῆστος Α. Γούναρης, 12. — Μικρὰ Ἐλαφος, 11. — Κωνστ. Δ. Τροχάνης. — Ἰωάννα Δυκρῶ, 10. — Ἰππόλυτος Δυκρῶ, 8. — Βαρναῖος. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 12 5/12. — Λέου Ρουεὶ Φὸ Τσι Λίν, 10. — Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων, 8 3/4. — Ἀραβικὸς Ἴππος, 14. — Παπαρούνα. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 13. — Μικρὸς Καπουκῆνος, 10 1/2. — Ἀγγελικὴ Σαμοῆλη, 11. — Κατίνα Ἀθανασιάδου, 13. — Ἐρυθρὸς Ψιττακός, 11 9/12. — Γεώργιος Ζαφειράκης, 12. — Γέρον Κηπουρός, 10 1/2. — Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, 14. — Μίνως Ν. Ξενάκης, 11. — Περικλῆς Σ. Φωτίου, 10.

Ἔ! σεῖς οἵτινες ἐστείλατε διαγωνισμὸν, σὰς ἐνοῶ, ἀνυπομονεῖτε, περιμένετε μὲ συγκίνησιν ν' ἀκούσῃτε τὴν κρίσιν τῆς φίλης σας « Διαπλάσεως » περὶ τοῦ ἔργου σας.

Ὁ εἰς θὰ λέγῃ μὲ τὸν νοῦν του:

— Ἄρά γε θὰ μὲ βραβεύσῃ; πῶς θὰ τῆς φανοῦν αἰ εὐφυσολογίαι τὰς ὁποίας ἔβαλα μέσα εἰς τὸ διήγημά μου; Ἀλλὰ διάλογον ποῦ δὲν ἔβαλα διόλου! Ὅταν ὁμιλῶ μοῦ φαίνεται εὐκολώτατος ὁ διάλογος, ἀλλὰ ὅταν γράσω δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν καταφέρω. Νὰ ἰδοῦμεν πλέον τί θὰ μοῦ πῇ. Τούλάχιστον θὰ τῆς φανῇ ἀστεῖον;

Ὁ ἄλλος θὰ λέγῃ:

— Εἰς ὅλα τὰ πράγματα δὲν μὲ δυσαρεστεῖ νὰ εἶμαι πρῶτος, ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιν θέλω νὰ εἶμαι τελευταῖος... γραμμένος· νὰ εἶνε τελευταῖον τὸ ὄνομά μου· διότι, ὡς νὰ φεύγουν ὅλοι οἱ πρὸ αὐτοῦ, μένει αὐτὸς μόνος μὲ τὸ βραβεῖον καὶ τὸ λαμόβανει.

Ὁ ἄλλος:

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ βραβευθῶ· ἀκόμη δὲν ἔμαθα νὰ γράφω· καὶ εἶμαι μικρὸς· ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μοῦ εἴπῃ διὰ τὸ ὕφος μου· εἶνε καλόν; εἶνε ἄσχημον; ἐλπίζει νὰ γράψω καλλίτερα τὴν ἄλλην φοράν; θέλω νὰ μὲ συμβουλεύσῃ νὰ μορφώσω καλὸν

ὑφος· ἂν ἔχω κανὲν ἐλάττωμα νὰ τὸ διορθώσω, ἂν ἔχω κανὲν προτέρημα νὰ τὸ ἐννοήσω ὅτι τὸ ἔχω καὶ νὰ μὴ τὰ φήσω νὰ χαθῆ.

Ἡ ἄλλη:

— Ἄς εἶνε εἰμπορῶ νὰ μὴ βραβευθῶ· ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἄς ἐπαινεθῶ. Μ' ἀρέσουν οἱ ἔπαινοι, οἱ δίκαιοι. Καὶ μάλιστα τῆς « Διαπλάσεως ».

Ἄλλος πάλιν, ἀροῦ ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ ταχυδρομείου ἐνθυμῆται ἕξαρνα ὅτι δὲν ἔβαλε τὸ ὄνομά του κάτω ἀπὸ τὸ διήγημά του καὶ ψιθυρίζει μὲ ἀναστεναγμὸν:

— Κρῖμα ἔς τὸν κόπον μου· θ' ἀπορριφθῆ ὁ διαγωνισμός μου· καὶ βέβαια· ἀφοῦ δὲν ἔχει ὄνομα. Μέσα εἰς τὸ διήγημά μου ἔγραφα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν τῆς γάτας καὶ δὲν ἔγραφα διὰ τὴν ἰδικὴν μου!

Ἄλλη πάλιν κομψὰ καὶ καθαρὰ γραμμένα στείλασα τὸν διαγωνισμὸν τῆς, καί, οὕσα βεβαία ὅτι ἢ θὰ ἐπαινεθῆ, ἢ θὰ βραβευθῆ, ξεφυλλίζει μαργαρίτην ψιθυρίζουσα:

— Θὰ βραβευθῶ, δὲν θὰ βραβευθῶ, θὰ...δὲν... θὰ...δὲν!

Καὶ κύπτει τὴν κεφαλὴν τῆς λυπημένη ἀφοῦ καὶ τὴν τρίτην φορὰν ἢ σκληρὰ μαργαρίτα τῆς ἀπαντᾷ: δὲν!

Πόσοι λοιπὸν περιμένουν τὴν κρίσιν τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὸ ἔργον των! ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀκούσουν ὅλοι· διότι ἐκ τῶν 200 ἀκριβῶς οἵτινες ἔπεμψαν διήγημα οἱ ἡμίσεις ἀπερρίφθησαν.

Ὡ! πόσον λυπεῖται ἡ « Διαπλάσις » ὅταν ἀναγκάζεται ν' ἀπορρίπτῃ τὰ διανοητικὰ προϊόντα τῶν μικρῶν τῆς φίλων! ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Μερικοὶ τῆς στέλλουν περισσοτέρας ἀπὸ χιλίας, καὶ χιλίας διακοσίας λέξεις, καὶ μερικοὶ ἀκόμη περισσοτέρας. Σιγὰ σιγὰ, ἂν προχωρῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ πρᾶγμα, δὲν θὰ τὰς δέχεται τὸ ταχυδρομεῖον καὶ θὰ τὰς κάμνουν δέμα τὰς λέξεις των νὰ τὰς στέλλουν μὲ τὸ πρακτορεῖον. Δὲν σὰς εἶπα τοσάκις ὅτι δὲν πρέπει αἱ λέξεις τοῦ διαγωνισμάτος σας νὰ υπερβαίνουν τὰς 800; Διατί δὲν μετράτε ὀλίγον τὰς λέξεις σας; Ἄλλοίμονον εἰς ὅσους δὲν μετροῦν ὅσα γράφουν καὶ ὅσα λέγουν!

Καὶ οἱ κακογράφοι; ἄλλοι πάλιν αὐτοὶ χαράσσουν ἐπάνω εἰς τὸ χαρτὶ κάτι μυτερά, σουβλερά, ἀνακατευμένα σημεῖα, τὰ ὅποια γέρονται ἀπ' ἐδῶ, σκύπτουν ἀπ' ἐκεῖ, πίπτουν ἀπὸ παρέκει, πιάνονται, μαλλόνουν, γίνονται μαλλιὰ κουβάρια καὶ ἔπειτα τὰ στέλλουν αὐτὰ ὡς γράμματα καὶ μάλιστα ὡς διαγωνισμὸν. Δὲν τ' ἀπορρίπτει ἡ « Διαπλάσις » τὰ διηγήματά των. Τ' ἀπορρίπτουν οἱ ἴδιοι μὲ τὰς χεῖράς των... αἱ ὅποια γράφουν τοιαῦτα ἱερογλυφικά.

Λοιπὸν ἐκ τῶν ληφθέντων ὑπ' ὄψεϊ:

Ὁ Βαρναῖος, ἡ Ἀγγελικὴ Σαμοῆλη, ὁ Εὐρυσθένης Δ. Μελαῆς, ὁ Γ. Σ. Δημητριάδης καὶ ὁ

Χρῖστος Α. Γούναρης περιγράφουν ἀπλῶς τὰς εἰκόνας· μόλις ἀρχίζουν καὶ φθάνουν εἰς τὸ τέλος βιαστικά, βιαστικά, ὡς νὰ ἐπεινοῦσαν ὅταν ἔγραφον τὸν διαγωνισμὸν των καὶ ἐβιάζοντο, διότι ἡ κοιλία διεμαρτύρητο. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀσχημα, καὶ θὰ γράφουν ἀκόμη καλλιτέρα.

Ἡ Μικρὰ Περιστερὰ καὶ ἡ Μικρὰ Ἑλάφος ἔγραψαν σὰν μικρὰ πού εἶνε· δίχως πολλὰ λόγια· ὀλίγα καὶ καλά· ἀλλὰ ὅπως τὰ πολλὰ εἶνε ἐλάττωμα, πολλὰκις ἐλάττωμα εἶνε καὶ τὰ πολλὰ ὀλίγα· δὲν πρέπει νὰ περιορίζεσθε ἀπλῶς εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων. Ἡ « Διαπλάσις » σὰς προτείνει διαγωνισμοὺς ἐπὶ εἰκόνων, διὰ νὰ σὰς βοηθῆ νὰ εὐρίσκετε τὸ διήγημα· ἀλλὰ μὴ τὰ ζητεῖτε, μὴ τὰ περιμένετε ὅλα ἀπὸ τὰς εἰκόνας· μόνον τὴν ἔμπνευσιν ζητεῖτε ἀπ' αὐτάς, τὸ ὑπόλοιπον, δηλαδὴ ὅλον τὸ διήγημα ζητεῖτέ το ἀπὸ τὸ κεφαλαίον σας. Τὰ ἴδια λέγομεν καὶ εἰς τὸν Σωτήριον Α. Βερσῆν, τὴν Παπαρούναν, τὴν Στακτοπαίπελην, τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὸν Σ. Π. Τράκαν καὶ τὴν Ἀνατέλλουσαν Σελήνην, ἡ ὅποια, φαίνεται, εἶνε μικρὰ ἀκόμη καὶ θ' ἀνατείλῃ μίαν ἡμέραν— ὅχι δά, ἡ Σελήνη δὲν ἀνατέλλει τὴν ἡμέραν— μίαν νύκτα ἀληθῆς Πανσέληνος εἰς τὸ γράφειν· ἄς κυττάξῃ πλέον νὰ φωτίσῃ τὰς νύκτας τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸ πνεῦμά της. Τὸ διήγημά της ἐν τούτοις, ἐκτὸς μερικῶν ἑλλείψεων, ὁμοιάζει κατὰ τὸ ὑφος, ἡσυχον καὶ γλυκύ, πρὸς τὸ ποιητικὸν φῶς τῆς ἀνατελλούσης ὁμωνύμου της.

Ὁ Ἀττίλας φαίνεται πρωτόπειρος ἀκόμη, ἀλλὰ γράφει μὲ πολλὴν ζωηρότητα· ἔχει γόνιμον φαντασίαν· τὸ ψευδώνυμόν του εἶνε ἄγριον καὶ τρομακτικὸν καὶ ἡ ἐκλογή του δὲν δεικνύει πολλὴν καλαισθησίαν· ἀλλὰ μὲ ὅλον τὸ οὐνικὸν του ὄνομα λέγομεν ὅτι ἔχομεν πολλὰς ἐλπίδας ἀπ' αὐτόν.

Ἐκτωρ ὁ Τρώς, ὁ Γεώργιος Ζαφειράκης, ὁ Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς, ὁ Περικλῆς Σ. Φωτίου, ὡς καὶ ἡ Κατίνα Ἀθανασιάδου προχωροῦν εἰς τὴν διήγησιν, ὡς παιδία προχωροῦντα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν δρόμον των· ἄλλοι ὅταν γράφουν κάμνουν παρεκβάσεις· στρέφουν ἀπ' ἐδῶ, στρέφουν ἀπ' ἐκεῖ· αὐτοὶ τίποτε· οὔτε σταματοῦν· ἕξακολουθοῦν τὸν δρόμον των. Ἡ Κατίνα Ἀθανασιάδου ἀναμιγνύει ἐπιτυχῶς καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν διήγησιν, ὅπως καὶ μερικοὶ ἄλλοι καὶ γίνεται θεατὴς τῆς μεταξὺ γάτας καὶ ποντικοῦ τραγικῆς σκηνῆς.

Ἄλλ' ὁ Μικρὸς Καπουκῖνος πόσον βιάζεται! τί τρεχάλα εἶνε αὐτῆ; θαρρεῖς ὅτι εἶνε λαχανιασμένο τὸ ὑφος του· ὡς νὰ προσπαθῆ νὰ τὰς ἐκστομίσῃ ὅλας τὰς λέξεις τοῦ διαγωνισμοῦ μὲ μίαν ἀναπνοήν, καταπίνει ὅσας εἰμπορεῖ πλέον διὰ νὰ προφθάσῃ τὸ διήγημά του εἶνε ἄνευ περιγραφῆς, ἄνευ πλοκῆς, ἄνευ λεπτομερειῶν, ὡς ξηρὸς μῦθος τοῦ Αἰώπου.

Καὶ ὅμως ἔχει καὶ τὰ καλά του. Καὶ αὐταὶ αἱ λέξεις φαίνεται ὅτι λέγουν ὅτι ὁ γράφων ἔχει πνεῦμα καὶ εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ καλλιτέρα ἅμα θελήσῃ. Ἄλλὰ πότε λοιπὸν θὰ θελήσῃ;

Ὁ Ἰππόλυτος Δυκρῶ, εἶνε μικρὸς ἀκόμη καὶ τὸ διηγηματάκι του ὁμοιάζει μὲ τὸ κελάδημα μικροῦ πουλιοῦ, τὸ ὅποιον μόλις ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν φωλεάν του· ἡ μικρὰ του χεῖρ ἀκόμη δὲν ἔμπεθε νὰ μεταχειρίζεται καλὰ τὴν γραφίδα· ἀλλὰ πόσον εἶνε τρυφερὸν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του τὸ ὑφος του. Θάρρος, Ἰππόλυτε!

Ἡ Ἰωάννα Δυκρῶ ἔχει πολὺ καλλιγραφημὸν τὸ διήγημά της, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι κατὰ τὸ ὑφος ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ γράψιμον. Ἐχει μερικά προτερήματα τὸ ἔργον τῆς, ἀλλ' εἶνε πολὺ σύντομον καὶ περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων. Ἄλλ' ἀπ' οὗ ἡ Ἰωάννα φαίνεται τόσον καλλιτέχνης εἰς τὸ γράψιμον τοῦ διηγήματός της, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ προσπαθῆ νὰ φανῆ ἐπίσης καλλιτέχνης καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ· καὶ θὰ φιλοτιμηθῆ νὰ τὸ κάμῃ νόστιμον, μὲ χάριν, μὲ τέχνην, μὲ πνεῦμα, εὐχαριστοῦν τὸν νοῦν μας, ὅταν τὸ ἀναγινώσκωμεν, ὅπως τὸ γράψιμόν της εὐχαριστεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ὅταν τὸ βλέπωμεν. Ἄς ἴδωμεν.

Ὁ Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης ἐδιάσθη πολὺ· ὁ ὁμώνυμός του εἶχε μέγαν στρατηγικὸν νοῦν καὶ εἴξευρεν ὅτι μὲ τὴν βίαν μόνον, δίχως προετοιμασίαν, δὲν κατακτῶνται τὰ βασίλεια· λοιπὸν καὶ ὁ μικρὸς Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ στρατηγικὸν νοῦν, εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῆ ὅτι μὲ τὴν πολλὴν βίαν δὲν κατακτᾶται τὸ βραβεῖον. Τὸ διήγημά του εἶνε ὁμαλώτατον ὡς πρὸς τὴν πλοκὴν, ἀλλ' ἂν ἦτο περισσοτέρον ἐπεξεργασμένον θὰ κατετάσσοτο εἰς πολὺ ἀνώτερον θέσιν.

Τῆς Ἀρριέτας Ἀργέντη τὸ διηγηματάκι ἔχει τὴν χάριν καὶ τὴν ἀφελείαν τὴν ὅποιαν τόσον ἐνωρὶς δεικνύει ἡ εὐαίσθητος γραφὴς τῆς, φαίνεται ὅμως ὅτι ἔγραψεν μὲ βίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔχει μερικὰς ἑλλείψεις, αἱ ὅποιαι ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιδιορθωθῶσι. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ πρὸς τὴν Ροδόχρουν Μηλέαν, ἣτις ἐφαντάσθη ὑπόγεια μὲ φιάλας καὶ ἄλλα πράγματα ὅπως διόλου περιττὰ εἰς τὴν διήγησιν τῆς.

Ὁ Ἀραβικὸς Ἰππὸς μετεχειρίσθη γλῶσσαν πολὺ καλὴν, μολονότι κάπου κάπου χῶνει καὶ κάτι ἑλληνικούραϊς ἀπ' ἐκεῖναις πού δὲν χωνεύονται· τελειώνει ψυχρά· δίχως τέχνην· ἀλλὰ ἔχει μερικὰ μέρη μὲ χάριν, καὶ ἐπὶ τέλους πόσον καλλιτέρον εἶνε ἀπὸ τὸ διήγημά του τοῦ προηγουμένου διαγωνισμοῦ!

Τοῦ Κωνσταντίνου Δ. Τροχάνη τὸ διήγημα ἔχει πρόλογον παρὰ πολὺ μέγαν· δὲν ἔχει συμμετρικόν· εἶνε ὡς νὰ ἔχῃ μίαν τόση δά κεφάλαια καὶ σῶμα τοσοῦταικόν· ἐκτὸς τούτου δὲν δημιουργεῖ· δηλαδὴ δὲν βγάζει ἀπὸ τὸν νοῦν του ἰδικὰς του ιδέας, ἀλλὰ

περιγράφει ἀπλῶς τὰς εἰκόνας. Διὰ τῶν διαγωνισμῶν δὲν ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν τί παριστᾷ ἐκάστη εἰκὼν, ἀλλὰ τί εἰμπορεῖ ἕκαστος ἀπὸ σὰς νὰ παραγάγῃ μὲ τὸ μυαλό του· ἐν τούτοις ἔχει πολὺ ὠραία μέρη.

Ὁ Ἀστερόεις Οὐρανὸς συντάξεν τὸ διαγώνισμά του μὲ πολλὴν προσοχήν· δὲν σπινθηροβολεῖ μὲν εὐφυῖαν ὅπως σπινθηροβολοῦν τὰ ἄστρα τοῦ ὁμωνύμου του, ἀλλ' εἶνε καθαρὸν, καὶ δὲν τὸ σκοτεινιάζει κανὲν σύννεφον· ἔχει δὲ καὶ ἐν μέγα πλεονέκτημα ὅτι ἔχει σκοπὸν τὸ διήγημά του. Οἱ περισσοτέροι ἔγραψαν ἀπλῶς ὡς παιγνίδι, ὡς ἀστείότητα, τὸ διαγώνισμά των, ἀλλ' ὁ Ἀστερόεις Οὐρανὸς ἐξήγαγεν ἠθικὸν συμπέρασμα ἀπὸ μίαν γάταν· καὶ ἀπὸ ἓνα ποντικόν. Τοιοῦτο συμπέρασμα ἐξήγαγε καὶ ὁ Γεώργιος Σ. Φακίρης, ὅστις διὰ νὰ ἐμδῆ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς γάτας καὶ τοῦ ποντικοῦ μᾶς διηγεῖται μίαν ὀλόκληρον ἱστορίαν· ἀπέθανε μίαν γάτα· ἔπειτα μίαν ἄλλη· καὶ αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ γράψῃ εἶνε ἡ τρίτη· ὅλος αὐτὸς ὁ πρόλογος εἶνε περιττός· μὴ νομίζετε ὅτι ἔλλειψις θεωρεῖται τὸ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει· καὶ τὸ περισσοτέρον ἀπ' ὅ,τι πρέπει εἶνε ἑλλειψις· καὶ ἀπόδειξις τὸ διήγημα τοῦ Γεωργίου Σ. Φακίρη, τὸ ὅποιον ἕνεκα τῆς μεγάλης περιγραφικῆς του τέχνης, ἂν δὲν εἶχε τόσα περιττὰ πράγματα, θὰ ἐλάμβανε πολὺ ἐντιμότεραν θέσιν.

Τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ πρὸς τὸν Ἰποκόμητα τῆς Βραζελόνης, ὁ ὅποτος, ἂν τὸ διήγημά του δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν πολυλογίαν εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ εἰς τὸ τέλος δὲν ἐξεθύμαινεν, ὡς φιάλη λεμονιάδας ἀφεισῶ ἀνοικτῆ, καὶ δὲν ἐγίνετο ψυχρὸν, θὰ ἐλάμβανε ἂν ὄχι τὸ βραβεῖον, τοὐλάχιστον ἔπαινον, ἕνεκα τοῦ πολὺ ἐπιτυχημένου διαλόγου—ὅστις εἶνε ὁ μόνος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον.—Λοιπὸν προσοχὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα· καὶ ἐδῶ ἀκόμη ταιριάζει τὸ Πᾶν μέτρον ἄριστον. Τὰ ἴδια ἀρμόζουσι καὶ εἰς τὸν Λέου Ρουεὶ Φὸ Τσί Λίν, τὸν Κινέζον.

Εἰς τὸν Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα ἔχομεν μερικὰς παρατηρήσεις νὰ κάμωμεν· τὸ διήγημά του εἶνε μὲ πολλὴν ὀρεξιν γραμμένον, ἀλλὰ μερικὰ παρομοιώσεις εἶνε πολὺ μεγαλειότεραι ἀπὸ τὰ 8 3/4 ἔτη του· ὁμοιάζει ὡς νὰ ἐφόρεσε τὸ μακρὸ ἐπάνωφορον τοῦ μεγάλου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸ σύρει κατὰ γῆς· αἱ εὐφυολογίαι του σύρονται κατὰ γῆς, τόσον εἶνε μεγαλειότεραι ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του. Περισσότερα ἀφελεία καὶ ὀλιγωτέρα ἐπιτηδεύσεις θὰ τὸ ἐκάμνον πολὺ ἀνώτερον τὸ διήγημά του.

Ὁ Μικρὸς Μάντις ἔχει δημιουργικὸν νοῦν· εἴξευρε καὶ περιγράφει ὠραία, μὲ ζωηρότητα· εὐερίσκει καὶ περιπετείαι· ἔχει καὶ πλοκὴν τὸ διήγημά του· καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἥρωάς του, —τὴν γάταν καὶ τὸν ποντικόν—χαρίζει ὠραία καὶ

παράξενα όνόματα. Λοιπόν, θά μου είπη κανείς σας θά βραβευθῆ, θά ἐπαινεθῆ; "Ω! μηδένα πρὸ τέλους μακάρει· καὶ μάλιστα τὸν Μικρὸν Μάντιν, ὅστις δι' αὐτὸ τὸ τέλος χάνει τὰ πάντα· κρῖμα τοιοῦτο διηγηματάκι νὰ τελειώῃ πόσον άνοστα!

Πόσον ώραία στολισμένον εἶνε τὸ διηγηματάκι τῆς Ποικιλανθίδος! ἔχει καὶ εὐφυΐαν καὶ συμπέρισμα καὶ παρεκβάσεις, καὶ χάριν ὅπως καὶ τὸ τῆς Ζεφυρείου Αὔρας τὸ ὄψιόν ἔχει. ὕψος χαριτωμένον καὶ ζωηρόν· νομίζεις ὅτι αἱ λέξεις γελοῦν ὅταν τὰς ἀναγνώσκῃς· καὶ μὲ τί ἀνθη στολίζει τὰς φράσεις τῆς, καὶ ποίας ἀστραπῆς εὐφυολογιῶν ἐκπέμπει εἰς τὰς παρεκβάσεις τῆς;

Τὸ Τρυποκάρυδο ἐράνη ζωηρότατον καὶ εὐφυστάτον· τὸ διήγημά του ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος εἶνε γεμάτο πνεῦμα· ἀλλὰ εἶνε ἀπίθανος ἢ ὅλη ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν ἐπινοεῖ· αὐτὸ τὸ θάρρος τοῦ ποντικοῦ ποῦ τρέχει καὶ κυνηγᾷ τὸν γάτον εἶνε ἀπίστευτον· ἕως τότε εἰξεύραμεν ὅτι οἱ γάτοι κυνηγοῦν τοὺς ποντικούς διὰ νὰ τοὺς φάγουν καὶ ὄχι οἱ ποντικοὶ τοὺς γάτους, ὅπως τὰ παιδιὰ κυνηγοῦν τὰ φρούτα καὶ ὄχι τὰ φρούτα τὰ παιδιὰ· καὶ οἱ ποντικοὶ εἶνε τὸ φρούτο τῶν γάτων· ἂν ἦτο τόσο γενναῖος ὁ ποντικός, ὅπως τὸν παριστάνῃ τὸ Τρυπο-

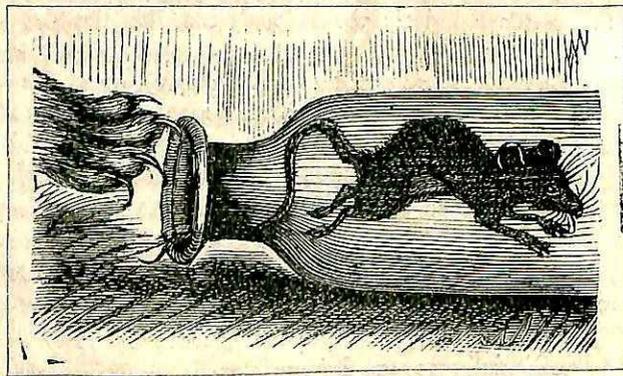
κάρυδο, θά καταδέχετο νὰ φύγῃ ἔτσι δειλὰ καὶ νὰ χωθῆ μάλιστα διὰ νὰ γλυτώσῃ εἰς μίαν φιάλην; ὅταν κανείς γράφῃ, πρέπει νὰ δημιουργῆ χαρακτήρας ἀληθινούς, πιθανούς, φυσικούς· ὁ χαρακτήρ τοῦ ποντικοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀπίθανος· ἔπειτα πῶς δὲν παρετήρησε τὸ Τρυποκάρυδο ὅτι ἡ στάσις τοῦ ποντικοῦ ἐντὸς τῆς φιάλης εἶνε στάσις φοβισμένου, τρέμοντος, ἀγωνιῶντος, καὶ ὄχι κοροιδεύοντος; εἰξεύρομεν ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἐφαντάσθη οὕτω τὸ Τρυποκάρυδο διὰ νὰ εὐρῆ ἀφορμὴν νὰ δείξῃ εὐφυΐαν· ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ὥραν των καὶ τὸν τόπον των, πρὸ πάντων δὲ ἡ εὐφυΐα· τὸ ἄλλας δὲν ἐμβαίνει παντοῦ, παραδείγματός χάριν εἰς τὸ ριζόγαλον, καὶ τὸ ἀττικὸν ἄλλας ἢ εὐφυΐα δὲν ἐμβαίνει εἰς μερικὰ μέρη· τοῦλάχιστον πολλάκις πολλὰ πράγματα τὰ ἀνοσταίνει ἀντὶ νὰ τὰ νοστιμίξῃ· τοῦτο δὲ συνέβη καὶ ἐδῶ· ἀπὸ τὴν μεγάλην προσπάθειαν νὰ κάμῃ τὸ διήγημά του πολὺ εὐφύες, τὸ Τρυποκάρυδο τὸ ἔκαμε χειρότερον, ἀπίθανον καὶ κάπως ἐπιτετηθευμένον. Ἐν τούτοις μὲ ὅλα αὐτὰ, διὰ τὴν γοργότητα τοῦ ὕφους, διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ἀφηγήσεως, διὰ τὴν εὐφυΐαν τοῦ χαριτολογίου, ἐπειδὴ εἶνε τὸ σχετικῶς καλλίτερον ἀπὸ ὅλα, κρίνεται ἄξιον τοῦ βραβείου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Γνωρίζετε τὸν Μουστάκα; Εἶνε ὁ πρῶτος τῶν γάτων τῆς γειτονιάς. Ἡ φύσις τὸν ἐπρόικισε μὲ τρίχας μαύρας, πυκνὰς καὶ γυαλιστεράς ὅσιν βελουδο καὶ μὲ οὐρά μακρὰ καὶ φουντωτή. Ὅσιν εὐμορφος εἶνε, ἄλλο τόσο εἶνε ἔξυπνος· καὶ τὸ μεγαλειτέρου του πλεονέκτημα εἶνε ὅτι δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ κάμῃ, ὅσιν μερικοὺς κακοσυνειθισμένους ὀμοφύλους

τοὺς ποντικούς, διὰ τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται ὅσιν γάτος ἰδιαιτέραν συμπάθειαν.

Ἄλλὰ ὁ Μουστάκας μὲ ὅλα του αὐτὰ τὰ χαίδια καὶ τὴν καλοπέρασι, ἔχει ἀρκετὸν καιρὸ ποῦ δὲν

του, ἐπισκέψεις εἰς τὰ φαγητὰ τῶν κυρίων του. Ὅλοι τοῦ σπητιοῦ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦν, ὅλοι τὸν χαϊδεύουν, ὅλοι παίζουν μαζί του· μάλιστα ἢ μικρὰ του Κυρία, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὄχι ὁμῶς περισσότερο καὶ ἀπὸ

φαίνεται καλὰ· περιπατεῖ ὄσιν σκεπτικὸς καὶ τόσο προφυλακτικὰ, ὥστε σὲ κάθε δύο τρία βήματα στέκει ἔξωθεν καὶ παρατηρεῖ δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐπάνω, κάτω, ἀπὸ ὀπίσω, παντοῦ τέλος πάντων ὅσιν νὰ φοβῆται κάτι τι.

Τί τάχα νὰ φοβῆται, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὅλοι ὀνομάζου ἀτρόμητον Μουστάκαν;

Ὁ Μουστάκας, ἂν καὶ γάτος, ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ βάσανα του. Αἰτία δὲ τῶν βασάνων του εἶνε ἕνας... ποντικός.

Ἔνας ποντικός; Μάλιστα! ἕνας ποντικός, ὁ ὁποῖος κατὰ κακίην του τύχην ἐτρώπησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ σπητι ποῦ μένει ὁ Μουστάκας.

Ὁ Τυροφάγος — ἔτσι ὀνομάζεται—εἶνε ποντικός κοσμογυρισμένος, τολμηρὸς δὲ καὶ πονηρὸς ὅσιν πέρνει. Ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πειράξῃ τοὺς κακοὺς γάτους.

Ἡ φήμη τοῦ Μουστάκα, ὡς φοβεροῦ τῶν ποντικῶν ἐξολοθρευτοῦ, ἀπὸ ποντικοῦ εἰς ποντικοῦ στόμα ἔφθασε καὶ εἰς τ' αὐτιὰ τοῦ Τυροφάγου. Ἄμα τὸ ἤκουσε: «Ἐγὼ θά τοῦ δείξω!» εἶπε· καὶ ἀμέσως μαζεῦει τὰ μπαγάκια του καὶ τζούπ! κουβαλιέται στὸ σπητι τοῦ Μουστάκα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀρχίζουν τὰ βάσανα τοῦ Μουστάκα. Καὶ τί δὲν τοῦ κάμνει; Ἐνῶ ὁ Μουστάκας κάθηται ἤσυχος αὐτὸς βγαίνει κρυφὰ ἀπὸ τὴ φωλεὰ του, τὸν πλησιάζει χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσῃ καὶ πότε τοῦ τραβᾷ τὴν οὐρά, πότε τὸν καθαλιεύει ὅσιν νὰ σηκωθῆ δὲ ὁ Μουστάκας αὐτὸς ἀστραπή.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ σκαρώνει καὶ ὁ Μουστάκας πάει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Αὐτὸς γάτος καὶ νὰ καταντήσῃ παιγνίδι ἐνὸς ποντικοῦ! Ἄ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.

Πολλὰ στρατηγήματα μετεχειρίσθη διὰ νὰ τὸν ξεπαστρέψῃ, ἀλλ' ὅλα ἀπέτυχον.

Ἐνα πρωὶ κρυμμένος ἀπὸ κάτω στὸν καναπέ, ἔστησε καρτέρι τοῦ Τυροφάγου, ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ καὶ ἂν δὲν τὸν πιάσῃ. Ἐκεῖ κρυμμένος λογαριάζει τί μαρτύρια νὰ τοῦ κάμῃ ὅσιν τὸν ἀρπάξῃ στὰ νύχια του.

Ὁ Τυροφάγος ἀφοῦ τὴν ἐτίλωσε καλὰ εἰς τὸ ντουλάπι, εἶχε ἀνάγκη νὰ διασκεδάσῃ διὰ νὰ χωνεύσῃ. Τί ἄλλη καλλίτερα διασκεδάσι ἤθελε παρὰ νὰ πειράξῃ ὀλίγο τὸν Μουστάκα. Ἐβγαλε λοιπὸν

τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ντουλάπι, παρετήρησε καλὰ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδε κανένα, ἐβγήκε σιγὰ, σιγὰ καὶ τὸ ἔβγαλε γιὰ τὴν κουζίνα, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὐρῆ τὸν Μουστάκα.

Δύο, τρία βήματα εἶχε κάμει ὅτε ἔξωθεν βλέπει ἐμπρὸς του τὰ λαμπερὰ μάτια τοῦ Μουστάκα.

Μ' ὄλον του τὸ θάρρος αὐτὴ τὴν φορὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κοκκαλώσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὸ κόβει λάσπη. Ὁ Μουστάκας τὸν στρώνει στὸ κοντό πηδᾶ ἀπὸ ἐδῶ ὁ Τυροφάγος, πηδᾶ ἀπὸ ἐκεῖ· βλέπει μπροστά του μιὰ μεγάλη μποτίλια καὶ χώνεται μέσα ἴσα, ἴσα τὴν ὥρα ποῦ τὸ πόδι τοῦ Μουστάκα ἤγγιζε τὴν οὐρά του.

Ὁ Μουστάκας ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαϊμὸ τὴν μποτίλια, καὶ: «Καλὰ σ' ἔχω ἐδῶ» εἶπε, «Τώρα πᾶ δὲν μου γλυτόνεις.»

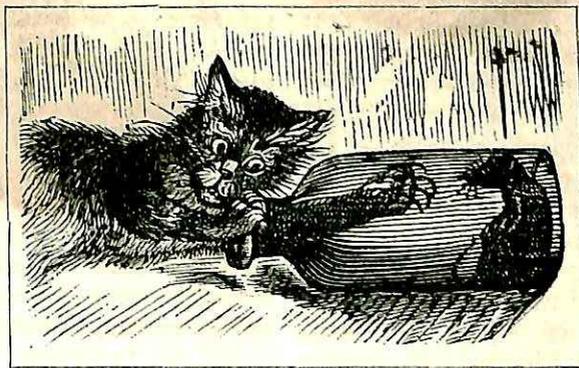
Καὶ ἐγύρισε τὸ στόμα τῆς μποτίλιας πρὸς τὰ κάτω διὰ νὰ τὸν ἀδειάσῃ· ἀλλ' ὁ Τυροφάγος ἐτένωσε τὰ πόδια του καὶ ἐστηρίχθη τόσο καλὰ, ὥστε ὁ Μουστάκας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε.

Ἀφοῦ εἶδεν ὁ Μουστάκας ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀδίκως χάνει τὴν ὥρα του, βάζει κάτω τὴν μποτίλια καὶ χώνει τὸ πόδι του μέσα διὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Ἀλλὰ καὶ ὄσιν σκούρα τὰ ἔβηκε, διότι ἡ μποτίλια ἦτο μεγάλη καὶ τὸ πόδι του κοντό, ὁ δὲ Τυροφάγος εἶχε ζαρώσει εἰς τὸ βάθος τῆς μποτίλιας, ὥστε τὸ πόδι τοῦ Μουστάκα δὲν τὸν ἔφθανε.

Ὁ Μουστάκας ἔγεινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν θυμὸ του, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν τὸν ἔφθανε, εἶδεν ὅτι ὁ Τυροφάγος εἶχε βγάλει τὴν γλώσσάν του ὅσιν νὰ τὸν ἐπερίπαιζε.

Δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸν, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς τὰ δύο πσινά του πόδια, ἀρπάξει τὴν μποτίλια μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ, τὴν σηκώνει ὑψηλὰ καὶ τὴν κτυπᾷ μὲ ὅλη του τὴν δύναμιν κάτω.

Ἐνα τζάφ! δυνατό, καὶ ἕνα μιάου πιὸ δυνατό καὶ ἕνα φρρρρ, ἦσαν σημεῖα ὀλοφάνερα ὅτι ἡ μποτίλια

λικάς πνευματικές ασκήσεις τῶν συνδρομητῶν μου πὶ μού τὰς στέλλετε λοιπόν; Ἑλληνικάς μόνον, ἑλληνικάς στέλλετε μου.

Τὰ φυλλάδιά μου, ἀγαπητὴ Λέαινα, διανέμονται ἅμα τῇ ἐκδόσει των πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου συγχρόνως. Ἐξαιρέσεις δὲν γίνονται· ὥστε δὲν πρέπει νὰ εἶσαι δυσχερῆστημένη. Ἐνῶ σὺ εἶσαι τόσον καλὴ, τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε πολὺ ἄγριον· δὲν τὸ ἀλλάξεις; Ἡ ὑπογραφή ἦτο τῆς Διευθύνσεως.

Γρήγορα, Ἰον, μὰ πολὺ γρήγορα γράψε μου ἂν ἔχεις ἀνετελῶς καλὰ ὁ Φερνάνδος καὶ ἡ Ρέρα.

Καὶ σὺ, Μικρὲ Κινέζε Χιν-Χάν διατὶ δὲν μοι γράφεις ἂν ἔγινες καλὰ; Πῶς ἀνησυχῶ!

Τὸ διήγημα τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸ ἔλαβον, ἀγαπητέ μου Χρυσοστέφανε Ἀπόλλων· ἀλλὰ λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸ δημοσιεύσω.

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, τόσοσ πολὺ μοι ἤρεσε

τὸ φυλλάδιόν σου τοῦ Ἰανουαρίου, ὅτε προσεκάλεσα συναναστροφὴν εἰς τὸ σπῆτί μου καὶ ἀρέγνωσα τὰ καλὰ σου διηγήματα εἰς τοὺς φίλους μου » μοι γράφει ὁ Νεοιδεάτης. Πολὺ ὠραία ἡ σκέψις σου, φίλε μου. Ἄν ὅλοι οἱ φίλοι μου σὲ ἐμιμοῦντο δὲν θὰ ὑπῆρχε ἑλληνόπαις ποὺ νὰ μὴ μὲ γνωρίζῃ. Διότι πόσοι ἀκόμη ἀγνοοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τῆς φίλης σας ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ!

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὸν Νέον Κομήτην, Θράκα τὸν Γερραῖον, Μικρὰν Σεισουρήθραν, Φιλόπατριν Ἑλληνα, Β. Γ. Καψαμπέλην, Γεώργιον Ε. Φακίρην, Κάσσιον καὶ Βροῦτον, Π. Γ. Ζάλλην, Βοσκοπούλαν, Κάρολον ΙΒ' τὸν Σουηδόν, Στακτοπαίτην, Μαρίαν Σεκιάρη, Ἐλαφον τῶν Δασῶν, Γ. Εὐστρατίον, Ἀγγαρον Πῆρ, Δῆμον Θ. Χρυσοχοῖδην, Μοῦργρον, Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα, Γ. Σ. Γαλανόν, Ἀπόλλωνα τὸν Μουσηγέτην, Κρι κρι κρι καὶ Τουρουροῦ, Μικρούλαν Τραλαλά, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Φωνηεντόλιπον. *χ* — γ*ν* — χ*ρ*κ*ρ* — *δ*σ*λ* — *δ*ν — π*π* — ν* — σ* — π*λ*ζ*ν* — μ* — τ* — θ*ρ*ς, — μ* — τ*ν — π*μ*ν*ν, — μ* — τ*ν — σ*θ*ρ*ν — θ*λ*σ*ν — μ*π*ρ*ς — ν* — ν*χ*ς* — *λ* — τ* — μ*π*δ*, — τ*ν — σ*κ*π*ς — σ* — *ν* — ν* — φ*ν*ς — φ*λ*μ*ς — *ς — τ*ν — χ*ν*ν*ν*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

16. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος, τὸ δευτέρον μου βασιλεὺς νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπινθῆρος.

17. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε διφθογος τὸ δευτέρον μου εἶνε κακὸν ἐλάττωμα, τὸ δὲ σύνολόν μου δὲν εἶνε λυπημένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἐλάφου.

18. Λεξιγριφος. Εἶμαι πάντοτε ὀπίσω. Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς 'ς τὸ κεφάλι θὰ πηδῆσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμπαθητικοῦ.

19. Λεξιγριφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν μου φέγω, φίλοι μου ἀγαπητοί, Ἄν τὴν κεφαλὴν μου χάσω τότε μένω ὡς . . . ὡς τί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόρου Παιδός.

20. Λεξιγριφος.

Ὅταν εἶμαι μὲ κεφάλι Ὅμοι! συμφορὰ μεγάλη Ὅλο κλαίω καὶ θρηνῶ. Ἄν δὲ κεφαλὴν δὲν ἔχω, Ποταμὸς μεγάλος τρέχω, Καὶ τί κράτη πού περνῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

21. Λογοπαίγνιον. Ποία πρωτεύουσα τρώγει τὰ σίδηρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιτακοῦ.

22. Λογοπαίγνιον. Τί πρᾶγμα πιάνει χωρὶς νὰ ἔχη χεῖρας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

23. Λογοπαίγνιον. Ποία πόλις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ποτὲ κακὴ;

Ἐστάλη ὑπὸ . . . τίνος;

24. Λογοπαίγνιον. Κατὰ τί ὁμοιάζουν τὰ αὐτιά τοῦ γαϊδάρου μὲ τὸ γάλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετινοῦ.

25. Ἀπροσδόκητον. Διατὶ ὁ διδάσκαλος δέρνει τὸν κακὸν μαθητὴν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

26. Ἀπροσδόκητον. Πότε τὸ στόμα σου ἐγγίζει τὸ αὐτί σου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐόσμου Ἄνθους.

27. Γρίφος.

ες ες ες
ες ες
ες νος ες
ες ες
ες ες ες

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζερυρίου Αὔρας.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

28. Ἐνίγμα.

Mince, vive et légère, aux brillantes couleurs, Un souffle me fait naître et d'un souffle je meurs.

ΛΥΣΕΙΣ

- 1. Ὁ Ἕλλην πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος· ὁ δειλὸς εἶνε ἀνάξιος νὰ ὀνομάζηται Ἕλλην· διότι ἡ Πατρις θέλει ἕκαστον τῶν τέκνων τῆς νὰ εἶνε ἀνδρεῖον καὶ ὄχι ἀνανδρον· νὰ τὴν τιμᾷ καὶ ὄχι νὰ τὴν ἀτιμᾷ. — 2. Κατάνη. — 3. Βῆτα. — 4. Ἀηδών. — 5. Ἀνατροφή. — 6. Ζωιδός. — 7. Ὄμιδος. — 8. Τὸν ὁμοῖόν του. — 9. Ἡ Ἄλωπικόνησος. — 10. Ὁ Ἀρχάγγελος. — 11. Τὸ Λεοντάριον. — 12. Ἄν γεννηθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. — 13. Ὅταν ἔχη τὰ ἰδικὰ του τέσσαρα καὶ ἓν εἰς τὸ στόμα του νὰ τὸ τρώγῃ. — 14. Cleopâtre (Clé-o-pâtre).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄγγαρον Πῆρ, 4. — Ἀνατέλλον Ἀστὴρ, 5. — Ἀποστόλου Σμαράγδα Ι. 7. — Βοσκοπούλα, 10. — Γκίκα Αἰκατερίνη, 5. — Γρηγοράκη Αἰκατερίνη Π. 6. — Ἑλλη, 3. — Εὐστρατιάδης Εὐστρ. 6. — Ζάλλη Παντελῆς Γ. 6. — Ἰερολογίτης, 7. — Ἰον, 13. — Καγκάδη Ἰωάννα, 12. — Κάρολος ΙΒ' ὁ Σουηδός, 9. — Κάσσιος καὶ Βροῦτος, 8. — Κίρκη, 12. — Κολοκοτσᾶς Δ. 1. — Κοραῖς, 7. — Κρίκου Μαρία Γ. 1. — Κυριακὸς Νίκος, Π. 1. — Κωτσάκης Διον. Α. 8. — Μαυροδίνης Ἄλ. 11. — Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, 8. — Μικρὸς Κινέζος Χιν-Χάν, 4. — Μικρὸς Μάντις, 11. — Μιχαηλίδης Γ. Π. 10. — Νεοιδεάτης, 9. — Νέος Κομήτης, 3. — Παπακωνσταντίνου Κ. Π. 4. — Πάσσαρη Ἀλεξάνδρα, 6. — Πριναρῆς Κίμων, 5. — Σαμουήλ Ἀγγελική, 10. — Στακτοπαίτην, 3. — Τζανῆ Μαρία, 8. — Φακίρης Γ. Ε. 12. — Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων, 8. — Χρυσοχοῖδης Δῆμος Θ. 5.

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἡ Φροσύνη ἀκουμβῶσα εἰς ἓν δένδρον ἐσκέπτετο. Λοί της συνήτων ἐν τεμάχιον χαρτίου, διπλωμένον Κάποτε ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ θυλάκιόν της, ὡς ἐπιστολή. καὶ τὴν κατελάμβανε συγκίνησις ὅσας οἱ δάκτυ- Ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τῆς πτωχῆς μητρὸς της ἀπὸ τὸ

χωριό· τὴν εἶχε φέρει πρὸ ὀλίγου ὁ γραμματοκομιστής, καὶ ὅταν τὴν ἤνοιξε, ὅταν τὴν ἀνέγνωσεν, ὅταν εἶδε τί περιεῖχεν, ἔγινε κατακόκκινη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβούρνωσαν.

Ὡς νὰ ἐφοβεῖτο δὲ μήπως ὁ θεὸς τῆς, ἡ θεία τῆς ἢ τὰ ἐξαδέλφια τῆς ἐνοήσῃσι τί τῆς ἔγραψεν ἢ ἀπλοϊκῆ τῆς μήτηρ, ὡς νὰ ἐντρέπετο μήπως ἀναγνώσουν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τί εἶχε μέσα ἢ ἐπιστολή, κατέβη εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἐκεῖ μόνη, ἐσκέπτετο τί εἶχε κάμει καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἀκουμβῶσα εἰς τὸ δένδρον, καὶ παρατηροῦσα μακρὰν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐσυλλογιζέτο με λύπην ὅτι ἦτο κακὴ κόρη.

— Εἶμαι κακὴ, κακὴ! ἐπιθύριζε, καὶ ἡ χεὶρ τῆς ἔσφιγγε μετὰ περισσοτέρας συγκινήσεως εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς τὴν ἐπιστολήν τῆς μητρός τῆς.

* *

Ἡ Φροσύνη ἦτο ἀπὸ κωμόπολιν τινα τῆς Εὐρυτανίας, ὁ πατὴρ αὐτῆς Φίλιππος εἶχε εἰς τὸ πλάγι τῆς οἰκίας των ἓν μαγαζεῖον, τὸ ὅποιον ἦτο συγχρόνως παντοπωλεῖον, ἐμπορικόν, καπηλεῖον καὶ φαρμακεῖον. Ὁ Φίλιππος δύο φορὰς τὸν χρόνον ἐπήγαινε εἰς τὸ Καρπενήσιον καὶ ἐψώνιζε. Τὴν τελευταίαν φορὰν, παραλαβὼν μαζί του ὅσα χρήματα εἶχε, ὑπῆγε καὶ πάλιν ν' ἀγοράσῃ πράγματα διὰ τὸ κατάστημά του· ἀλλ' ἐνῶ διήρχετο ἀπὸ ἓν στενὸν μονοπάτι, ἔξαφνα ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ χαμῶλα καὶ ἐνεφανίσθησαν ἐμπρὸς του πέντε ἀνθρωποι, με λερὰ ρουστὰνέλλα καὶ ἄγρια πρόσωπα. Ἦσαν λησταί! Τοῦ ἀφῆρσαν ὅλα του τὰ χρήματα, τοῦ ἀφῆρσαν καὶ τὸν ἵππον του. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἔφθαναν αὐτά, τὸν ἐπλήγωσαν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του καὶ τὸν ἔριψαν μέσα εἰς ἓνα λάκκον. Οἱ κακοῦργοι!

Τὴν ἐπαύριον πραγματευταὶ διερχόμενοι ἀπ' ἐκεῖ ἤκουσαν βογκητὰ· ἐπλησίασαν καὶ εὔρον ἀναίσθητον καὶ βουτημένον εἰς τὸ αἷμά του ἓνα ἄνθρωπον· εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν ἐγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ Φίλιππος· κατεσκεύασαν ἐκ τοῦ προχείρου ἓν φορεῖον με κλαδιά καὶ τὸν μετέφερον εἰς μίαν στάνην, ἔπου τὸν ἐπεριποιήθησαν καὶ τὸν ἔφερον ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν του· ἔπειτα εἰς ἀπὸ τοὺς ποιμένας ἐπήγεν εἰς τὸ πλησίον χωριὸν καὶ ἔφερον ἐν ἄλλογο, διότι τῶν πραγματευτῶν ἦσαν ὅλα φορτωμένα, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν ἐπάνω καλὰ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν κωμόπολιν του, εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὡ! με ποίας γοερὰς κραυγὰς καὶ με ποίους θρήνους ἐγέμισεν ἡ οἰκία του! Ἡ δυστυχὴς γυναῖκά του, ἡ δυστυχὴς Φροσύνη! Ταῖς ἤρχετο τρέλλα ὅταν ἔβλεπον τὰς πληγὰς του ἀνοικτάς, ἀνοικτάς ὡς στόματα· ὅταν δὲ ὁ Φίλιππος ψυχορραγῶν ἔστρεφε καὶ τὰς ἔβλεπε με τὸν στυμμένον τὸν ὀφθαλμὸν λυπητερά, πολὺ λυπητερά, ὡς νὰ τὰς ἀπεχαιρέτιζε, ἐμάδουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἀχ! ἐτελείωσεν! αἱ προσ-

πάθειαι τῶν ἰατρῶν, οἱ λυγμοὶ τῆς ἀγάπης των, τὰ δακρυσμένα φιλήματά των δὲν κατώρθωσαν νὰ σταματήσωσι, νὰ κρατήσωσι τὴν ψυχὴν μέσα εἰς τὸ κατὰ τρυπημένον ἀπὸ τὰς πληγὰς ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ὁ ταλαίπωρος Φίλιππος μετὰ μίαν ἡμέραν ἐξεψύχησε!

* *

Καὶ ἀφῆκε χήραν τὴν γυναῖκά του καὶ ὄρφανὴν τὴν Φροσύνην!

Ὁ νεκρὸς ὡς νὰ ἐπῆρε μαζί του ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ἀφῆκε τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν κακομοιριά εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Οἱ λησταὶ τοῦ εἶχαν κλέψει ὅλην τὴν περιουσίαν· καὶ οἱ δανεισταὶ του μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκαμαν κατάσχεσιν εἰς τὰ ὀλίγα πράγματα τοῦ μαγαζεῖου του.

Τὰς δυστυχεῖς ἐγκαταλελειμμένας κανεὶς δὲν τὰς ἐσκέπτετο. Κανεὶς δὲν ἐσυλλογιζέτο πῶς θὰ ζήσουν τόρα ἡ δυστυχὴς χήρα καὶ ἡ ὄρφανή.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ τῆς Φροσύνης δὲν κατεβλήθη ἀπὸ τὴν λύπην· ἦτο γενναία γυνή.

— Θὰ δουλέψω, εἶπε.

Καὶ ἐδούλευε ὡς ἡ πτωχοτέρα χωριάτισσα, καὶ εἰς τὰ χωράφια, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς· ἡ κωμόπολις ὅμως ἦτο μικρὰ καὶ πότε εὑρίσκεν ἐργασίαν, πότε δὲν εὑρίσκε· διὰ τοῦτο συνέβαινε πολλάκις νὰ μὴ ἔχουν ἐνδύματα, νὰ μὴ ἔχουν φῶς τὸ βράδυ, νὰ μὴ ἔχουν οὔτε ψωμί καὶ νὰ κοιμῶνται νηστικά!

* *

Ἡ Φροσύνη ἦτο δέκα ἐτῶν τότε καὶ μόλις εἶχευρε ν' ἀναγινώσκῃ.

Ὁ θεὸς τῆς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός τῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, πληροφορηθεὶς τὴν δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ βλέπων, ὅτι ἡ κακομοιρὴ ἢ χήρα οὔτε νὰ θρέψῃ, οὔτε ν' ἀναθρέψῃ καλὰ ἠδύνατο τὴν κόρην τῆς, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μίαν καλωσύνην: νὰ φέρῃ τὴν Φροσύνην εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ τὴν στέλλῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, νὰ μάθῃ γράμματα. Νὰ μορφωθῇ, νὰ γείνη διδασκάλισσα κατόπιν, νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ ἰδικόν τῆς μέλλον καὶ διὰ τὰ γηρατεῖα τῆς μητρός τῆς.

Ἡ μήτηρ τῆς Φροσύνης κατ' ἀρχὰς ἀπέκρουσε με θυμὸν τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ ἀνδραδέλφου τῆς.

— Νὰ τοὺς στείλω τὴν Φροσύνην μου, τὴν κόρη μου, τὰ μάτια μου, καὶ ἐγὼ νὰ μείνω ὁδὸ ὀλομόναχη σὰν κούτσουρο! ἔλεγε· καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ ἔς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Φροσύνην, καὶ θέλουν νὰ μοῦ τὴν πάρουν!

Ἀλλὰ ὁ ἀνδραδέλφος τῆς τῇ ἔγραψε μίαν μακρὰν ἐπιστολήν καὶ τῆς ἔλεγε ὅτι ἂν τὴν ἀγαπᾷ τὴν Φροσύνην πρέπει νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὰς Ἀθήνας,

διότι ἂν μείνῃ ἐκεῖ μαζί τῆς θὰ γείνη χωριατοπούλα, θὰ πηγαίνη ξυπόλυτη εἰς τὰ χωράφια νὰ ξενοδολεῖ, καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ἔτσι πτωχὴ πού εἶνε ποτὲ ν' ἀποκατασταθῇ ὅπως πρέπει. Εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἔλθῃ, νὰ μάθῃ γράμματα, τρόπους, νὰ γείνη νέα ὅπως πρέπει, καὶ νὰ γηροκομήσῃ καὶ τὴν γρηχὴ τὴν μητέρα τῆς. « Ἄν τὴν ἀγαπᾷς ἀληθινὰ τὴν Φροσύνην σου », τῆς ἔγραψε, « πρέπει νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ ἔλθῃ διὰ τὸ καλὸ τῆς, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς. »

Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ τὴν ἀφῆκε καὶ ἀνεχώρησεν· ἐλυπεῖτο πολὺ· νύκτα καὶ ἡμέραν ἔκλαιε· ἀλλ' ὅταν ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἡ Φροσύνη θὰ γείνη τέτοια πού ἔλεγε μέσα τὸ γράμμα, κατέπιπε τὰ δάκρυά τῆς. Ὁ νοῦς τῆς ἦτο πάντα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν ἐβαζε τὸν παπᾶ καὶ τῆς ἔγραψε γράμμα καὶ τὸ ἔστειλε δίχως φάκελλον, μόνον διπλωμένον καὶ βουλωμένον με ἀγιοκέρι καὶ καμμιὰ φορὰ με προζύμι, ἐνόμιζεν ὅτι ἔπαιρνε ὅλην τῆς τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς τὴν ἔκλειε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν κόρη τῆς. Καὶ ὅμως ἦταν γεμάτη ἀγάπην πάλι ἡ καρδιά τῆς. Τόσον ἀτέλειωτη ἦταν ἡ ἀγάπη τῆς!

* *

Ἡ Φροσύνη ἔχει τρία ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας. Πῶς ἠλλαξε! Ἐπέρασεν ἐκείνην ἡ μαυρίλα τὴν ὅποιαν εἶχε τὸ πρόσωπόν τῆς πού ἦταν καμμένο ἀπὸ τὸν ἥλιον ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὸ χωριό, ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὰ μαθήματα· ἔμαθε νὰ ὀμιλῇ καλὰ, καὶ κατώρθωσε νὰ ξεσυνειθίσῃ τὴν χωριάτικὴν τῆς προφορὰν· ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ θεοῦ τῆς ἐδιδάχθη εὐγενὴ συμπεριφορὰν. Ὅπως δὲ ἦτο καλὰ καὶ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, δὲν ἐφαίνετο διόλου ὡς πτωχοκὸρη καὶ χωρική. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ ὑπερηφάνειάν τῆς ποτὲ δὲν κατεδέχθη νὰ εἰπῇ εἰς τὰς συμμαθητριάς τῆς πῆθεν εἶνε, καὶ ὅτι εἶνε πτωχὴ.

Διὰ τοῦτο ὅταν μίαν ἀρκετὰ πλουσία συμμαθητριά τῆς τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν:

— Φροσύνη, ἔρχεσαι ν' ἀλλάξωμε δῶρα δι' ἐνθύμησιν; Νὰ σοῦ πάρω ἓνα λεύκωμα δι' ἄνθη, πέντε δραχμῶν, καὶ νὰ μοῦ πάρῃς μίαν ἐργοθήκην πέντε δραχμῶν καὶ σύ· ἔρχεσαι;

Ἡ Φροσύνη ἐδέχθη. Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω λεπτὰ, εἶμαι πτωχὴ, με προστατεύει ὁ θεὸς μου, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τοῦ ζητήσω πέντε δραχμὰς δι' ἓν ἀνωφελὲς πρᾶγμα.

Καὶ ὑπεσχέθη ὅτι μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ δέκα ἡμέρας τὸ πολὺ θὰ προσφέρῃ τὴν ἐργοθήκην εἰς τὴν φίλην τῆς. Ὑπεσχέθη! ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν προσφέρῃ; Πῶς θὰ τὰς εὔρῃ τὰς πέντε δραχμὰς; Ἀπὸ τὸν θεῖόν τῆς βέβαια ἔχι· οὔτε αὐτὴ τολμᾷ νὰ τοῦ τὰς ζητήσῃ, οὔτε ἐκεῖνος θὰ τῆς τὰς δώσῃ ἄμα μᾶθη διατί

τὰς θέλει. Λοιπὸν νὰ ἐντροπισθῇ εἰς τὴν φίλην τῆς; νὰ τὸ μάθουν καὶ τᾶλλα τὰ κορίτσια ὅτι δὲν ἔχει, ὅτι εἶνε πτωχὴ;

— Ὅχι! λέγει με τὸν νοῦν τῆς, πρέπει νὰ εὔρω! πρέπει, πρέπει, πρέπει!

Ἀλλὰ ἀπὸ πού;

Ἐξαφνα τῆς ἔρχεται μία ἰδέα.

— Ἀ! εἶπε· ὡς νὰ ἐλαφρώθῃ ἀπὸ μέγα βᾶρος, ἡ μητέρα θὰ μοῦ τὰς στείλῃ· θὰ τῆς γράψω ἓνα γραμματάκι· ἡ μητέρα, τὸ ξέρω, με ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ θὰ οἰκονομήσῃ ἀπὸ κάπου.

Καὶ τῆς ἔγραψε μίαν ἐπιστολήν. Τῆς ἔλεγε, τὸ γρηγορώτερον νὰ τῆς στείλῃ πέντε δραχμαῖς, διότι τὰς χρειάζεται διὰ τὸ σχολεῖόν τῆς.

Ἡ μήτηρ τῆς τῇ ἔστειλεν ἀπάντησιν. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τὴν συνεκίνησε τόσον πολὺ τὴν Φροσύνην, καὶ μένει τόρα ἀκουμβημένη εἰς τὸ δένδρον τοῦ κήπου. Διατί;

* *

Τί ἔλεγεν ἀρὰ γε ἐκεῖνο τὸ γράμμα;

Νά, ἡ Φροσύνη, θέτει πάλιν τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς τὸ ἐξάγει καὶ τὸ ἀναγινώσκει ἄλλην μίαν φορὰν:

« Φροσύνη μου,

» Σὲ φιλῶ ἔς τὰ δύο γλυκὰ σου ματάκια, καὶ σ' ἐρωτῶ γιὰ τὴν ὑγείαν σου· ἐγὼ, τὸ ξέρεις πειὰ, Φρόσω μου, νύχτα μέρα σένα ἔχω ἔς τὸ νοῦν μου· γιὰ κείνο πού μοῦ γράφεις τὸ οἰκονομῆσα, ψυχὴ μου· μέσα ἔς τὸ γράμμα θὰ τὸ ἔβρῃς τὸ πέντε καὶ ἐξήντα· νὰ ξέρεις πόσο χάρηκα πού μοῦ ἔβρέθηκε καὶ αὐτό! γιὰ τὸ ἔβρῃς, ἀγάπη μου, τί στενοχώριαις περῶν μοῦ ἔβρέθηκε γιὰ τὸ μᾶζεμα πεντάρια πεντάρια ἐξ μῆνες τόρα, καὶ τὸ φύλαγα γιὰ νὰ πάρω ἓνα ζευγάρι παπούτσια τὴν Λαμπρῇ πού μὰς ἔρχεται· μὰ καλλίτερα σὲ σέναγε πουλάκι μου, νὰ πάγῃ παρὰ σὲ μέναγε κάλλιο γὰ νὰ ἔχω λυωμένα παπούτσια καὶ σένα νὰ μὴ σοῦ λείπῃ τίποτα. Γράψε μου πειὸ συχνὰ γιὰ τὴν ἀργίαν νὰ μοῦ γράφῃς κάθουμαι καὶ κλαίω.

» Προσκυνήματα καὶ ἀπὸ τὴν Ῥηγιῶ τῆς Σταύραινας· τῆς λέγω καὶ παίρνει τὴ δουλειά τῆς καὶ ἔρχεται στὸ σπῆτί μας, καὶ δουλεύομε πλάγι πλάγι γιὰ νὰ ἔχω κάποιον νὰ μιλῶ γιὰ σέναγε. »

— Ὡ! εἶμαι κακὴ, κακὴ, ἄπονη! εἶπεν ἡ Φροσύνη διπλώσασα τὴν ἐπιστολήν καὶ θέσασα αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς. Ἡ καυμένη μου ἡ μητέρα ἐπροτίμησε νὰ τὴν ἔβρῃ με λυωμένα παπούτσια τὸ Πιάσχα καὶ νὰ μοῦ στείλῃ ὅ,τι εἶχε, ὅλην τῆς τὴν περιουσίαν! Διατί; Τί θὰ τὰ κάμω ἐγὼ αὐτὰ τὰ λεπτὰ; θὰ τὰ πετάξω ἔς τὰ χαμένα διὰ μίαν ψυροπερηφάνειαν· ἡ καυμένη μου ἡ μανούλα! . . . κῦττα καὶ θυσία! Ἀχ! νὰ τὴν εἶχα ἐδῶ πῶς θὰ τὴν ἀγκαλιάζα, πῶς θὰ τὴν φιλοῦσα!

Και ἐξήγαγε τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὴν προσεκόλλησεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ τὴν ἐφίλησε θερμῶς.

—“Ὁχι! ὄχι! δὲν θὰ τὰ κρατήσω αὐτὰ τὰ λεπτά· θὰ τὸ ἴω τῆς φιλίας μου: εἶμαι πτωχὴ· δὲν εἶν' ἐντροπὴ νᾶνε κανεὶς πτωχός· δὲν ἔχω γὰρ τῆς χαρίσω τίποτε, καὶ δὲν θέλω τὸ δῶρό της. Δὲν θέλω τέτοια ἐνθύμησι, ποῦ νὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν ἀπονιά μου.

Μετά τινος στιγμᾶς:

— Ἐκείνη πρέπει νὰ μοῦ στέλλῃ λεπτά ἢ ἐγώ; εἶπε.

Καὶ ὡς νὰ τῆς ἦλθεν ἔξαφνα μία ἰδέα ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

— Ἀχ! ἂν ἔμπορῶσα! εἶπε.

Καὶ ἀνέβη ὀρμητικῶς εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς νὰ μὴ ἐφοβεῖτο πλέον νὰ τὴν ἴδουν, ὡς νὰ μὴν ἐντρέπετο πλέον ν' ἀναγνώσουν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τί εἶχε μέσα εἰς τὸν νοῦν της.

Πρό τινων ἡμερῶν ἡ Φροσύνη εἶχε ἀκούσει εἰς τὸ Ἀρσάκειον, ὅτι μία συμμαθήτριά της, ἡ ὁποία ἀπουσίαζε τέσσαρας μῆνας, διότι ἦτο ἀσθενής, ἐξήτει μὲ πληρωμὴν τὰ γραπτὰ τῆς ἀξέως των, διὰ νὰ μελετήσῃ καὶ μὴ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν. Ἦτο ἀδύνατος, ἔλεγεν, ἀκόμη, καὶ δὲν τῆς ἐπέτρεπεν ὁ ἰατρὸς νὰ ἐργασθῇ τόσο πολύ. Διὰ τοῦτο εἶδε πέντε δραχμᾶς ἂν μία πτωχὴ καὶ ἐπιμελής συμμαθήτριά της, τῆς παρεχώρει τὰ τετράδιά της.

Ὅταν ἡ Φροσύνη τῆς εἶπεν ὅτι αὐτὴ τῇ παρεχώρει τὰ τετράδιά της, ἡ ἄλλη κόρη ἔμεινεν ἔκπληκτος. Κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ ἐπίστευσεν. Ἡ Φροσύνη, καλέ, ἡ Φροσύνη νὰ πουλήσῃ τὰ τετράδιά της;

Ναί, ἡ Φροσύνη τὰ ἐπώλησε τὰ τετράδιά της, δι' ἓνα σκοπὸν τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε, δι' ἓνα πολὺ μυστικὸν σκοπὸν· τὰ ἐπώλησε, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας τὸ ἐσπέρας νὰ τῆς τὰ δίδῃ εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ τ' ἀντιγράψῃ ἄλλην μίαν φορᾶν.

Καὶ ἤρχισε μὲ θάρρος καὶ μ' ἐπιμονὴν τὴν ἀντιγραφήν· ἤγρῦνε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἀντιγρά-

φουσα μὲ κόπον τὰ γραπτὰ ἐπτὰ ὀλοκλήρων μνημῶν, ἐνῶ συγχρόνως ἐμελέτα τὰ μαθήματά της, κ' ἔγραφε τὰ γραπτὰ ἐκάστης ἡμέρας. Ὅταν ἐκουράζετο, ὅταν ἀπέκαμινεν καὶ τὰ δάκτυλά της καὶ ὁ νοῦς της, ἐψυθύριζε:

— Μητέρα!

Καὶ ἐξεκουράζετο, καὶ ἐλάμβανε δυνάμεις.

Ἡ συμμαθήτριά της μετά τινος ἡμέρας, τῇ ἔδωκε τὰς πέντε δραχμᾶς.

Καὶ ὅταν ἡ Φροσύνη ἔστειλεν ἀπάντησιν εἰς τὸ γράμμα τῆς μητρὸς της, εἰς τὸ χωριό, τὸ γράμμα ἀντὶ ἐνὸς «εὐχαριστῶ» διὰ τὰς πέντε δραχμᾶς, τὰς ὁποίας τῇ εἶχε στείλει, περιεῖχε καὶ κατ' ἄλλο: πέντε κ' ἐξήντα, ἀλλὰ ὄχι ἓν, δύο πέντε κ' ἐξήντα. Περιεῖχε ὄχι μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ πτωχὴ της μητέρα εἶχε μαζέψῃ πεντάρια πεντάρια, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐκέρδισε λέξιν πρὸς λέξιν δέκα πέντε ὀλοκλήρους νύκτας γράφουσα. Τὸ ἐν εἰδείκνυε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς μητρὸς, τὸ ἄλλο τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης, καὶ αἱ δύο ἀφοσιώσεις συνητηθήσαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν.

Τῆς τὰ ἔστειλε καὶ τὰ δύο ἔλεγεν ἡ Φροσύνη μέσα εἰς τὸ γράμμα της «Διὰ νὰ πάρῃ ὠραιότερα παπούτσια τὴν Λαμπρὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται.»

Καὶ ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς της, τὴν εὐτυχίαν της διὰ τὸν αἰφνίδιον αὐτὸν πλοῦτον—πλοῦτον διὰ τὴν δυστυχὴ χήραν—τῶν δέκα δραχμῶν, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἐπήγαινε διὰ μιᾶς, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα θὰ ἔχυνε διότι θὰ ἔβλεπε ὅτι τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾷ ἡ κόρη της, ἡ Φροσύνη ἠσθάγετο μεγάλῃν, βαθεῖαν συγκίνησιν· ἀλλ' ἡ συγκίνησιν τῆς αὐτῆς δὲν ὠμοίαζε τὴν ἄλλην συγκίνησιν τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ὅταν ἀκούμυθα εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο κακὴ· ἡ συγκίνησιν αὐτῆς ἦτο γεμάτη χαρὰ, ὅπως ὄλων ὅσοι κάμνουν τὸ καθήκον των, ὅπως ὄλων ὅσοι θυσιάζονται δι' ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἀγαποῦν! . . .

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

Εἰς ἓνα τόπον πολὺ μακρυνόν, εἰς τὸ μέσον ἀνοικτῆς πεδιάδος, ὅπου ἦσαν πολλὰ χωράφια, ἦτο ἓν δένδρον περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χρόνων, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς ὁ πατὴρ ὄλων τῶν ἄλλων δένδρων.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου δένδρου, εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν του ἓνας θηλυκὸς αἰετός, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ἀνέτρεφε κάθε χρόνον τὰ μικρά του, πετῶν διὰ νὰ εὕρῃ τροφήν δι' αὐτὰ ἕως εἰς τὸν ὠκεανόν, ὁ ὁποῖος ἦτο τρία μίλια μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς ὄλην τὴν χώραν τριγύρω τὸ δένδρον τὸ ὠνόμαζον ὄλοι «τὸ γέρικο δένδρον τοῦ αἰετοῦ».

Μίαν ὠραίαν ἡμέραν τοῦ Μαρτίου, κατὰ τὸ μεσημέρι, οἱ γεωργοὶ οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὸ χωράφι, ὅπου ἦτο τὸ δένδρον ἦλθαν εἰς τὴν σκιάν τοῦ δένδρου νὰ φάγουν, νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὴν κούρασίν των, καὶ νὰ προσυλαχθοῦν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ζέστην, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα κλαδιά του. Ὁ αἰετός ἦτο εἰς τὸ τὰξιδι, εἰς τὸν ὠκεανόν ὅπου ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τροφήν διὰ τὰ αἰετόπουλά του. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέστρεφε κρατῶν εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἓνα μεγάλο ψάρι. Οἱ γεωργοὶ ἄμα εἶδον τὸ πτηνὸν ἤρχισαν νὰ φωνάζουν διὰ νὰ τὸ τρομάξουν, νὰ τοῦ ῥίπτουν πέτρας,

ὥστε ὁ δυστυχὴς κατατρομαγμένος ἀφῆκε τὸ ψάρι ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του, καὶ ἄμα ἔπεσε κατὰ γῆς· οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸ ἤρπασαν θριαμβευτικῶς.

Ἐν παιδίον ὀνομαζόμενον Ἀνδρέας, κρυμμένον ὀπίσω ἀπὸ ἓνα θάμνον, εἶδεν ὄλας τὰς κινήσεις τοῦ αἰετοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρ' οὐ ἐδίστασε καὶ ἐξέβαλε πολὺ λυπητερὴν κραυγὴν, ἔκαμινεν ἓνα κύκλον εἰς πρὸν ἀέρα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν του.

Τὰ αἰετόπουλα καταπεινασμένα ἤνοιξαν ἀμέσως τὰ ῥάμφη των, καὶ ἐζήτησαν τὴν τροφήν των μὲ φωνὴν τόσο ὀξεῖαν ὥστε τὸ παιδίον συνεκινήθη.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ προσεπάθησε νὰ τὰ καταπραύνη, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῆς ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς.

Ἐστάθη τότε μερικὰς στιγμᾶς εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς νὰ ἦτο πολὺ στενοχωρημένη καὶ νὰ ἐσυλλογίζετο: «Τί νὰ κάμω τώρα;»

Ἄλλ' ἀμέσως ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της· ἐξέβαλε δύο ἢ τρεῖς δυνατὰς κραυγὰς αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν αἰετῶν θὰ ἐσήμαινον βεβαίως «Νὰ εἰσθε φρόνιμα καὶ νὰ μείνετε ἥσυχα» καὶ ἔπειτα ἐπέταξε· κινουσα δὲ τὰ πλατέα της πτερὰ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ἀνδρέας παρετήρει μὲ ἀγωνίαν τοῦ τὸν πετῶντα αἰετόν. Μετ' ὀλίγον μόλις διέκρινεν ἓν μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἔπειτα τίποτε πλέον· τὸ πτηνὸν ἐξηφανίσθη! . . . Ἡ φωλεὰ ἦτο ἥσυχη καὶ τὰ αἰετόπουλα ἀπεκοιμήθησαν.

Μετά δύο ὥρας ἀρ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ δυστυχὴς αἰετός ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ. Τώρα τὸ πέταμά του ἦτο ἀργόν καὶ αἱ φτεροῦγες του κούρασμένα. Ἀποκαμωμένος ἐκράτει ἓν ἄλλο ψάρι εἰς τοὺς δυνατούς του ὄνυχας.

Πλησιάζας εἰς τὸ χωράφι, ἔκαμε μίαν μεγάλην στροφὴν εἰς τὸν ἀέρα, παρατηρῶν μὲ ἀνησυχίαν ἂν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι εἶχον ἀναχωρήσει κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ὁ αἰετός διευθύνθη εἰς τὴν φωλεάν του καὶ κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὴν ἀποθαμμένος σχεδὸν ἀπὸ τὸν κόπον. Ἄμα τὸν εἶδαν τὰ αἰετόπουλα ἐξύπνισαν φωνάζοντα, καὶ ἐμοιράσθησαν δίχως μαλῶματα τὸ ὠραιότατον ἐκεῖνο ψάρι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄξιον νὰ στολισθῇ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου.

— Γενναῖε αἰετέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας. Ἄλλα

πουλιὰ πετοῦν ἐλαφρότερα ἀπὸ σέ, κελαδοῦν γλυκύτερα ἀπὸ σέ, ἔχουν πολὺ ὠραιότερα πτερὰ ἀπὸ σέ, ἀλλὰ ποῖον ἄλλο πουλί, ἀφοῦ τοῦ ἄρπαξαν τὴν τροφήν τῶν παιδιῶν του, καὶ ἦτο κατακουρασμένον πλέον ἀπὸ τὸν τόσον δρόμον ποῦ εἶχε κάμει, δὲν θὰ ἔχανε τὸ θάρρος του, δὲν θὰ ἀπελπίζετο;

Ἄλλα σὺ ἀντὶ ν' ἀπελπισθῆς, ἀντὶ νὰ κατη-

γορῆς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν σκληρότητά των, ἀντὶ νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου εἰς ἀνωφελῆ παράπονα διὰ τὴν κακὴν τύχην τῶν παιδιῶν σου, ἐν μόνον πρᾶγμα ἐσκέφθῃς, νὰ δώσῃς τροφήν εἰς τὰ πεινασμένα παιδιὰ σου· καὶ ἀφοῦ σοῦ ἔκλεψαν τὴν τροφήν των, νὰ τρέξῃς νὰ τοῖς προμηθεύσῃς ἄλλην. Κ' ἐπῆγες, καὶ ἐγύρισες μισοαπεθαμμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἀλλὰ δὲν ἀφήκες νηστικά τὰ παιδιὰ σου.

Καὶ ἐγὼ θὰ σέ μιμηθῶ, αἰετέ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν σταθερὰν θέλησιν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ νικήσῃ ὄλα τὰ ἐμπόδια. Κ' ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν μου θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω εὐγενεῖς, καλὰς πράξεις, ἀλλὰ ὅσα ἐμπόδια καὶ ἂν εὕρω, δὲν θὰ χάσω τὸ θάρρος μου, δὲν θ' ἀπελπισθῶ· θὰ σέ μιμηθῶ, αἰετέ. Καὶ ἐλπίζω νὰ γένω, ὅταν μεγαλώσω, ὠφέλιμος καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ εἰς τὴν οἰκογενεάν μου, καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μου, ὅπως ἐφάνῃς σὺ καλὴ μητέρα, ἀφωσιωμένη καὶ γενναία μητέρα, εἰς τὰ καταπεινασμένα αἰετόπουλά σου!

Η ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ Μαριγούλα δὲν ἔχει κούκλαις πολλαῖς καὶ εὐμορφα ἐνδυμέναις, ὅπως τόσα ἄλλα εὐτυχημένα κοριτσάκια. Δὲν ἔχει οὔτε μίαν ἢ καυμένη! Ὁ μπαμπᾶς της εἶνε ἄρρωστος καὶ ἡ μαμά της δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ διὰ νὰ ἔβγαλῆ τὸ ψωμί πού θὰ φάγουν. Δὲν ἔχουν λεπτὰ νὰ ἐξοδεύσουν διὰ παιγνίδια. Ἀλλὰ ἡ Μαριγούλα πόσο ἤθελε νάχη καὶ αὐτὴ μίαν κούκλαν, νὰ τὴν φιλή, νὰ τὴν χαιδεύῃ νὰ τὴν ἐνδύνη ὅπως τᾶλλα κοριτσάκια!

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ ὀλίγον γάλα ἀπὸ τὸν γαλατᾶ, καὶ εἰς τὸν δρόμον,

ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν ἐνὸς μεγάλου σπητιοῦ, εὕρισκε μίαν κούκλαν. Ἐνα πλούσιο κοριτσάκι, πού ἐκάθητο μέσα εἰς τὸ μεγάλο σπητι, τὴν εἶχε ῥίψει, διότι ἐπάληωσε πλέον· τὰ μαλλιά της ἦσαν μισομαδημένα, τὰ χέρια της ἔβγαλμένα, φορεματάκι ἄλλο δὲν ἔφοροῦσε παρά μονάχα ἓνα ποκάμισο· καὶ ἔς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπέρασαν ὅλην τὴν νύκτα ἔς τὸ δρόμο. Ἡ κακόμοιρη ἡ κούκλα, καλὰ πού δὲν ἐκρύωσε ν' ἄρρωστήσῃ!

Ἡ Μαριγούλα σκύπτει γρήγορα καὶ τὴν παίρνει· τὴν σκεπάζει μὲ τὴν φουστίτσα της· τὴν πηγαίνει εἰς τὸ σπητι της. Πῶς τὴν φιλεῖ, πῶς τὴν σφίγγει ἐπάνω εἰς τὴν καρδιά της. Δὲν εἶνε διόλου εὐμορφη ἡ κούκλα· ἀλλὰ αἱ μητέρες δὲν ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ διὰ τὴν εὐμορφιά των. Ἡ Μαριγούλα ἀγαπᾶ πολὺ τὴν κόρη της καὶ ἄς εἶνε κατακίτρινη, καὶ ἄς εἶνε ἄσπρα τὰ χεῖλη της καὶ θαμβὰ τὰ

μάτια της. Ἡ κούκλα νυστάζει· θέλει νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Μαριγούλα δὲν ἔχει κούνια ὡραίαν, μὲ μικρὰ κεντημένα προσκεφαλάκια νὰ κοιμήσῃ τὴν κούκλαν της. Ποῦ λοιπὸν νὰ τὴν κοιμήσῃ;

Παρατηρεῖ τριγύρω της. Ἄ! νά, ἓνα ξύλινο скаμνί, τὸ скаμνί πού κάθεται σιμὰ ἔς τὴ μαμά της καὶ τὴν βοηθεῖ ἔς ταῖς δουλειαῖς της. Νὰ λοιπὸν ἡ κούνια της κούκλας της. Τὸ скаμνί γίνεται ποτὲ κούνια; Πῶς δὲν γίνεται; Ἄν δὲν πιστεύετε, κυττάξτε τί ἔκαμεν ἡ Μαριγούλα. Τὸ ἐγύρισεν ἀνάποδα.

Καὶ βάζει μέσα ἐκεῖ τὴν κούκλα της, καὶ ἀπλόνει ἐπάνω της τὸ μανδουλάκι της διὰ νὰ μὴ κρυόνῃ. Ἡ κούκλα αὐτοῦ μέσα εἶνε πειδὸ εὐχαριστημένη, παρά μέσα εἰς τὴν τριανταφυλλένια κούνια, πού τῆς εἶχε τὸ πλούσιο κοριτσάκι.

Διότι νοιώθει ἡ κούκλα ὅτι ἡ καινούργια της μαμά τὴν ἀγαπᾶ πειδὸ πολὺ, πολὺ πειδὸ πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτη· καὶ αἱ κούκλαις, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ, δὲν εἶνε εὐτυχημένα ἂν ἔχουν ὡραῖα φορέματα, καὶ παιγνίδια πολλά, ἀλλὰ ἂν τὰ ἀγαποῦν μὲ τὴν καρδιά των αἱ μητέρες των καὶ οἱ ἄλλοι.

Ο ΚΑΘΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΕΞΙΝ ΤΟΥ

— Δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἐν Ἀηδόνι, περιπατοῦν ἐπάνω κάτω μὲ ταραχὴν μέσα εἰς τὸ κλωβίον του. Αὐτὸ τὸ σπητι ἐγέμισε μὲ βρωμὰ ἀνυπόφορον. Πῆ! Ὡσὰν νὰ εἶνε σταῦλος καὶ χειρότερον ἀκόμη. Ἦθελα νὰ μάθω ποῖος μολύνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἀέρα;

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν κύριόν μας; ἀπεκρίθη τὸ Μαυροπούλι, τὸ ὅποιον κατοικοῦσε εἰς τὸ πλαγιὸν κλωβίου· αὐτὴ ἡ ἀσχημη μυρωδιὰ προέρχεται ἀπὸ ἐν χόρτον τὸ ὅποιον λέγεται καπνός· ὁ κύριός μας τὸ ῥοῦφᾷ ἀφοῦ τὸ τυλίξει εἰς κάτι λεπτὰ χαρτιά καὶ τὸ κάνει σιγάρον. Θὰ μὲ πιστεύετε ἂν σᾶς εἶπω ὅτι τόσον πολὺ τοῦ ἀρέσει ὥστε καταπίνει καὶ τὸν καπνὸν του ἀκόμη;

— Τί παράξενη ὄρεξις! ἐπανέλαβε τὸ Ἀηδόνι. Ἄκους ἐκεῖ νὰ τρώγῃ καπνόν! Καὶ γιατί καλλίτερα δὲν τρώγει αὐτὰ μυρμηκίων;

— Μὲ συμπάθειον, ἀπεκρίθη τὸ Μαυροπούλι, καὶ αὐτὸ τὸ φαγητὸν πού λέγεις δὲν ἀξίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸν καπνόν. Ἀλλὰ φαντάσου ἓνα παλῆρ τυρὶ γεμάτο ὡραῖα πράσινα σκουλήκια μέσα· εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὀρεκτικώτερον καὶ ὡραιότερον φαγητὸν διὰ τὸν κύριόν μας;

— Ἐλάτε δά! ἐφώνησε καὶ ἡ Καρδερίνα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκούσει τὸν διάλογον τοῦτον, σφυρίζουσα περιπαικτικῶς μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ῥάμφους της, τρελλοὶ εἶσθε νὰ θέλετε νὰ ἐπιβάλλετε εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ἀνοήτους ὄρεξεις σας; Ἐνας σπουδαῖος ἄνθρωπος,

ὡσὰν τὸν κύριόν μας, ἂν εἴξευρε νὰ φάγῃ, θὰ ἔτρωγε χαιδουράγκαθα. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄλλο φαγητὸν ὀρεκτικώτερον, γλυκύτερον, ὠρκίότερον.

Ὡς βλέπετε, μισοί μου ἀναγιώσται, τὰ τρία αὐτὰ πτηνά, τὸ Ἀηδόνι, τὸ Μαυροπούλι, καὶ ἡ Καρδερίνα, δὲν εἴμπορουν νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ φαγητὸν, τὸ ὅποιον αὐταὶ ἠγάπων ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εἶνε ἀγαπητὸν φαγητὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅλας τὰς ὄρεξεις τὰς ἔκριναν μὲ τὴν ἰδικὴν των ὄρεξιν. Πόσα παιδιὰ ὁμοιάζουν μὲ τὰ τρία αὐτὰ πτηνά! Εἰς ὅλα τὰ πράγματα θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ὄρεξίν των. Ὅ,τι ἀγαποῦν, ὅ,τι προτιμοῦν, ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸ ἀγαποῦν, νὰ τὸ προτιμοῦν ὅλοι. Ἄ! φίλοι μου, ἀγαπάτε τὰ χαιδουράγκαθα· πολὺ καλὰ φάγετε ὅσα θέλετε, ὅπως ἡ Καρδερίνα· φάγετε ὅσα θέλετε· ἀλλὰ διατὶ θέλετε ν' ἀναγκάσετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ φάγουν ἐπίσης, ἀφοῦ αὐτοὶ τὰ εὕρισκουν ἄνοστα; Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ὄρεξίν του.

— Καὶ λοιπὸν θὰ μοῦ εἰπῆτε, ἀφοῦ ὁ καθεὶς μὲ τὴν ὄρεξίν του, ἐπιτρέπεται εἰς ὅσους θέλουν νὰ πίνουν καπνόν, ὅπως ὁ κύριος τοῦ Ἀηδονίου, τοῦ Μαυροπουλοῦ καὶ τῆς Καρδερίνας;

— Ὅποιος θέλει νὰ πίνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δηλητήριον, νὰ χαλάσῃ τὸ στομάχι του, νὰ καταστρέψῃ τὴν ὄρεξίν του, ἄς πίνῃ καπνόν. Ἀλλ' αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν θὰ εἶνε μὲ τὴν ὄρεξίν του, διότι δὲν θὰ τοῦ μείνῃ πλέον ὄρεξις.

* *

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Μίαν ἡμέραν, χωρὶς κανεὶς Καζαμίας, κανεὶς ἀστρονόμος νὰ τὸ προσητεύσῃ, ἓνας κομήτης ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν· ἦτο πολὺ μεγάλος, καὶ ἔσυρε κατόπι του μίαν μεγάλην οὐρὰν πού ἔλαμπε.

— Ἄν πέσῃ ἔς τὴ γῆ, ἔλεγαν μερικοί, θὰ μᾶς κάψῃ.

Εἰς τὰ δώματα ὅλων τῶν σπητιῶν βελόνι ἂν ἔρριπτες δὲν ἔπεφτε ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος πού ἐκτύταζε τὸ νέο ἄστρο μὲ τὸ τηλεσκόπιον, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ παράθυρα ἔβγαιναν κεφαλαὶ περιέργων γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν κομήτη. Εἰς τοὺς δρόμους οἱ διαβάται ἐσταμάτησαν καὶ ἐτέντωναν πρὸς τὰ ἐπάνω τὸν λαϊκόν των. Καὶ ὁ καθεὶς ἔλεγε ὅ,τι τοῦ ἤρχοντος πῶς φανερώνει ὁ ἐρχομὸς τοῦ κομήτου.

Εἰς ἓν παράμερον δωματίον ἐκάθονταν μίαν μητέρα μὲ τὸ ἀγοράκι της· δὲν εἴξευραν πῶς ἦλθεν ὁ κομήτης. Ἐπάνω ἔς τὸ τραπέζι ἦταν ἓνα ἀλειμματοκέρι τὸ φυτόλι του ἔγεινε μυτερὸ καὶ ἡ μύτη του ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ μητέρα, ἀμα

ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ παρετήρησεν, ἀνετρίχιασε ἀπὸ τρομάρα· ἦτο κακὸ σημεῖον αὐτό, ὁ υἱὸς της θ' ἀπέθνησκε σὲ λίγον καιρὸ· ἔτσι τῆς εἶχαν εἰπεῖ.

Τὸ παιδί δὲν ἐκτύταζε τὸ φυτόλι· καὶ ἂν ἤρχοντο καὶ γιὰ τὸν κομήτη ἀκόμη νὰ τοῦ μιλῆσουν, δὲν θὰ τὸ κουνούσε ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἐμπρὸς του ἦτο μίαν γαβάθα μὲ τριμμένα χεῖλια καὶ μέσα ἔς αὐτὴν ἦταν σαπουνάδα· τὸ παιδί ἔβουτούσε μίαν μικρὰ χωματένια πίπα καὶ ἐφυσούσε καὶ ἔκαμε φούσκιαις μεγάλας καὶ μικραῖς. Ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα, ἀνέβαιναν ὑψηλὰ τρεμουλιαστὰ καὶ ἐγίνονταν εἰδῶν εἰδῶν, πότε κίτρινες καὶ κόκκινες, πότε γαλάζιαις καὶ ἔς τὰ ὑστερινὰ πράσιναίς.

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου, εἶπεν ἡ μητέρα διὰ νὰ κάμῃ νὰ μὴν ἀληθῆψῃ ἡ ἀσχημη προφητεία τοῦ φυτόλι, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τόσα χρόνια ὅσας φούσκαις θὰ κάμῃς.

— Μοῦ φθάνουν τόσα! εἶπε τὸ παιδάκι.

Καί με γρηγοράδα ἔφερε ἀκατάπαυστα τὴν πίπα ἀπὸ τὴν γαθάθα εἰς τὸ στόμα του, κ' ὕστερα πάλιν τὴν ξαναβουτούσε εἰς τὴν σαπουνάδα γιὰ νὰ κάμη σαπουνόφουσκαις.

— Νά, ἓνας χρόνος, ἐφώναζε μὲ χαρὰ, νὰ κ' ἄλλος, νὰ καὶ τρίτος. Κύτταξέ δά, μάννα, τί ὕψηλά ποὺ πετοῦν, καὶ τί εὐμορφα χροῖματα ποῦχουν!

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, μία μεγάλη σαπουνόφουσκα ἔσπασε ἐπάνω 'ς τὸ μάτι του, καὶ τὸ ἔκαψε καὶ τοῦ ἴπνεσε λιγάκι· τὰ μάτια του ἐδάκρυσαν.

— Ἐλάτε δά νὰ ἴδῃτε τὸν κομήτη! ἐφώναζε μὴ γειτόνισα. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶνε 'ς τὸ πόδι. Τρεχάτε!

Ἡ μητέρα ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ἀγόρι της. Ἄυτὸ ἤθελε καλλιτέρα νὰ κάμη φούσκαις ἀκόμη, γιὰ νὰ γείνη καμπόσων χρόνων περισσότερον· ἀλλὰ ἡ γειτόνισα εἶπε πὼς δίχως ἄλλο πρέπει νὰ πάνε νὰ ἴδουν τὸν κομήτην.

Τὸ παιδί ἀνοίξε τὰ μάτια του μὲ ἐκπληξί· ἄμα εἶδε τὴν φωτεινὴ σφαῖρα καὶ τὴν λαμπερὴ οὐράν του, ἡ ὁποία θὰ ἦταν δέκα πῆχαις τὸ ὀλιγώτερο, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του· ἀλλὰ τοῦ εἶπε κάποιος ὅτι εἶχε μάκρος πολλῶν ἑκατομμυρίων μιλίων.

— Ἡμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας θάμαστε πεθαμένοι καὶ θαμμένοι ὅταν θὰ ξανάλθῃ, εἶπεν ἡ γειτόνισα.

Καὶ πραγματικῶς, ὅταν ὁ κομήτης ἐξαφανήθηκε, οἱ πειρ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν ἰδεῖ τὴν πρώτην φορά δὲν ἐζοῦσαν πλέον· ἐν τούτοις ὅμως, τὸ παιδάκι, ποὺ ἐνόμισεν ἡ μητέρα του πὼς θὰ πεθάνῃ μικρό, γιὰ τὸ φυτόλι ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος του, ἐζοῦσε ἀκόμη, ἀλλὰ ἦταν γέρος· εἶχε κάτασπρα μαλλιά· εἶχε γείνει διδάσκαλος, καὶ μὲ ὅλα του τὰ γηρατεῖα, ἐδίδασκε ἀκόμη, καὶ τὰ παιδιά ἀκούουν μὲ πολλὴν προσοχὴ ὅσα τὰ ἐμάθαινε· ποτὲ δὲν ἐδαρύνονταν διότι τοῖς ἔλεγε καὶ παραμύθια καὶ ἱστορίες ὅταν τὰ ἐδίδασκε τὸ μάθημά των.

Εὐχαριστοῦνταν πολὺ νὰ τοῖς ὀμιλῇ διὰ τὰ ἄστρα καὶ ἐξηγοῦσεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἴλιγον καιρὸν, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀστρονόμοι, θὰ ξαναφανῇ ἐκεῖνος ὁ κομήτης, ποὺ αὐτὸς τὸν ἐθαύμασεν ὅταν ἦταν μικρὸ παιδάκι.

Ἐπερίμεναν λοιπὸν μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν κομήτην· οἱ μικροὶ ἐσυλλογίζονταν μὲ χαρὰν τὸν ὅτι θὰ ἴδουν ἓνα τέτοιο ὠραῖο θέαμα· οἱ γέροι, ποὺ ὁ νοῦς

των φθάνει πάντα πειρ μακρὰ, ἦσαν καταχαρούμενοι γιὰ τὴν ἡ χρονὴ θὰ ἦταν εὐτυχημένη ἀπὸ κρασί.

Νά, ὁ κομήτης εἰς τὸν ὀρίζοντα· μὰ... κριμα! ὁ οὐρανὸς ἦταν ἔλο σύννεφα σκοτεινὰ καὶ ὄλο ἔβρεχε· οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἐκλειοῦσαν πειρ μάτι· ἐξενύκτιζαν σιμὰ 'ς τὸ τηλεσκόπιόν των, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καθάρισῃ ὁ οὐρανός.

Ἐνα βράδυ ὁ γέρος διδάσκαλος, ἐκάθονταν εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐπαραμόνευε κ' αὐτὸς τὴν στιγμήν ποὺ θὰ ξαστεριάσῃ ὁ οὐρανός. Καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὅσα πράγματα τοῦ συνέβηκαν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε πὼς θὰ ζήσῃ τόσα χρόνια ὅσας σαπουνόφουσκαις κάμη. Δὲν ἐνθυμοῦνταν καλὰ καλὰ πόσας εἶχε κάμη, ἀλλὰ τοῦ φαίνονταν ὅτι τὰ χρόνια ἐφθασαν ταῖς φούσκαις ποὺ εἶχε κάμη μὲ τὴν χωματένια πίπα.

Καὶ ἔβλεπε σὰν νὰ ἦταν 'ς τὸ ὄνειρό του, νὰ περνᾷ ἀπὸ ἔμπρός του ὄλη του ἡ ζωὴ, γεμάτη ἐργασία καὶ καλωσύνη, ὅταν ἔξαφνα ἔλαμψε κάτι τι.

Ὁ ἀέρας εἶχε ξεσχίσει τὰ σύννεφα καὶ ὁ κομήτης ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν, μὲ τὴν οὐρά του ποὺ φαίνονταν κεντημένη ἀπὸ χιλιάδες μικρὰ ἀστεροῦδια. Ὁ γέρος τὸν ἐγνώρισεν ἀμέσως· ἐθάρ-

ρεψε πὼς ἦταν ἀκόμη ἐκεῖνη ἡ στιγμή ποὺ ἐκρατοῦσε τὸ χέρι τῆς μητέρας του, καὶ ἔβλεπε τὸν κομήτην γιὰ πρώτην φορά· καὶ ὅμως εἶχαν περάσει περισσότερα ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια ἀπὸ τότε. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔγειναν καινούργια βασιλεία· ἀλλὰ κατεστράφηκαν· πόσας μεταβολαῖς ἔγειναν εἰς τὸν κόσμον!

Ἀλλὰ ὁ γέρος εἶχε τὸν νοῦ του εἰς τὰ χρόνια ποὺ ἦταν παιδάκι, καὶ ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικὰ καὶ ἐθαύμασε τὸν κομήτην, ἀνοίξε τὸ παλαῖο πιάνο ποὺ ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὴν μητέρα του, καὶ ἔπαιξε τὸ σκοπὸν ἐνός τραγουδιοῦ ποὺ εἶχαν βγάλει γιὰ τὸν κομήτην, ὅταν φάνηκε τὴν πρώτην φορά. Ἐννοιωθε μὴ μεγάλη εὐτυχία μέσα του νὰ γεμίξῃ τὴν καρδιά του.

Ἐξαφνα μία ἀπὸ ταῖς χορδαῖς τοῦ πιάνου ἔσπασε. Μερικοὶ γειτόνοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γέρου νὰ τὸν φωνάξουν νὰ πάγῃ 'ς τὸν ἐξώστην, γιὰ νὰ ἴδῃ καλλιτέρα τὸν κομήτην. Ὁ γέρος ἐχαμογελοῦσε ἀλλὰ ἦταν ἀκίνητος ἀπὸ τὴν θέσιν του. Μαζὶ μὲ τὴν χορδὴν εἶχε σπάσει καὶ ἡ καρδιά του.

Εἰς τὰ δώματα τῶν σηπητῶν καὶ πάλι βελόνι

ἀν ἔρριπτες δὲν ἔπεφτε ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος ποὺ πειρ ὕψηλά ἀπὸ τὸν κομήτην, καὶ ἐθαύμαζε τὴν λάμψιν τοῦ Θεοῦ, ποὺ λάμπει, περισσότερον παρὰ ὅλα τοὺς διαβάτας ποὺ ἐτέντωναν τὸν λαϊμόν τους νὰ ἴδουν τὰς τρεῖς μαζὶ. τὸν κομήτην. Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ γέρου εἶχε πετάξει (Κατὰ τὸν Ἄνδερσεν) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΜΠΡΟΣ! ΜΑΡΣ!

Ὁ Λεωνίδας, ἡ Χαρίκλεια, ὁ Γεωργάκης καὶ ἡ Φιφὴ ἐπῆγαν μαζὶ μὲ τὴν μητέρα των εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἢ τὸ Πολύγωνον ὅπως τὸ λέγουν ἀπλᾶ, διὰ νὰ ἴδουν τὰ γυμνάσια τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ ἴδουν καὶ τὸν πατέρα των ὁ ὁποῖος εἶνε ἀξιωματικός.

Οἱ στρατιῶται πότε ἐπεριπάτουσαν μὲ βῆμα: ἐν δυό! ἐν δυό! πότε ἔστεκον ὀρθοὶ εἰς τὴν θέσιν των· ἓνας γέρον ἀξιωματικὸς ἐπιππος ἐπρόσταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἵππον του· ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἔτρεχον μὲ τὰ ἄλογά των ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἄστραφταν τὰ γαλόνια των μέσα εἰς τὸν ἥλιον· νὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Λεωνίδα, τῆς Χαρίκλειας, τοῦ Γεωργάκη, τῆς Φιφῆς· ἔτρεχε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ ἄλογό του ἐπάνω κάτω καὶ ἔδιδε διαταγὰς εἰς τοὺς στρατιώτας· «Ἐπὶ δε...ξιά! ἐπ' ἀρι...στερᾷ! Παρὰ πό...δα! Ἄλτ!

Καὶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζεν ὠραῖα πολεμικὰ τραγούδια. Τί ὠραῖα, τί ὠραῖα! πὼς πηγαίνουν μόνον τὰ πόδια εἰς τὸ βῆμα ἐν δυό, ἐν δυό! ὅταν παίζει ἡ μουσικὴ κανὲν μᾶρς!

Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των ὁ Λεωνίδας, ἡ Χαρίκλεια, ὁ Γεωργάκης καὶ ἡ Φιφὴ παίζουν καὶ αὐτοὶ τοὺς στρατιώτας. Ἀξιωματικὸς εἶνε ὁ Λεωνίδας· χοιδοραίνει τὴν φωνὴν του καὶ φωνάζει· Ἐπὶ δε...ξιά! ἐπ' ἀρι...στερᾷ! Παρὰ πό...δα! Ἄλτ!

Καὶ παίζουν ἕως τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐπλάγιασαν ἀκόμη δὲν εἰμποροῦν νὰ κοιμηθοῦν. Θαρροῦν πὼς βλέπουν τοὺς στρατιώτας νὰ βαδίζουν, τοὺς ὑπασπιστάς νὰ τρέχουν μὲ τοὺς ἵππους των, θαρροῦν πὼς ἀκούουν τὴν σάλπιγγα νὰ σημαίνει: Ταρτατατά.

Ἡ μητέρα των ὅταν ἐπλάγιασαν τὰ ἐφίλησε καὶ τὰ εἶπε νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχὰ ἡσυχὰ σὰν καλὰ

παιδάκια. Νά κοιμηθούν; και είμπορούν νά κοιμηθούν;

Ο Λεωνίδας κατεβαίνει από την κλίνη του· τὸ ἴδιον κάμνει και ἡ Χαρίκλεια και ὁ Γεωργάκης ὡς και αὐτὴ ἡ Φιφή, ἅμα εἶδε τοὺς ἀδελφούς της και τὴν ἀδελφή της, πού εἶνε πολὺ μεγαλείτεροι ἀπὸ αὐτὴν νά κατεβούν, κατέβη και αὐτὴ ἀπὸ τὴν κλίνη της· διότι οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ και μικραὶ ἀδελφαὶ μισοῦνται τοὺς μεγάλους· διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι πρέπει νά εἶνε πολὺ φρόνιμοι και νά δίδουν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς μικροτέρους των.

Ἀλλὰ ὁ Λεωνίδας τὸ ἐλησμόνησεν αὐτό. Ὁρμᾶ ἐμπρός κρατῶν μετὴν μίαν χεῖρά του ἐν ξίφος και μετὴν ἄλληλην ἐν μικρὸν κανδηλιέρι.

Ἡ Χαρίκλεια ἀκολουθεῖ κατόπι του κτυπῶσα τὸ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ὁ Ἀντίνοος πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον παρετήρησεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης και κατὰ μαυρός, και ἀφοῦ ἔλαβε τὴν σάκκην του ἔλαβε και τὴν ὀμβρέλλαν του μαζί του.

Ἀλλὰ δὲν εἶρεν εὐκαιρίαν νά τὴν ἀνοίξῃ, διότι δὲν ἔδρεξε· τὸ ἐσπέρας ὅμως ὅταν ἐπέστρεφε, και ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, τὰ σύννεφα ἐξέσπασαν ἔξαφνα, και ἤρχισε νά πίπτῃ δυνατὴ βροχὴ.

Τότε ὁ Ἀντίνοος ἤνοιξε τὴν ὀμβρέλλαν του· ἐχώθη κάτω ἀπὸ αὐτήν, και παρετήρει μετὴν εὐχαρίστησίν του τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας του, τὸν διεσκέδαζον δὲ πρὸ πάντων αἱ σταγόνας αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὀμβρέλλας του· ἦσαν διαφανεῖς, γαλαναί, στρογγύλαι, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐβάρυνον, ἤρχιζον νά γέρουν πρὸς τὰ κάτω, ὡς νά ἤθελον ν' ἀποσπασθῶσι, και ἔξαφνα κατέπιπτον.

Εἶπομεν ὅτι ὁ Ἀντίνοος εἶχε τὴν κεφαλὴν του μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλλαν· δὲν εἰμπόρει λοιπὸν νά ἴδῃ παρὰ ὅσα πράγματα δὲν τὸν εἰμπόδιζεν νά ἴδῃ ὁ κύκλος τὸν ὁποῖον ἐσημαίτιζεν αὐτὴ· ἐνῶ ἐβάδιζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶδεν ἐμπρός του δύο πόδας φοροῦντας παλαιὰ ὑποδήματα ὡς και τὸ κάτω μέρος μίας τριμμένης και ξεθωριασμένης φούστας· οἱ πόδες ἐφαίνοντο κουρασμένοι· μοιλοῦντι ἐπροσπάθουν νά προχωρήσουν γρήγορα. Ὁ Ἀντίνοος εἶδεν ἀκόμη και τὰ ἄκρα ἐνὸς πανerioῦ· ἐπειδὴ δὲ εἶχε πλησιάσει ἤκουσε και μίαν λαχανιασμένην ἀναπνοὴν ἢ ὁποῖα κάποτε ἦτο παραπονετικὴ ὡς ἀναστεναγμός.

Ὁ Ἀντίνοος ἐσήκωσε τὴν ὀμβρέλλαν του και εἶδε μίαν μικρὰν κόρην, πτωχικὰ ἐνδεδυμένην, κρατοῦσαν ἐν μεγάλῳ πανέρι πολὺ μεγαλείτερον ἀπὸ αὐτήν, τὸ ὁποῖον μετὴν μεγάλην δυσκολίαν κατῶρθωνε νά σηκῶνῃ. Δὲν εἶχεν ὀμβρέλλαν νά προσφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν, και ἦτο μουσχευμένη.

τύμπανον· ὁ Γεωργάκης παίξει τὴν σάλπιγγα, ἡ Φιφή κρατεῖ τὴν σημαίαν.

Οἱ στρατιῶταί μας, μετὰ τὰ νυκτικά των, ξεκάλτωτοι, ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ δωμάτιόν των, προχωροῦν· τί ταραχὴ, τί βοή! Θεέ μου! ἐσήκωσαν τὸ σπῆτι.

Ὁ πατέρας και ἡ μητέρα ἐξυπνοῦν ἔξαφνα· τί τρέχει; ποῖος κάμνει τόσο θόρυβον νύκτα μεσάνυκτα. Ποῖος; οἱ τέσσαρες μας στρατιῶται.

Ὁ πατέρας και ἡ μητέρα καταπαοῦν τὸν πολέμικόν των ἐνθουσιασμὸν και τοὺς στέλλουν νά πλαγιάσουν ἀφοῦ ἔκαμαν μερικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν Λεωνίδαν και ἐφίλησαν τὴν μικροῦλαν σημαιοφόρον Φιφή, ἢ ὁποῖα δὲν ἔπαιε διόλου βέβαια, και οὕτε ἀνησύχησε κανένα, ἐκτὸς μόνον τὸν ἑαυτὸν της.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἄνεμος ἐφύσησε πολὺ δυνατὰ· ἡ ὀμβρέλλα τοῦ Ἀντινοῦ ἐγύρισε ἀνάποδα· ἡ δὲ μικρὰ κόρη ὀλίγον ἔλειψε νά πέσῃ κάτω.

Ἐκεῖ πλησίον, κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξώστην χαμηλόν, δὲν ἔδρεχε, και τὸ χῶμα ἦτο στεγνόν· ὠραῖον καταφύγιον· ἡ μικρὰ κόρη ἔτρεξε ἐκεῖ και ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ πανέρι της· ἔτρεξε και ὁ Ἀντίνοος διὰ νά διορθώσῃ τὴν ὀμβρέλλαν του και νά ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. "ὦ! τί χαρὰ" δὲν ἔσπασεν ἡ ὀμβρέλλα του, δὲν ἔπαθε τίποτε· ἠτοιμάζετο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἡ μικρὰ κόρη ἔκλαιεν.

Ἐκλαιε σιγὰ σιγὰ, ὡς μὴ θέλουσα νά ὁμολογήσῃ ὅτι ἔκλαιε, και ἔτρεμε μέσα εἰς τὴν λεπτήν και μουσχευμένην της φούστα· ὁ Ἀντίνοος συνεκινήθη ὀλίγον και ἐσταμάτησε.

— Διὰ τί κλαίεις; τὴν ἠρώτησε.

— Γιατί θὰ φάγω ξύλο.

— Διὰ τί θὰ φᾶς ξύλο; τί ἔκαμες;

— Κυττάξε τὸ πανέρι μου, ἄραχκε· ἔχει μέσα γιαννάδες και μανίκια και ποκάμισα κολαρισμένα και ἡ βροχὴ θὰ τὰ χαλάσῃ· ὁ κύριος πού θὰ τὰ πάγῳ δὲν θὰ τὰ πάρῃ και ἡ θεία μου θὰ με δειρῃ.

— Και γιατί θὰ σὲ δειρῃ; σὺ ἔκαμες νά βρέξῃ;

— Ὅχι· ἀλλὰ θὰ με δειρῃ; ἐγὼ ὅτι ἔμπορῶσα νά κάμω τὸ ἔκαμα, τὰ σκέπασα μετὴν ποδιά μου.

— Ὅθ' εἶνε λοιπὸν κακὴ γυναῖκα ἢ θεὸς σου. Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Δὲν ἔχω μητέρα!...

Ἡ βροχὴ ὀλονὲν ἔπιπτεν· ὁ Ἀντίνοος μελαγχολικὸς ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ και τῶν λόγων τῆς κόρης και στενοχωρούμενος, ἤπλωσεν ἀπλῶς κατὰ τύχην τὴν χεῖρά του και ἔλαβε τὸ πανέρι.

— Τί βαρὺ! εἶπε· και πῶς εἰμπορεῖς και τὸ σηκῶνεις σὺ πού εἶσαι τόσο μικρὴ;

Τὰ δάκρυα ἐπαγγέλλοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— ὦ! ναί, τί βαρὺ πού εἶνε! Πονῶ ἐδῶ!

Και μετὴν χεῖρά της ἔδειξε τὸ σπῆθός της.

Ὁ Ἀντίνοος ἐνόμισεν ὅτι και τὸ ἴδιόν του σπῆθος ἐπόνει ἐκείνην τὴν στιγμὴν και ἠσθάνθη γενναϊοκαρδὸν ἀγανάκτησιν.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε βάσανο, ἄχ! ἂν ἤμουν μέγας!

Και ἔμεινε σκεπτικός.

— Και τότε εἰμπορῶ νά τὸ σηκῶσω, εἶπεν ὁ Ἀντίνοος, σηκῶσας πάλιν τὸ πανέρι και παρατηρήσας, πόσον μεγαλείτερος ἦτο ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην, ἢ ὁποῖα μόλις ἔφθανεν εἰς τὸν ὠμὸν του.

Ἐκαμε βῆματὰ τινα κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην και ἀφῆκε πάλιν χάρμω τὸ πανέρι λαχανιασμένος ὀλίγον.

— Δὲν εἶσαι συνεισιγμένος, τῷ εἶπεν ἡ κόρη.

— Ἀδιάφορον! θὰ τὸ σηκῶσω.

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νά ξελαφρώσῃ ὀλίγον τὴν μικρὰν κόρην ἀπὸ τὸ βάρος της, και νά ὑπάγῃ αὐτὸς τὸ πανέρι ὅπου ἤθελε νά ὑπάγῃ ἢ κόρη. Τώρα ἡ βροχὴ δὲν ἔπιπτε πλέον ῥαγδαίαν· ἔπιπτε λεπτή.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, εἶπεν ἡ κόρη. Και βλαβεῖ ἀναστεναξάσα ἔσκυψε νά πάρῃ τὸ πανέρι.

— Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω, εἶπε μετὰ ἀπόφασιν ὁ Ἀντίνοος. Εἶνε ἀκόμη πολὺ μακρὰ;

— ὦ! Ὅχι, ὄχι! θὰ κουρασθῆς πολὺ. Ὅχι ἄφησε... Ναί, εἶνε πολὺ μακρὰ!

— Ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ πρέπει ἐγὼ νά τὸ φορτωθῶ.

Και μετὰ ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς μικρᾶς κόρης ἠτις ἦτο πολὺ συγκεκινημένη, ἐφορτώθη τὸ πανέρι και τὸ ἐπήγαγεν.

Ἡ κόρη τὸν ἠκολούθησε, και ἐπειδὴ αὐτὴ ἐκράτει τὴν ὀμβρέλλαν του, ἐσκέπασε μετὰ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν του. Ἐβάδισαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν τέταρτον περίπου. Εἰς τὸν Ἀντίνοον ἐφαίνετο βαρὺ τὸ πανέρι, και τὸν ἐκούραζε πολὺ· ἀλλ' ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἡ δυστυχὴς κόρη, ἢ ὁποῖα ἦτο μικροτέρα ἀπ' αὐτὸν,

θὰ ἐκούραζετο περισσότερο, και εὐχαριστεῖτο διότι δὲν τὴν ἀφῆκε νά κουρασθῇ.

Ἐξαφνα ὁ Ἀντίνοος ἀντικρύσθη μετὰ ἕνα συμπαθητὴν του, ὁ ὁποῖος ἅμα τὸν εἶδε τοιουτοτρόπως φορτωμένον ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπληξέως και τὸν παρετήρησε μετὰ εἰρωνείαν.

Ὁ Ἀντίνοος ἐτάχυνε τὸ βῆμά του διὰ νά ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν συμπαθητὴν του· τώρα τὸ πανέρι τῷ ἐφαίνετο βαρύτερον· δυσηρεστήθη διότι τὸν εἶδαν. Ἐντράπη.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐντράπη; διότι ἐσήκωνεν ἐν πανέρι; Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου ἐντροπή. Διότι ἔκαμε μίαν καλὴν πράξιν; Τοῦτο προξενεῖ τιμὴν και ὄχι ἐντροπήν. Ἐν τούτοις ἡ κακὴ αὐτὴ ἐντροπή, ἢ ὁποῖα κατέλαβε τὸν Ἀντίνοον, τὸν ἔκαμε νά κοκκινήσῃ αὐτὴ τὸν ἐκούραζε περισσότερο· και τὸν ἠνάγκασε νά σταθῇ νά ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ πανέρι.

— Πόσον λυποῦμαι εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη ἰδοῦσα αὐτὸν κατακόκκινον και λαχανιασμένον, πόσον λυποῦμαι πού ἔκαμες τέτοιον κόπον γιὰ μένα! Φθάνει πλεῖα. Πέντε λεπτὰ εἶνε ἀκόμη ἕως τὸ σπῆτι πού θὰ πάγῳ· θὰ τὸ σηκῶσω ἐγὼ τὸ πανέρι.

Και ἤπλωσε τὸ χεῖρ της εἰς τὸ πανέρι μετὰ ἀπόφασιν· ἔπειτα παρετήρησε τὸν Ἀντίνοον, και οἱ ὀφθαλμοὶ της οἱ ὁποῖοι προηγουμένως ἦσαν γεμάτοι δάκρυα, ἐξήστραψαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, και μετὰ γλυκὺ μειδιᾶμα τῷ εἶπε.

— Τί καλὸς πού εἶσαι!

Ὁ Ἀντίνοος ἠσθάνθη νέαν δύναμιν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐσήκωσε τὸ πανέρι, μετὰ ὅλην τὴν ἀντίστασιν τῆς κόρης, και τώρα πλέον δὲν ἐντρέπετο. Τοῦναντίον ἦτο υπερῆφανος διὰ τὴν πράξιν του. Ἐφερε λοιπὸν τὸ πανέρι ἕως εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἔπρεπε νά τὸ ὑπάγῃ ἢ μικρὰ κόρη, και τὸ ἀφῆκεν εἰς τὸ μισόσκαλον, ὅπου ἡ μικρὰ κόρη τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς συγκεκινημένη.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἡ Οὐρανία, ἡ Βερενίκη, και ἡ Θεανὼ ἦσαν εἰς τὸν ἐξώστην των. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ ὠραία· ὁ οὐρανὸς εἰς ἄλλα μέρη ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, εἰς ἄλλα ἦτο ἐντελῶς καθαρὸς· ἡ σελήνη ἐφαίνετο ὡς νά ἔτρεχε μετὰ βίαν, και κάποτε ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, κάποτε διήρχετο ἀπὸ τὸ καθαρὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ και τότε ἐφώτιζε περισσότερο.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε και ὁ πάππος των εἰς τὸν ἐξώστην και ἤλθε πλησίον των.

— Κυττάτε πῶς τρέχει ἡ Σελήνη, ἐφώνησεν ἡ Θεανὼ· θαρρεῖς πῶς παίξει τὸν κρυφτὸ μετὰ τὰ σύννεφα και τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο.

— Δὲν τρέχει ἡ Σελήνη, ἀπήντησεν ὁ πάππος,

τρέχουν τὰ σύννεφα πού τὰ διώκει ὁ ἄνεμος. Κυττάξετε τὸν κορυφὴν ἐκείνου τοῦ δένδρου ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἡ Σελήνη· βλέπετε ὅτι τὰ σύννεφα ἔρουγαν και ὄχι ἡ Σελήνη· ἡ Σελήνη ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της ἐπάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴν.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ παρετήρησαν τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου και εἶδον ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ πάππος των.

— Τί μακρὰν πού φαίνεται ἡ Σελήνη! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Βερενίκη.

— Και ὅμως εἶνε γειτόνισσά μας ἀπεκρίθη ὁ πάππος.

— Γειτόνισσά μας!

— Ναί, διότι ἀπὸ ὅλα τὰ ἄστρα αὐτὴ εἶνε πλη-

σιέστερα εις την γην. Αὐτὴ καὶ ὁ "Ἡλιος" ἀλλ' ὁ "Ἡλιος" εἶνε πολὺ μακρύτερά μας παρὰ ἡ Σελήνη. Καὶ διὰ τὸ νὰ ἐννοήσητε θὰ σᾶς φέρω ἐν παράδειγμα.

Ἄν μίαν ἀτμάμαξα, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ σύρουν τὰ βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου, τρέχει δέκα πέντε μίλια τὴν ὥραν, θὰ ἐχρειάζετο ἐννεάκι ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σελήνην τρέγουσα ἀκατάπαυστα· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν "Ἡλιον" θὰ ἐχρειάζετο τριακόσια ἔτη.

— Πῶ πῶ! ἐφώναξεν ἡ Οὐρανία, τριακόσια χρόνια! τί μακρὰ ποὺ εἶνε ὁ "Ἡλιος, καλὰ μᾶς εἶπατε ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε γειτόνισσά μας.

— Μὰ ἀφοῦ πάλιν εἶνε τόσο σιμὰ μας, διατί φαίνεται τόσο μικρά; ἠρώτησεν ἡ Βερενίκη.

— Διότι εἶνε μικρὰ ἀπὴντησε ὁ πάππος, εἶνε μικροτέρα ἀπὸ τὴν Γῆν. Ἄν φαντασθῶμεν τὴν Γῆν ὡς ροδάκινον, τὴν Σελήνην πρέπει νὰ τὴν φαντασθῶμεν ὡς κεράσιον· τὴν εἶνε ἡ ἀναλογία τῆς μᾶς πρὸς τὴν ἄλλην.

— Καὶ ὁ "Ἡλιος" πόσον μεγαλύτερος εἶνε; ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία.

— ὦ! πολὺ, πολὺ μεγαλύτερος· 49 σφαῖραι ὡσάν τὴν Σελήνην κάμνουν μίαν σφαῖ-

ραν ὡσάν τὴν Γῆν, ἀλλὰ διὰ μίαν σφαῖραν ὡσάν τὸν "Ἡλιον" χρειάζονται 69 ἑκατομμύρια σφαῖραι τῆς Σελήνης.

— Ἡ καυμένη ἡ γειτόνισσά μας εἶνε μικροκαμωμένη! εἶπε μειδιῶσα ἡ Βερενίκη.

— Ἐνῶ ὁ γείτων μας εἶνε γίγας, εἶπεν ὁ πάππος.

— Πρὸ ὀλίγου μᾶς εἶπατε ὅτι δὲν τρέχει ἡ Σελήνη, ἀλλὰ τὰ σύννεφα· δὲν κινεῖται λοιπὸν ἡ Σελήνη;

— ὦ! βέβαια· κινεῖται· ὅπως ἡ Γῆ γυρνᾷ τριγύρω εἰς τὸν "Ἡλιον", κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ Σελήνη γυρνᾷ τριγύρω εἰς τὴν Γῆν, εἰς τέσσαρας ἑβδομάδας περίπου. Ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἰδικόν της φῶς, δὲν εἶνε σῶμα αὐτόφωτον, ὅπως λέγουσιν, ἀλλὰ ἐτερόφωτον, δηλαδή δανείζεται ἀπὸ ἄλλον φῶς, αὐτὸς δὲ ὁ ἄλλος εἶνε ὁ "Ἡλιος". Ἐπειδὴ λοιπὸν γυρνᾷ ἡ Σελήνη τριγύρω εἰς τὴν Γῆν, πότε μᾶς δεικνύει τὸ φωτισμένον ἡμισὺ της, πότε τὸ σκοτεινὸν ἡμισὺ της, πότε ἓνα κομμάτι τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου συγχρόνως. Ἄν μᾶς δεικνύη τὸ φωτισμένον της ἡμισυ, τότε τὴν βλέπομεν καταστρόγγυλον, ἂν

μᾶς δεικνύη τὸ μὴ φωτισμένον ἡμισυ, τότε δὲν τὴν βλέπομεν διόλου, μολονότι κινεῖται ἐμπρόδιον δὲν ἐμβαίνει μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἡμῶν· ἐπὶ τέλους δέ, ὅταν στρέψῃ πρὸς ἡμᾶς ἐν μέρος φωτισμένον καὶ ἐν μέρος ἀφώτιστον, τὴν βλέπομεν ὡς ἡμισέληνον. Αὐταὶ αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας βλέπομεν τακτικά, εἰς τέσσαρας ἑβδομάδας, ὀνομάζονται φάσεις τῆς Σελήνης.

Ὁ πάππος παρετήρησε τὰς φυσιογνωμίας τῶν τριῶν κορασιῶν, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐννόησαν καλὰ ὅλα ὅσα τοῖς εἶπεν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδεν ἀμφιβολίαν τινὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, εἶπεν εἰς τὴν Οὐρανίαν.

— Πήγαινε νὰ εἴπῃς τῆς ὑπερητριας νὰ φέρῃ τὴν μεγάλην λάμπαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Οὐρανία ἔτρεξε μετὰ προθυμίας.

Ἡ Βερενίκη καὶ ἡ Θεανὴ ἠκολούθησαν τὸν πάππον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἡ Οὐρανία.

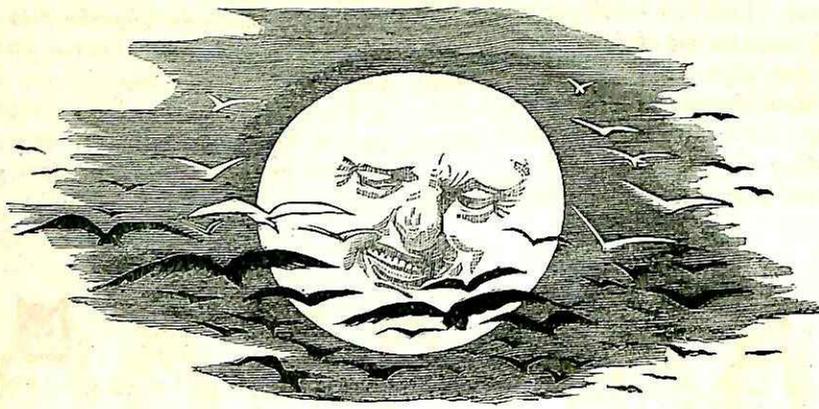
Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ὑπερητρια ἔφερε τὴν μεγάλην λάμπαν ἀναμμένην, καὶ ὁ πάππος τὴν ἔβαλεν ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς αἴθουσας.

— Ἄς παραδεχθῶμεν εἶπεν ὁ πάππος ὅτι Ἡ-

λιος, δηλαδή πηγὴ τοῦ φωτός, εἶνε αὐτὴ ἡ λάμπα. Σὺ, Οὐρανία, εἶσαι ἡ Γῆ· καὶ ἡ Θεανὴ, ἡ μικροτέρα ἀπὸ ὅλας, εἶνε ἡ Σελήνη. Ἡ Οὐρανία ἄς γυρνᾷ ἀπὸ μακρὰν τριγύρω εἰς τὴν λάμπαν, στρεφομένη συγχρόνως καὶ τριγύρω εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ γύρισμα τριγύρω εἰς τὴν λάμπαν θὰ παριστάνῃ τὴν περιστροφὴν τῆς Γῆς περὶ τοῦ "Ἡλίου", τὸ γύρισμα τριγύρω εἰς τὸν ἑαυτὸν της, θὰ παριστάνῃ τὴν περιστροφὴν τῆς γῆς περὶ τὸν ἑαυτὸν της διὰ νὰ γίνεταί ἀλληλοδιαδόχως ἡμέρα καὶ νύξ. Μὴ βιάζεσθε· σιγὰ σιγὰ· μίαν στροφὴν τῆς Γῆς περὶ τὸν ἑαυτὸν της διαρκεῖ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας καὶ μίαν περιστροφὴν τριγύρω εἰς τὸν "Ἡλιον" ἐν ἔτος.

Μετὰ τινὰς δοκιμὰς, ἡ Οὐρανία κατώρθωσε νὰ παίξῃ λαμπρὰ τὸ μέρος τῆς Γῆς· δὲν κατώρθωσε δὲ νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτάς της, συλλογίζομένη ὅτι ἂν ἡ Γῆ γυρνᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ εἰξέυρη νὰ χορεύῃ βάλς περίφημα.

— Ἡ σειρά σου τώρα, Σελήνη! εἶπεν ὁ πάππος πρὸς τὴν Θεανὴν. Γύρνα σιγὰ, σιγὰ τριγύρω εἰς τὴν Οὐρανίαν, μόνον τὸ ἐμπρὸς σου μέρος δεικνυε, διότι ἡ Σελήνη μόνον τὸ ἐν μέρος δεικνύει πρὸς ἡμᾶς· μὴ

βιάζεσαι· ἡ Σελήνη χρειάζεται τέσσαρας ἑβδομάδας διὰ νὰ κάμῃ ἓνα γύρον. Πολὺ καλὰ· ἡ Οὐρανία χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ γυρνᾷ ἄς παρατηρῇ τὴν Θεανὴν καὶ ἄς μᾶς λέγῃ πῶς τὴν βλέπει νὰ τὴν φωτίζει ἡ λάμπα.

— Τώρα ἡ Θεανὴ περνᾷ ἀνάμεσα ἀπ' ἐμὲ καὶ τὴν λάμπαν, εἶπεν ἡ Οὐρανία. Δὲν τὴν βλέπω διόλου φωτισμένη, διότι εἰς ἐμὲ δεικνύει τὸ μέρος τὸ ὁποῖον δὲν φωτίζει ἡ λάμπα.

— Ὁμοίως ὅταν περνᾷ μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τοῦ "Ἡλίου" ἡ Σελήνη δεικνύει εἰς ἡμᾶς τὸ μὴ φωτισμένον της μέρος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὴν βλέπομεν, εἶπεν ὁ πάππος. Αὐτὸ λέγεται Νέα Σελήνη.

— Ἡ Θεανὴ εἶνε πλαγίως ὀλίγον, πρὸς τ' ἀριστερά μου, εἶπεν ἡ Οὐρανία. Ἀρχίζω νὰ βλέπω τὴν ἀκρὰν τοῦ προσώπου της νὰ φωτίζεται.

— Αὐτὸ λέγεται Πρῶτον τέταρτον εἶπεν ὁ πάππος, ἡ Σελήνη φαίνεται ὡς λαμπρὸν ἡμικύκλιον.

— Ἡ Θεανὴ εἶνε τώρα ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς λάμπας· ἐγὼ εἶμαι μεταξὺ των. Τώρα τὴν βλέπω καταφωτισμένην, διότι εἰς ἐμὲ δεικνύει τὸ μέρος ποὺ εἶνε ἐστραμμένον εἰς τὴν λάμπαν.

— Τὸ ἴδιο γίνεται ὅταν ἡ Σελήνη εἶνε, ὡς πρὸς

τὴν Γῆν, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ "Ἡλίου". Τότε ἡ Σελήνη μᾶς δεικνύει ὀλόκληρον τὸ ἡμισὺ της φωτισμένον. Τότε λέγομεν ὅτι εἶνε Πανσέληνος.

— Ἡ Θεανὴ εἶνε πρὸς τὰ δεξιὰ μου· μόνον τὸ ἡμισὺ της βλέπω.

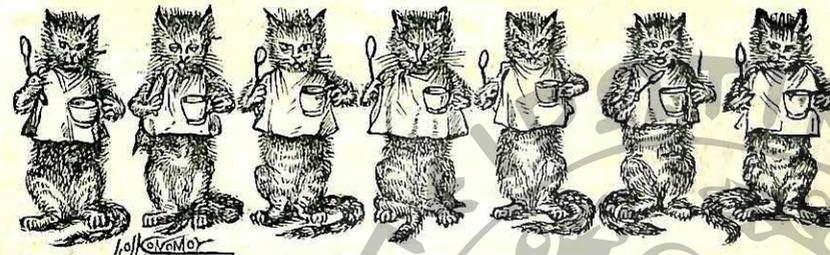
— Τώρα εἶνε τὸ Δεύτερον τέταρτον.

— Ὅσον ἡ Θεανὴ πλησιάζει νὰ ἔλθῃ ἀνάμεσα εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν λάμπαν, τόσο βλέπω νὰ ὀλιγοστεύῃ τὸ φωτισμένον της μέρος.

— Τὸ ἴδιον συμβαίνει ὅσον ἡ Σελήνη προχωρεῖ νὰ φθάσῃ μεταξὺ τοῦ "Ἡλίου" καὶ τῆς Γῆς· ὀλιγοστεύει τὸ φῶς. Ὅταν δὲ φθάσῃ, εἶνε ἐντελῶς ἀφώτιστος καὶ δὲν τὴν βλέπομεν καὶ αἱ φάσεις αὐτῆς ἀρχίζουν πάλιν ἀπὸ εἰκοσιοκτὴ ἡμέρας εἰς εἰκοσιοκτὴν κατὰ τὴν τάξιν τὴν ὁποίαν εἶδατε. Πιστεύω ὅτι ἐνοήσατε· τώρα τὰ οὐράνια μας σώματα εἰμποροῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν μας.

Ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Θεανὴ ἔπαυσαν τὰς περιστροφὰς των περὶ τῆς λάμπας· ὡς ἀγαπημέναι ἀδελφαὶ ἡ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη ἐνηγγαλίσθησαν καὶ ἐφιλήθησαν, ἡ δὲ Βερενίκη, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ πάππος, μ' ἐν φύσημά της ἔσβυσε τὸν "Ἡλιον".

ΦΙΛΙΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Εἰς ὑγείαν σας! εἰς ὑγείαν σας. Ἄχ! τί ὠραῖο ζουμί! Τί γεῦσι! Τί οὐσία! βάζομε στοίχημα πῶς κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν ἔπιε ποτὲ τοῦ τέτοιου ζουμί; Κ' ἀπὸ τί νομίζετε ὅτι εἶνε; σᾶς βάζομε καὶ ἓνα ἄλλο στοίχημα νὰ τὸ εὑρετε, ἂν μ'πορῆτε. Ἀπὸ βῆδι; ἀπὸ ἀγελάδα, ἀπὸ δαμαλάκι; ἀπὸ πρόβατο; ἀπὸ ἀρνάκι; ἀπὸ κατσίκαι; ἀπὸ τράγο; ἀπὸ κότα; ἀπὸ πετειναράκι; ἀπὸ ψάρι; ἀπὸ τί; Ἀπὸ... γὰ σᾶς τὸ ποῦμε, ἀπὸ... δὲν σᾶς τὸ λέμε, ἀπὸ... ἄς σᾶς τὸ ποῦμε, ἀπὸ τὸν ποντικὸν ποὺ ἐκυνηγοῦσε ὁ πατέρας μας Μουστάκας μέσα εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς « Διαπλάσεως » κ' ἐκεῖνος ἐκρύφθηκε μέσα 'ς ἓνα βάζο καὶ τὸ ἔσπασε ὁ πατέρας μας κ' ἔφυγε ὁ ποντικός. Ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν ἀφῆσε θαρρεῖτε νὰ φύγῃ ὁ πατέρας μας; ἀπὸ 'δῶ τὸν εἶχε ἀπὸ 'κεῖ τὸν εἶχε τὸν

ἐτσάκωσε, καὶ τὸν ἔφερε σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν φωνηά μας. Ἡ καλὴ μας ἡ μητέρα τὸν ἐμαγεύρευσε· μᾶς ἔβαλε ταῖς ποδιαῖς μας, μᾶς ἔδωσε τὸ κουτάλι μου καὶ μᾶς εἶπε. « Νά, παιδιὰ μου, φάτε, ποντικὸν κρέας, πῆτε ποντικὸν ζουμί, χορτάσετε. » ὦχ! τί ὠραῖο! δὲν εἶχαμε δίκαιον νὰ βάζομε στοίχημα πῶς κανεὶς ἀπὸ σᾶς ποτὲ τοῦ δὲν ἔπιε; θεῖο πρᾶγμα, γλείφομεν τὰ χεῖλη μας, καταπίνομε τὰ σάλια μας. Εἰς ὑγείαν σας, εἰς ὑγείαν σας.

Σὺς ἀσπαζόμεθα οἱ φίλοι σας

Καπάτσος, Μαργιόλος, Καρᾶς, Μοῦρτος, Σφινδύρης, Κουρνάζος, Κοντάφτης, τέκνα τοῦ γνωστοῦ σας ΜΟΥΣΤΑΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Άλέκος έρωτά την μητέρα του, ήτις ονομάζεται Μαρία :

- Μαμά, Μαρία τὸ ρι πὼς γράφεται;
- Μὲ ἰῶτα δὲν τὸ εἰςέυρεις;
- Ναί; μὰ ἐγὼ δὲν λέγω διὰ τὸ ἰῶτόν σου τὸ ὄνομα, μαμά, λέγω διὰ τὴν μαγεϊρίσά μας τὴν Μαρία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Πάντου.

Ο μικρός Εὐάγγελος ἐξέρχεται μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Εὐδοξίας εἰς τὸν περίπατον ὃ δὲ καιρὸς προμηνύει βροχήν.

- Ἡ Εὐδοξία:
- Ἄνοιξε τὴν ὀμπρέλλα σου, Εὐάγγελε.
- Διατί;
- Διὰ τὸ ἴδῃ ὁ Θεὸς ὅτι ἔχομε μαζί μας ὀμπρέλλα καὶ νὰ μὴ βρέξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φριξου.

Ο μικρός Κωστάκης εἶνε ἄρρωστος καὶ ἐπῆρε τὴν νύκτα κινῖνον. Ἡ μαμά του, εὐθὺς ἄμα ἐξύπνησεν ὁ Κωστάκης, ἔρχεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

- Βοΐζουν τ' αὐτιά σου, παιδί μου;
- Ναί, λέγει ὁ Κωστάκης, δὲν ἀκούς; γι' ἀκουσε πὼς βοΐζουν!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζερφουρίου Αὔρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου

Ω! τί ἐνθουσιασμὸν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους ἡ Εὐγενῆς Πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου, πόσα εὐαισθητοῦς καρδίας συνεκίνησεν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀκούω παιδικὰς γλυκυτάτας φωνὰς νὰ μοῦ φωνάζουν. «Πόσον μὰς ἀρέσει ἡ Εὐγενῆς Πρότασις! τὰ καυμένα τὰ πτωχά, τὰ ὄρφανά, τὰ δυστυχισμένα θὰ λαμβάνουν, θὰ διαβάσουν καὶ αὐτὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Γρήγορα, γρήγορα νὰ μὰς εἰπῆτε τὸ σχέδιόν σας!» — Καὶ λαμβάνω γράμματα ἀπ' ἐδῶ, γράμματα ἀπ' ἐκεῖ, γράμματα ἀπὸ παντοῦ. Πόσον συγκινούμαι ὅταν βλέπω ὅτι ἔχουν τόσο καλὴν καρδιά τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια μὲ ἀναγινώσκουν, ὅτι εἶνε τόσο εὐσπλαχνα, τόσο ἀγαθοεργά, τόσο πρόθυμα νὰ βοηθήσουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη βοήθειάς! Εὐγέ σας, μικροί μου φίλοι, καὶ μικροί μου φίλοι· σὰς βεβαίω, εἶμαι πολὺ, πολὺ συγκεκινημένη ἀπὸ τὰ τρυφερά σας αἰσθήματα.

Μερικοὶ δὲ πρὶν ἀκόμη ἀναγνώσουν τὸ Β' τεῦχος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, εἰς τὸ ὅποion ἐν κοράσιον λέγει: «Ὅποιος κάμνει καλοσύνην δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῇ» δὲν ἠθέλησαν ν' ἀργοπορήσωσι, δὲν ἠθέλησαν οὐδὲ νὰ περιμείνωσι τὸ σχέδιόν μας, ἀλλ' ἔδειξαν ἀνυπομονησίαν νὰ πράξωσι μίαν καλὴν πράξιν καὶ μοῦ ἔστειλαν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς των καὶ τὴν προσφορὰν των. Καλὰ, καλὰ, εὐαίσθητοι ἀνυπόμονοι! σὰς συγχωρῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας ἀφοῦ πρόκειται περὶ εὐεργεσίας. Ἐξάπαντος θὰ ἠσθάνεσθε πολλὴν εὐχαρίστησιν ὅταν ἐκλείετε τὴν προσφορὰν σας μέσα εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας. Ἀλήθεια; ἠσθάνεσθε εὐχαρίστησιν; Ω! μαντεύω τί θὰ μοῦ εἰπῆτε: «Καὶ θέλει ἐρώτημα;»

Ἡεῦρετε ὁμως διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγὼ εἶμαι περισσότερον εὐχαριστημένη παρ' ὅσον φαντάζεσθε; Διότι παρατηρῶ ὅτι οἱ μικροί μου φίλοι ὄχι μόνον τὴν διάθεσιν νὰ κάμουν τὸ καλὸν ἔχουν, ἀλλ' εἰςέυρουν νὰ τὸ κάμουν καὶ μὲ καλὸν τρόπον. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν. Ἄν εἶχα θέσιν θὰ ἐδημοσίεωσα ὅλας τὰς ἐπιστολάς, διὰ νὰ ἐβλέπετε ἂν ἔχω δίκαιον νὰ καυχῶμαι ὅτι

Δυστυχῆς τις χωρὶς μύτη προσεκλήθη εἰς τὸ τραπέζι ἐνὸς φίλου του.

Ο φίλος του ἔχει ἓνα μικρὸ παιδάκι χαριτωμένο, ἀλλὰ ὀλίγον ἀδιάκριτον.

Ὅταν ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, ἡ μήτηρ τοῦ παιδιοῦ τοῦ εἶπε κρυφίως νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε περὶ τῆς μύτης τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ὁ Δημητράκης σιωπᾷ· ἐπὶ τέλους ὁμως δὲν κρατιέται καὶ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Γιατί μοῦ εἶπες, μαμά, νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε γιὰ τὴ μύτη αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ἀφοῦ δὲν ἔχει δόλου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεφάνου Ἀπόλλωνος.

Σημ. τῆς Διαπλάσεως. Τί κακὸν ἐλάττωμα ὡς τόσο αὐτὴ ἡ ἀδιακρίσια!

Ο μικρός Γεωργάκης δὲν ἐμάνθανε καλῶς τὰ μαθήματά του, καὶ μίαν ἡμέραν ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του.

— Κύριε, εἶπε, χίστε τὸ ἴψευρα χειρότερα καὶ δὲν μὲ ἐτιμωρήσατε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτοπείρου Μελίσσης.

αὶ μικροί μου φίλοι καὶ οἱ μικροί μου φίλοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἔχουν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον καρδίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς ἐπιστολάς, ὅσας μέ- χρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔλαβον σχετικῶς πρὸς τὴν «Εὐ- γενῆ Πρότασιν» ἠξεύρετε, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου, πόσος χώρος χρειάζεται; δύο ὀλόκληρα φυλλάδια, δηλαδὴ 32 σελίδες μὲ μικρὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὅπως εἶνε αὐτὰ τὰ ὅποια τὸρα διαβάσετε. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν αὐτὰ τὰ ὅποια τὸρα διαβάσετε. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο. Καὶ ὁμως εἶνε ὄλαι τόσο ὠραῖα ἐπιστο- λά! ἔχουν τόσο εὐγενεῖς ἰδέας, τόσον τρυφερότητα! Ἀ- κοῦσατε μίαν:

Ἄγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου εἶνε ἀρίστη καὶ ὄχι μόνον τὸ ποσὸν τοῦτο πολλοί, πιστεύω, δύνανται νὰ προσφέρωσιν, ἀλλὰ καὶ περισσότερον, διότι ἀντὶ νὰ ἐξεοδευόμεν τὰ χρήματά μας εἰς ἄσχημα πράγματα, δυνά- μεθα κάλλιστα νὰ τὰ προσφέρωμεν εἰς τοιαῦτα ἔργα.

Σὲ ἀσπάζομαι ἡ φίλη σου Μικρὰ Μελίσσα»

Ἀκούσατε καὶ ἄλλην μίαν:

Ἄγαπητὴ μας ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Ἀνεγνώσαμεν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τοῦ Φεβρουαρίου τὴν Εὐγενῆ Πρότασιν τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου. Ἄ! δὲν ἔχει ἰδέαν πόσον μὰς συνεκίνησε. Μὰς ἔκαμε νὰ μουςκεύσωμεν τὰ φυλλάδιά σου ἀπὸ δάκρυα λύπης μὲν, διότι δὲν συνε- λάβομεν πρῶτοι ἡμεῖς τὴν ὑψηλὴ καὶ εὐγενῆ ταύτην ἰδέαν» — Ἄ! μὴ λυπηθῆτε διὰ τοῦτο, μικροί μου φί- λου· εἶνε ἀκόμη πολλὰ μεγάλα ἰδέαι εἰς τὸν κόσμον τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν συνέλαβεν ἕως τῶρα· ἐπιμεληθῆτε λοιπὸν διὰ νὰ γίνεταί ἄξιοι καὶ τὰς συλλάβετε σεῖς, ὅταν μεγαλώσετε — «χα- ρὰς δέ, διότι ἀνελογίσθημεν ὅτι, ἐάν κατορθωθῇ αὐτό, ὡς ἐλπίζει ὁ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου, καὶ τὸ ὅποion καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι θὰ γίνῃ» — Καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι θὰ γίνῃ, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, εἶμαι μάλιστά βεβαία πλέον ὅτι θὰ κατορθωθῇ, ἀφοῦ βλέπω ὅτι οἱ μικροί

μου φίλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τῆς προτάσεως ταύτης, ἔχουσι τόσο εὐγενῆ, μεγά- λην καρδίαν — οἱ ἔχομεν καὶ ἄλλους μετόχους τῶν συγ- κινήσεων, τὰς ὁποίας ἐνίστε μὰς προενεῖς. Μετὰ τῆς ἐπι- στολῆς μας λοιπὸν ἀντὶ 20 λεπτῶν θὰ λάβῃς 1 φράγκον, καὶ πιστεύομεν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι θὰ δώσωσι καὶ ὅτι πραγ- ματοποιηθῇ ἡ Εὐγενῆς Πρότασις τοῦ κ. Ρηγοπούλου.

Οἱ ἀγαπῶντές σε φίλοι σου

Ἐρωδιὸς ὁ Σποδοειδῆς καὶ Ἄρτεμις Ποατιέρ

Ο δὲ Χρυσοστεφάνος Ἀπόλλων ὁ ὅποιος, ὅπως ὅλοι μὲ παρακαλεῖ καὶ αὐτὸς νὰ δημοσιεύσω γρήγορα τὸν τρόπον τῆς συνάξεως τῶν χρημάτων καὶ πιστεύει ὅτι ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι θὰ εἶνε προθυμοὶ ὅτι διδόντων τόσο ὀλίγα λεπτὰ κάθε χρόνον καὶ νὰ φέρουν τόσον χαρὰν εἰς τὰ καυμένα τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ποῦ ὅταν βλέπουν ὅτι τὰ ἄλλα παιδιὰ πέρ- ρουν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, κλαίουν ἀπὸ τὴν λύπην τους. — ἀφοῦ λοιπὸν λέγει αὐτὰ ὁ Χρυσοστεφάνος Ἀπόλ- λων, προσθέτει εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του: «Ἐγὼ δίδω τὴν «Διάπλασιν» εἰς δύο πτωχὰ παιδάκια καὶ τὴν διαβάσουν καὶ μοῦ τὴν ἐπιστρέψουν καὶ εἶνε τόσο εὐτυχῆ!» — Εὐγε! φίλε μου, ὠραῖα! λαμπρὰ! Φαντασθῆτε ὁμως πόσον ὠραϊότερα θὰ εἶνε ὅταν ὅτι ἔχουν ἰδικὴν των τὴν «Διάπλασιν» καὶ τὰ πτωχὰ παι- δια, ὅταν θὰ στέλλεται καὶ εἰς αὐτὰ κατὰ μῆνα τὸ φύλ- λον, ὅπως στέλλεται καὶ εἰς σὰς. Εἰς πόσα ὁμως πτωχὰ παιδιὰ θὰ στέλλεται ἡ «Διάπλασιν»; εἰς ὄλίγα; εἰς πολλὰ; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς πάλιν, ἀπὸ τὴν προθυ- μίαν σας καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν σας, μικροί μου φίλοι.

Ἡ Λέαινα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὠραίων περὶ τῆς εὐ- γενοῦς προτάσεως μὲ ἀναγγέλει καὶ τὸ ἐξῆς: «Ὅτι ὁ Μι- μῆς Μ. ἀπεφάσισε νὰ μὴ λαμβάνῃ ζῆχαρι τὸ βράδυ εἰς τὸ τσάϊ του, τὸ ὅποion ἀγαπᾷ πολὺ γλυκῶ, καὶ οὕτω θὰ κερδίξῃ 10 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα (τὰ ὅποια θὰ τῷ δίδῃ ἡ μαμά του, ἐννοεῖται) καὶ θὰ τὰ δια- θέτῃ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν. — Αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγάλη θυσία καὶ εἶμαι περιεργῆ νὰ μάθω, ἂν θὰ κατορ- θῶσῃ ὁ Μιμῆς νὰ πίνῃ χωρὶς ζῆχαρι τὸ τσάϊ του.

Λοιπὸν! εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος ἐλπίζω νὰ δυνηθῶ νὰ σὰς εἶπω τὸ σχέδιόν μου ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Ρηγο- πούλου. Παρκαλῶ ὁμως, ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ἕως τὸρα τὴν προσφορὰν των ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν νὰ μοῦ ἀναγγείλουν γρήγορα ἐάν τὸ ψευδώνυμόν των ἢ τὸ ἀληθὲς ὄνομα θέλουν νὰ δημοσιεύσω· διότι, ὡς θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ σχέδιόν μου θὰ δημοσιεύω κατὰ μῆνα κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν προσφερόντων ὡς καὶ τῆς ποσότητος ἢν ἕκαστος θὰ προσφέρῃ ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ.

Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημο- σιευθῶσιν ὄλαι, ἀγαπητοί μου ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Δοβρᾷ φίλων μου, αἱ κάλλιτεροι μόνον δημοσιεύονται σήμερον. Σὰς εὐχαριστῶ ὄλους διὰ τὴν τόσον ἀγάπην σας.

Πολὺ, πολὺ ἀξιαγάπητος; εἶνε ἡ Ὁρτενσία! ἀς μοῦ γράψῃ λοιπὸν συχνὰ ἀφοῦ τόσο εὐχαριστεῖ καὶ τὸν πα- πάκη της τὸ νὰ λύῃ «πνευματικὰς ἀσκήσεις». Ἡξεύρουν οἱ παπάκιδες καὶ ἡ μαμάδες ὅτι αἱ πνευματικαὶ ἀσκή- σεις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συντελοῦν πολὺ εἰς τὸ νὰ δύνουν τὸν νοῦν τῶν μικρῶν τῆς φίλων καὶ δι' αὐτὸ εὐχαριστοῦν- ται ὅταν βλέπουν τὰ παιδιὰ τους νὰ καταγίνωνται εἰς τὸ νὰ τὰς λύουν.

Εἰπέ εἰς τὸν Βαλαντῖνον, Ζεφύρειος Αὔρα, νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχομεν ἤδη ἓνα Μικρὸν Δια- βολάκον, πολὺ ἀξιαγάπητον.

Ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν μου, Λέαινα, ὅτι τὸ ψευδώνυ-

μόν σου δὲν σοῦ ταιριάζει, ἐγὼ ἀπὸ τὴν γάρην, ἀπὸ τὴν σπινθηροβόλον εὐφύαν τῶν ἐπιστολῶν σου ἐσημάτισα τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κρυφθῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς βρυχωμένης λαίνας, ἀλλ' ὀπισθεν κανενὸν πτηνοῦ τὸ ὅποion κελαδεῖ, θέλγει, εἶνε ὅπως πολὺ, καὶ ζωηρὸν αἰ ἐπιστολαί σου ἔχουν ὄλα αὐτὰ τὰ προσόντα καὶ ἐπιθύμουν νὰ μοῖ ἔγραφες συχνότερα, εἰ δυνατόν καθ' ἑβδομάδα, μολοντοὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοῖ ἀπαντῶ εἰμὴ ἀπαξ τῶ μνηδὸν καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις, διότι πρέπει νὰ ἀπαντῆσω εἰς τόσους ἄλλους; φίλους μου, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων μοῖ ἔστειλαν καὶ τὴν φωτογραφίαν των, ἐνῶ σὺ δὲν μοῦ τὴν ἔστειλες ἀκόμη. Νὰ τὴν περιμένω;

Καλὲ τί βία εἶνε αὐτὴ, Τσαντσαμίρι; τόσον πολὺ με- λετᾷς ὥστε δὲν εὐρίσκει κανὸν νὰ μοῦ γράψῃς ὀλίγας λέξεις; Καλὰ, μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἐπιμελεία σου, ἀλλὰ θέλω καὶ νὰ μοῦ γράψῃς, καὶ ἂν τὸ κατορθώῃς δίχως νὰ παρα- μελῆς τὰ μαθήματά σου, τότε θὰ εἶσαι ἀληθινὰ ἐπιμελής.

Πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, Βουσκοπούλα! βλέπεις ὅτι σήμερον δημοσιεύεται ἓνας συλλαβόγραφός σου. Τὸρα στείλε μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Τί εἶχε γίνῃ τὸ Ἡλεκτρικὸν Φῶς καὶ δὲν μὰς ἐφώ- τιζε τόσον καιρὸν;

Τὸ ψευδώνυμόν σου νὰ τὸ ἐκλέξῃς μόνος σου, Θεολόγε Γενίδουνα! μόνου των τὸ ἐξέλεξαν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου. Κῦτταξε νὰ εἶνε ὠραῖον.

Ἔχεις δίκαιον, Ἄρθος τῶν Δειμόνων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβίζωμεν τὰ παιδιὰ μὲ ἀράπηδες καὶ μαμπουλίδες· ἀλλ' ὁ πατήρ τοῦ παιδιοῦ, ὁ ὅποιος ἐφοβήσῃ τὸ παιδί του μὲ τὸν Ἀράπη εἰς τὸ «Παιδικὸν πνεῦμα» ποῦ ἔστειλεν ὁ Γέρον Κηπουρός, ἠξευρεν ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτὰς τὰς ἀνοησίας καὶ δὲν τὰς ἐφοβήτο· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπείραξε. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάν- τησιν τοῦ παιδιοῦ.

Ἐ! λοιπὸν ὁ πρῶν ἀντιπρόσωπος τῆς πρῶν «Νεαρᾶς Ἡλικίας» δὲν θὰ ἐκλέξῃ ψευδώνυμον; Πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὀμιλεῖ μὲ περισσότεραν ἐλευ- θερίαν. Δὲν νομίζετε ὅτι ἔχει δίκαιον, μικροί μου φίλοι;

Εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι ἐκτὸς τῶν «πνευματικῶν ἀσκή- σεων» καὶ τοῦ «παιδικοῦ πνεύματος» μόνον ἐκεῖνα τὰ διηγήματα τῶν μικρῶν μου φίλων δημοσιεύω, τὰ ὅποια βραβεύονται εἰς τοὺς διαγωνισμούς· ἐπομένως ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ἄλλα διηγήματα ἄς μάθουν διὰ τελευταίαν φορὰν ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἄλλοίμονον ἂν, ἀντὶ νὰ γράφουν τόσο ὠραῖα πράγματα οἱ συντάκται μου, τὰ ὅποια εἰς ὄλους ἀρέσουν τόσον πολὺ, ἐδημοσιεύα τὰ ἄτε- χνα γυμνάσματα τῶν μικρῶν μου φίλων! θὰ ἤμην τότε ἄνοστος ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ δὲν θὰ ἤρσα οὐδ' εἰς αὐτοὺς τῶν ὁποίων τὰ διηγήματα θὰ ἐδημοσίεωσα· θέλετε λοιπὸν νὰ συμῆθ' αὐτὸ τὸ πράγμα; Οὔτε ἐγὼ δὲν θέλω καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὰ δημοσιεύω.

Ὁραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου, Μεγάλῃ Βρετανία, θέλω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ.

Καὶ σήμερον δὲν ἔχω θέσιν νὰ διαβιβάσω τοὺς ἀσπα- σμούς σας καὶ τὰς προσρήσεις σας καὶ τὰς ἐρωτήσεις σας μικροί μου φίλοι. Ἄλλοτε λοιπὸν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὴν Μικρὰν Χρυσάλλδα, Περισσότερὰ τῶν Χελιδονίων Νήσων, Ἐργατικὴν Μελίσσαν, Μικρὸν Κιρκέλον Χιρ-Χιρ, Φανῆν Κυθω- νιώτου, Χρυσοκέρατον Ἐλαφον, Μαρῖαν Σεκιάρη, Φιλόπατριν Ἑλληνα, Ἡ Ζάλλην, Μικρὸν Πεταλοῦ- δαν, Φρέζον, Τριάδα Κωνσταντινουπόλεως, Στυμ- φαλίδα Ὀρπιθα, Πρωτόπειρον Μελίσσαν, Ἀγγελι- κὴν Σαμοῆλη, Κίρ-Φᾶ, Τουρκοφάρον, Κατῖνὰν Καδέρ, Σ. Κατσουγιάννην, Δημητράν Σαουσοπού- λου, Ἰωάννην Γκαλούφρον, Δροσοβόλον Αὔραν, Φλογεράν Ἀκίνα, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

29. Φωνηεντόλιπον. γ*π*—π*ν*ς—τ*ς—νθρ*π*ς—ν*—ξ*ρ*ς—πρ*μ*—μ*ν*—τ*ς—π*χ*ς—λλ*—ν*ρ*ς—χ*—φρ*μ*—π*ρ*—κ*ν*ς—τ*ν*ς—γ*ν*—δ*ξ*ν*—ν*—ρ*θμ*—μ*τ*ξ*—τ*ν*—πρ*γ*ν*—τ*ν*—πρ*γκ*π*ς—β*σ*λ*ς.

Ἐστάλη ὑπὸ Καρόλου Ἐδουάρδου.

30. Ἑλληποσύμφωνον. ὄ*ι*ς—*έ*ει—*ά*—*ο*—*ά*—*οὔ*—*έ*ει—*ά*—*εἴ*ε—*α*—*α*—*ε*—*ι*—*ο*—*οὔ*—*ά*—*ου*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποικιλανθίδος.

31. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου εἶνε νῆσος καὶ τὸ σύνολόν μου πάλιν νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασκοπούλας.

32. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύμφωνον, τὸ δευτέρον μου ἀριθμός, τὸ σύνολόν μου νόμισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιγ. Χ. Μπρίτση.

33. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου γράμμα, ἐπίσης καὶ τὸ δευτέρον μου, τὸ τρίτον μου πολλοὶ ἄνδρες τὸ φέρουν ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ σύνολόν μου εἶνε ὄνομα θυγατρὸς ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας Σεικάρη.

34. Συλλαβόγριφος.

Μαῦρον εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δευτέρον μου γράμμα·
Εἰς τὰ γραφεῖα ζήτησε
Νὰ μ' εὔρης ἐν τῷ ἅμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης.

35. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀνωνυμία, ἐπίρρημα τὸ δευτέρον μου, καὶ νῆσος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τοξογερούς Ἀρτέμιδος.

36. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, τὸ δευτέρον μου βιάζεται, τὸ σύνολόν μου εἶνε ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδουρινθοῦ τῆς Κρήτης.

37. Λεξιγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
Κράτος μέγα θ' ἀπαντήσης·
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου λείψῃ
Ἄλλο κράτος δά προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Παντέλλη καὶ Βικτωρίας Γ. Ζάλλη.

38. Λεξιγριφος.

Εἶμαι μισητὸς εἰς πάντας, νέους τε καὶ γέροντας,
Εἰς πτηνὰ καὶ ἐρπετὰ κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς λέοντας.
Πρὸ τῆς κεφαλῆς μου ἄλφα ἐάν θέσης, μ' ἀγαπῶσι,
Ἄλλὰ μόνον αἱ ψυχὰι κ' ὁ Θεὸς μὲ ἀποκτώσι.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Εἰσταθιάδου.

39. Λεξιγριφος.

Ὅπου σταθῶ μὲ πτώματα τὸ ἔδσφος σκεπάζω,
Ἄν λείψωσι τὰ ἄκρα μου λύπης φωνὴν ἐκγράζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου.

40. Αἶνιγμα.

Βασιλέας δὲν εἶνε
Κορῶνα φορεῖ·
Ὁρολόγι δὲν ἔχει
Τὰς ὥρας μετρεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κινίζου Χίν-Χάν.

41. Αἶνιγμα. Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὸ τρώγουν καὶ εἰς τὸ τραπέζι δὲν τὸ βάζουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Χρυσάλλης.

42. Αἶνιγμα. Τὶ πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τόσῳ περισσοτέραν ὄρεξιν αἰσθάνεται, ὅσῳ περισσοτέραν τροφήν τῷ δίδεις, παύει δὲ ἡ ὄρεξις του ἂν πῆν ὕδωρ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βερενίκης.

43. Λογοπαίγνιον. Τίς δυσχυρίζεται ὅτι εἶνε δένδρον ἐνῶ εἶνε χωρίον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Περιστερᾶς.

44. Λογοπαίγνιον. Ποία πόλις δὲν εἶνε παλαιά;

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Κ. Παπαναστασίου.

45. Λογοπαίγνιον. Ποῖον θαλασσινὸν μᾶς ἀναγκάζει νὰ τρώγωμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσοβόλου Ἀύρας.

46. Λογοπαίγνιον. Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶνε πολὺ ἀλατιμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Μ. Παπαζώη.

47. Λογοπαίγνιον. Ὅταν τις πίπτῃ ἐκ τοῦ παραθύρου παρὰ τίνα πίπτει;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχρόου Μηλίας.

48. Ἀπροσδόκητον. Ποῖον ψάρι ἔχει τὰ μικρότερα μάτια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θύματος τοῦ Ἀραβῆ.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

49. Charade.

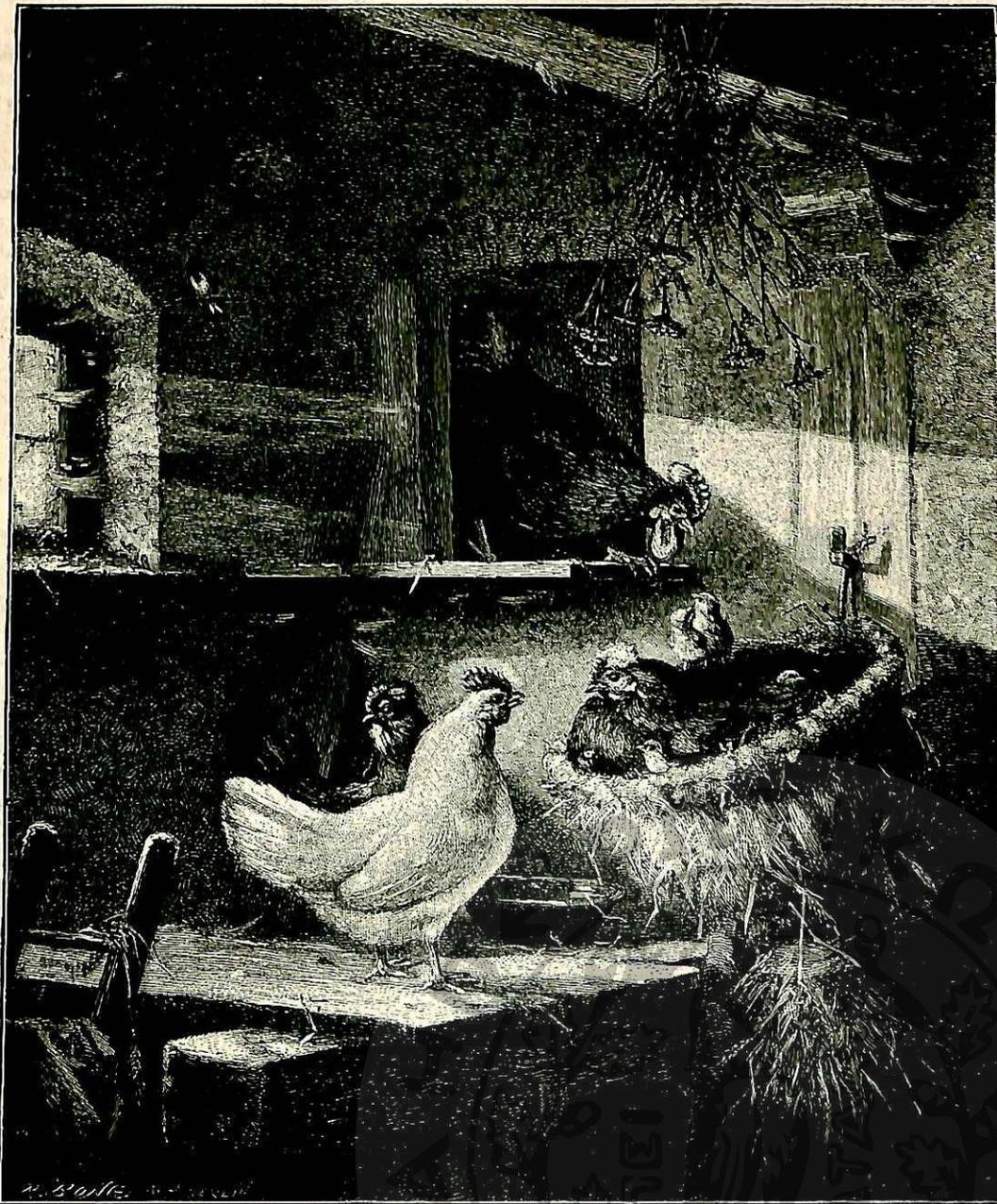
Petite pièce en cuisine est mon premier.
Dans ra, re, ri, ro, ru, se trouve mon dernier,
On mange à diner mon entier.

ΛΥΣΕΙΣ

15. Ἐγε γενναῖον χαρακτήρα· αἱ δυσκολαὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπελπίζουν· μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὴν ὑπομονήν, μὲ τὴν σταθερὰν θέλησιν εἰμπορεῖς νὰ νικήσης· ὅλα τὰ ἐμπόδια, ὅταν ὁ σκοπὸς σου εἶνε νὰ φανῆς ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνίαν. — 16. Ἀρταξέρξης. — 17. Εὐθυμοσ. — 18. Νῶτα-ῶτα. — 19. Φῶς-ῶς. — 20. Θρήνος-ῤήνος. — 21. Ἡ Λίμα, (πρωτεύουσα τῆς Περουβίας). — 22. Πολλὰ πράγματα πιάδουν χωρὶς νὰ ἔχουν γέρας π. χ. τὸ φαγητόν, ἡ θάλασσα, ὁ πόνος καὶ τόσα ἄλλα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τεμπελιά, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πρέπει πολὺ νὰ φυλάγεσθε μὴ σᾶς πιάτῃ. — 23. Ἡ Καλὴ-πόλις (Καλλιπόλις). — 24. Διότι εἶνε μὲ γάλα. — 25. Διότι δὲν δέρεται μόνος του. — 26. Ποτέ. — 27. Ἐσπερινός (εἰς περί νεκ). — 28. Bulle de savon.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΩΝ

Ἀδθαγὰς 4. — Ἀετιδὲς τῶν Μελανῶν Λίθων 7. — Ἀλδῶν τῶν Δασῶν 10. — Ἀλτερ Βαλεντινὸς 6 καὶ 3. — Ἀρκανόπουλος Μάρκος 8. — Ἀνδρεάδης Ἀναστ. 4. — Ἀνὸς τῶν Λειμώνων 9. — Ἀραβικός Ἴππος 9. — Ἀσπερίεις Οὐρανός 10. — Ἀφρικανὸς Λέων 7. — Βεντούρη Εὐδοκία 7. — Βεντούρης Π. 4. — Βερσῆ; Σωτήριος Ἀναστ. 7 καὶ 6. — Βέρσα Μανῶν καὶ Ἀρμόδιος 5. — Βουρῶλος Κ. Χ. 5. — Βασκοπούλα 10. — Γενιδωνίας Θεολόγος Δ. 1. — Γουναρὸς Χρ. Α. 8 καὶ 7. — Δάφνη τοῦ Ὀλύμπου 8. — Διογένης 6. — Δροσοβόλος Αὐρα 11. — Ἐξουνοῦλης 6. — Ἐργατικὴ Μελίσσα 7. — Ζεφύριος Αὐρα 13 καὶ 10. — Ζωὴς Λεωνίδας Χ. 9. — Ἡλεκτρικὸν Φῶς 7. — Θαλασσία Ἄρμος 8. — Ἰούλιος Κάισαρ 7. — Κογκάδη Ἰωάννα 8. — Καδέρριος Αὐρα 13 καὶ 10. — Κίρκη 9. — Κορνὴ Ἀγγελικὴ Γ. 7. — Κοσμοπολίτης 5. — Κριεζῆ; Ἀντ. Ε. 5. — Κυδωνιώτου Φανή 7. — Κάτινα 5. — Κάρολος ΙΒ' ὁ Σουηδὸς 10. — Κίρκη 9. — Κορνὴ Ἀγγελικὴ Γ. 7. — Κοσμοπολίτης 5. — Κριεζῆ; Ἀντ. Ε. 5. — Κυδωνιώτου Φανή 7. — Λαγουρὸς Πτερος 6. — Λείαυα 6. — Μαῦρον Πτηνὸν 9. — Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 5. — Μίγας Ναπολιὸν Βοναπάρτης 10. — Μελαχρινὸν Ἀδελφοὶ 4. — Μικρὰ Λαγουρὸς Πτερος 6. — Λείαυα 6. — Μαῦρον Πτηνὸν 9. — Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 5. — Μικρὰ Πεταλούδα 9 καὶ 6. — Μικρὰ Χρυσάλλη 1. — Μικρὸς Διαβολάκος 10. — Μελίσσα 5. — Μπῶλον Ἀλέξ. καὶ Χαρίκλεια 1. — Μικρὰ Περιστερὰ 7 καὶ 6. — Μικρὰ Πεταλούδα 9 καὶ 6. — Νεοιδεάτης 9. — Νικολοπούλου Ἐλένη 1. — Οἰκονομopoulos Β. 1. — Μικρὸς Κινίζος Χίν Χάν 11. — Μικρὸς Μάντις 10. — Μάρμαρα Φισφιρίκος 1. — Νεοιδεάτης 9. — Νικολοπούλου Ἐλένη 1. — Οἰκονομopoulos Β. 1. — Ὀρτανία 5. — Παπαναστασίου Κ. Π. 7. — Περιστερὰ τῶν Χελιδονίων Νήσων 6. — Πολίτης Ἀθ. Ἡλ. 6. — Πρωτόπτερος Μελίσσα 9. — Ροδοδάκτυλος Ἡὼς 8. — Ροδοδρόμος Μηλίας 9. — Σαμοῦλη Ἀγγελικὴ 7. — Σέληναϊον Φῶς 3. — Σκόλα Εὐγενία 8. — Σπαράδα Ο. . . 7. — Σούγγρα Ἐλένη 3. — Στυμαλλὶς Ὄρνις 7. — Σχοινωβάτης 4. — Σωάννα 5. — Τῆνη Μαρία 5. — Τουρκοφῶγος 7. — Τριὰς Κωνσταντινουπόλεως 3 καὶ 6. — Τσαντζαμῆνι 3. — Τσιρούλη Σ. Θεοδ. Νικ. καὶ Πέτρ. 8. — Φλογερά Ἀκτὶς 6. — Φρῆξος 9 καὶ 7. — Χατζηδημητρίου Κων. Χ. 4. — Χρυσόκρητος Ἐλαφος 8. — Χρυσόστεφανος Ἀπόλλων 5. — [Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὅν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 20ὴν Μαρτίου δὲ τελευτῶν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.]

«Σὰς στέλλω αὐτὴν τὴν μεγάλην φωτογραφίαν ποὺ ἐπέτυχε λαμπρά». (Σελ. 52)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ

Η ΚΟΤΑ

Κύριε,
Ἐχω τόσον πολλὰς ἐργασίας ὥστε ποτὲ δὲν μὲ δων» καὶ νὰ ὁμιλήσω εἰς ἄλλα παιδιὰ παρὰ τὰ ἐπέρασα ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι μίαν ἡμέραν εἰμπορῶ νὰ ἰδικά μου· ἀλλ' ἄμα ὁ φωνακλᾶς Πετεινὸς ἦλθε γείνω καὶ συνεργάτις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παι- εἰς τὸ κοτέτσι καὶ ἐκαυχῆθηκε διὰ τὴν ἐπιστολὴ του

πού ἔγραψε εἰς τὴν « Διάπλασιν » καὶ ἀνέβηκε ἔπειτα ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια καὶ μᾶς τὴν ἐδιάβασε, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου :

— Πρέπει νὰ οἰκονομήσω ὅπως κ' ὅπως ταῖς δουλειαῖς μου καὶ νὰ γράψω καὶ ἐγὼ ἕνα γράμμα εἰς τὴν « Διάπλασιν » διὰ νὰ ὑπερασπίσω τὴν ὑπόληψίν μου πού τὴν ἐπρόσβαλεν αὐτὸς ὁ Κοκκινოსκούφης.

Καὶ λοιπὸν οἰκονομήσα ὅπως κ' ὅπως ταῖς δουλειαῖς μου καὶ σᾶς γράφω.

* *

Ἄλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὸ γράψιμό μου· εἶνε μπερδεμένο, εἶνε δυσανάγνωστον· ἡμεῖς αἱ κότεις, βλέπετε, δὲν μανθάνομε καλλιγραφίαν· ὅπως σκαλίζομεν ἔς τὸ χῶμα ἔτσι σκαλίζομε καὶ ἔς τὸ χαρτί· δι' αὐτὸ ἴσως ὅσα παιδιὰ γράφουν ἄσχημα τὰ λέγουσιν ὅτι κάμνουν ὀρνιθοσκαλίσματα.

Καὶ τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Ὅποιος ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολήν τοῦ Πετεινοῦ καὶ δὲν μὲ ἔξυρει, θὰ φαντασθῇ πὼς εἶμαι καμμιὰ κοκέτα, καμμιὰ τρελλή γιὰ λούσα καὶ γιὰ ἐπίδειξιν, καὶ πὼς ἐπειδὴ δὲν εἶμαι εὐμορφη καὶ δὲν ἔχω στολίδια, κάθουμαι ἔς τὸ κοτέτσι μου καὶ κλαίω νύκτα μῆρα ἀπὸ τὴν λύπη μου.

Ναί, ὁ Πετεινὸς εἶνε πειδ μεγαλοπρεπῆς ἀπὸ ἐμέ· ὁ λόφος καὶ τὰ κάλλιατά του εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μου· πλῆκτρον δὲν ἔχω εἰς τὰ πόδια μου— μὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια οὔτε μοῦ χρειάζεται· ἐγὼ δὲν κρεμῶ τὸ ζωνάρι μου γιὰ μαλωμάτα κάθε ὥρα καὶ σιγμῆ ὅπως αὐτὸς— τὰ πτερά μου δὲν ἔχουν τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων πού ἔχουν τὰ ἰδικά του, δὲν ἔχω οὔτε τὴν δρεπανοειδῆ οὐράν του, πού εἶνε τὸ μεγαλείτερό του στολίδι, οὔτε τὴν φωνήν του. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ νομίζει ὁ κύριος Κοκκινοςκούφης πὼς ἤθελα ἐγὼ νὰ ταῖς εἶχα αὐταῖς του ταῖς χάrais διὰ τὰς ὁποίας καμαρώνει τόσο πολύ; Χάρισμά του ὅλαις· δὲν τὰς θέλω.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι φαντασμένη· δὲν ἀγαπῶ τὴν πολυτέλεια· ξεύρω πὼς ἡ ἀξία μιᾶς κότας, καὶ κάθε ἄλλης γυναίκας, δὲν εἶνε ἔς τὰ ρούχα πού φορεῖ καὶ δὲν μὲ μέλει διόλου ἂν ἡ οὐρά μου εἶνε σάν σκοῦπα καὶ ἔχι· σάν δρεπάνι, καὶ ἂν τὰ πτερά μου ἔχουν ὀλίγα χρώματα καὶ τοῦ Πετεινοῦ πολλά· αὐτὸς ἀπὸ τὴν μαγία πού ἔχει ἔς τὰ χρώματα θὰ κρεμάσῃ καμμιὰ μῆρα καὶ κορδέλαις ἐπάνω του· ἐγὼ εἶμαι κοσμία, ἀπλοδυμένη νοικοκυρά, καὶ ἡ μόνη μου σκέψις εἶνε τὸ νοικοκυρεῖό μου, πὼς νὰ θρέψω τὰ παιδάκια μου· ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἔχω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Κοκκινοςκούφη πού ὅταν περνᾷ ἀπὸ μίαν πόρτα, ὅσο ὑψηλὴ καὶ ἂν εἶνε, χαμηλόνει τὸ κεφάλι του, καὶ τὸν κοροϊδεύουν « πὼς σκύβει γιὰ νὰ μὴν τοῦ πέση ὁ σκοῦφός του! »

Ὁ Πετεινὸς καυχᾶται ὅτι ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα· ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω τόσον μέγαλον λόγον, μολονότι δίδω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμά μου, καὶ κάτι ἄλλο: αὐγά. Τί σᾶς δίδει αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ σώματός του; Κουκουρῖκο! καὶ πάλιν Κουκουρῖκο! ἀλλὰ τὰ Κουκουρῖκο δὲν γεμίζουν ταῖς κοιλιὰς, καὶ οὔτε φαγητὰ γίνονται οὔτε γλυκίσματα. Αἱ! νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἐγὼ ἕνα μέγαλον λόγον; Εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Πάσχα δίχως κόκκινα αὐγά; Καὶ ἂν δὲν ἐγενουόσα ἐγὼ τί θὰ ἐδάφετε τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ τί θὰ ἐτσουγκρίζετε τὴν Λαμπρὴν; Ἄλλὰ μὴ νομίζετε πὼς τὸ λέγω σπουδαίως αὐτό, διότι εἰξεύρω ὅτι σεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴσθε πολὺ ἔξυπνοι, τοῦλάχιστον δὲν εἴσθε Πετεινοῦ μυαλοὶ, ὅπως κάποιος... καὶ εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε ἀμέσως:

— Αὐγά πάπιας ἢ γήνας.

* *

Καὶ ἐπειδὴ ἔπεσεν ὁ λόγος περὶ αὐγῶν εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ἡμεῖς αἱ κότεις γεννῶμεν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον ἕως τὸν Αὐγουστον. Τὸ Φθινόπωρον πίπτουν τὰ πτερά μας καὶ τότε δὲν γεννῶμεν ἕως τὸν ἄλλον Φεβρουάριον πάλιν. Ὅταν καθήμεθα εἰς τὴν φωλεάν μας διὰ νὰ γεννήσωμεν, κακαρίζομεν. Ἡ καλὴ κότα γεννᾷ 6 ἕως 7 αὐγά τὴν ἐβδομάδα. Καὶ τότε ὁ κύριός μας ἢ ἡ κυρία μας τὸ ἐννοοῦν καὶ ἔρχονται τὰ παίρνουν ἀπὸ τὴν φωλεάν μας, καὶ τὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, τὰ τρώγουν, τὰ πωλοῦν. Συχνὰ ἀκούω νὰ φωνάζουν οἱ αὐγοπῶλαι εἰς τοὺς δρόμους « Φρέσκα αὐγά, ντόπια αὐγά! » φαίνεται ὅτι τὰ ντόπια θὰ εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰλλα· λέγω δὲ φαίνεται διότι ἐγὼ δὲν ὁμοιάζω μὲ ἐκείνας πού τρώγουν— αἱ σκληραὶ— τὰ αὐγά των ἄμα γεννήσουν, καὶ ἀπὸ ὅσους θ' ἀναγνώσουν αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφω, ἴσως μόνη ἐγὼ δὲν ἔχω φάγει αὐγόν, ἐγὼ ἢ ὁποῖα τὰ γεννῶ! ἀλλὰ εἶνε δυνατόν νὰ φάγω τὰ παιδιὰ μου!...

Εἶπα ὅτι τὰ αὐγά τὰ παίρνουν ἀπὸ τὴν φωλεάν μου· δὲν τὰ παίρνουν ὅμως πάντοτε· ἔρχεται ἡ ἐποχὴ πού θὰ κλωσῆσω. Τότε κλώζω καὶ σκαλίζω τὸ χῶμα ὡς νὰ ζητῶ κάτι τι, καὶ τότε τὸ ἐννοοῦν καὶ μοῦ βάζουν εἰς τὴν φωλεάν μου δεκαπέντε ἕως εἴκοσι αὐγά. Τότε καθίζω ἐπάνω εἰς αὐτὰ τρεῖς ἐβδομάδας καὶ τὰ ἐπιφάζω καὶ 21 ἡμέρας δὲν κινουμαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Μοῦ δίδουν καὶ τρώγω ἐκεῖ καὶ προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κινήθω ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

Ἄχ! κύριε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῶ ὅταν ἐνθυμηθῶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας· μέσα εἰς τὸ στῆθος μου νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ διαφορετικὰ, νὰ γεμίζῃ ἀπὸ ἕνα γλυκὺ, πολὺ γλυκὺ αἶσθημα καὶ ἀκούω μὴ φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ:

— Ὅα γείνης μητέρα! Ὅα γείνης μητέρα!

Ἐπὶ τέλους τὰ ἐκκωλόαπτω, τὰ ξεκλωσσω.

Ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν πουλάκι, τὸ δὲ ἀσπράδι χρησιμεύει ὡς τροφή του ὅσας ἡμέρας εἶνε μέσα εἰς τὸ κέλυφός του. Μέσα εἰς κάθε αὐγὸ λοιπὸν εἶνε καὶ ἀπὸ ἕν πουλάκι. Ἄλλὰ τὰ μικρὰ στενοχωροῦνται, θέλουν νὰ εὐγοῦν ἔξω καὶ μὲ τὸ ράμφος των τικ-τάκ, πικ-πικ κτυποῦν, ὡς νὰ μὲ φωνάζουν:

— Ἄνοιξε!

Καὶ τὰ βοηθῶ κ' ἐγὼ καὶ κτυποῦν, κρημνίζουν τοὺς τοίχους τῆς σκοτεινῆς φωλεᾶς των καὶ βγαίνουν. Πὼς εἶνε τότε! τοσοῦτοις, δίχως πτερά, μόνον μὲ ὀλίγο χνοῦδι. Καὶ ὅμως ἄμα εὐγοῦν ἀπὸ τὸ κέλυφός των, τρέχουν ἐπάνω κάτω καὶ φωνάζουν καὶ τσιμποῦν μὲ τὸ ράμφος των τὴν τροφήν των, ἐνῶ τῶν ἄλλων πτηνῶν τὰ μικρὰ ἄμα γεννηθῶν μένουν ἀκίνητα καὶ μουδιασμένα εἰς τὴν φωλεάν των, καὶ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα των εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κάμουν μπουκαῖς, διὰ νὰ τὰ ταγίζουν!

* *

(Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψα ὀλίγον τὴν ἐπιστολήν μου· διότι οἱ νεοσσοί μου, τὰ μικρὰ μου κουτόπουλα, ἐτρόμαξαν κ' ἐσκορπίσθησαν ἀπὸ μίαν πέτρα πού ἔρριψεν ἐπάνω των ἕνα κακόπαιδο καὶ μ' ἐφώναξαν εἰς βοήθειάν των μὲ τὸ τσί, τσί, τσί των!)

Τὰ καυμένα τὰ πουλάκια μου! Τάγαπῶ, τάγαπῶ, τάγαπῶ! πολὺ, πάρα πολὺ· ὅσον εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καὶ ἀκόμη περισσότερο. Εἶμαι μητέρα! Ἄχ! κύριε, τί ἱερόν! τί ἅγιον αἶσθημα μοῦ γεμίζει τὴν καρδιά μου! γίνουμαι τρελλή ἀπὸ εὐτυχίαν· εἶμαι μητέρα!... ζῶ εἰς δέκα σώματα, ἔχω δέκα καρδιάς, διότι καὶ αἱ καρδιάς τῶν παιδιῶν μου μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἰδικαί μου, πὼς ταῖς ἔχω ἐδῶ ἔς τὸ στῆθος μου, καὶ κάθε κτύπος των εἶνε κτύπος τῆς καρδιάς μου, καὶ ἡ χαρὰ των εἶνε χαρὰ μου, καὶ ἡ λύπη των εἶνε λύπη μου, καὶ ὁ τρόμος των εἶνε τρόμος μου.

Ναί, τάγαπῶ πολὺ τὰ παιδιὰ μου· καὶ ἡ μεγαλειτέρα μου, ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε νὰ τὰ περιποιῶμαι. Τρέχω πρὸς ἀναζητήσιν τροφῆς· ἡῦρα κάτι τι; ψίχουλα; κανένα σπόρο; κανένα σκουληκάκι; Κλούκ, κλούκ, κλούκ, κλούκ! τὰ φωνάζω, κ' ἐκείνα ἔρχονται τρεχάτα νὰ φάγουν· ἐγὼ πλέον τὰ χαίρομαι πού τὰ βλέπω νὰ πηδοῦν ἀπ' ἐδῶ, νὰ σκαλίζουν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ κινοῦν τὸ λαιμάκι των, νὰ τρώγουν μὲ ὄρεξιν, νὰ τσιμποῦν μὲ τὸ ράμφος των κατευχαριστημένα τὴν τροφήν των. Καὶ εἶνε τόσο τὸ μητρικὸ καμάρι μου, τόσο ἡ εὐτυχία μου ὥστε πολλάκις λησμονῶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ δὲν τρώγω ἐγὼ.

Θέλω νὰ εἶνε ἡσυχα, ἀσφαλῆ τὰ πουλάκια μου· ἄμα βρέχη, ἢ εἶνε κρύο, ἢ κουρασθοῦν, ἢ κινδυνεύουν,

ἀπλῶν τὰς φτερούγαις μου καὶ τὰ πέρνω ὅλα ἀπὸ κάτω μου.

Καμμιὰ φορὰν ἐνῶ τρέχω μαζί τους εἰς κανένα κήπον, ἢ κανέν παράμυρον ἀνοικτὸν οἰκόπεδον, διακρίνω τὴν σκιάν ἐνδὲς γερακιοῦ. ὦ! ὦ! Δὲν τὰ χάνω, δὲν τρομάζω, δὲν φεύγω· ἡ μητρικὴ στοργὴ μὲ κάμνει γενναίαν, τότε ἐγὼ ἢ κότα γίνουμαι λέαινα· οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς μου μοῦ λέγουσιν ἀπὸ μέσα:

— Τὰ παιδιὰ σου κινδυνεύουν!...

Καὶ ὀρμῶ ἐπάνω του, τὸ κτυπῶ τὸ γεράκι μὲ ταῖς φτερούγαις μου, μὲ τὰ πόδια μου, μὲ τὸ ράμφος μου καὶ τὸ ἀναγκάζω ἐπὶ τέλους νὰ φύγῃ· καὶ κανένα παιδί ἂν τολμήσῃ νὰ μοῦ πειράξῃ τὰ πουλάκια μου, τὸν θησαυρόν μου, τὴν ζωὴν μου, ὀρμῶ ἐπάνω καὶ εἰς αὐτὸ ἀγριεμένη πού τὸ κύνω καὶ « χάνει τ' αὐγά καὶ τὰ καλάθια » ὅπως λέγει ἡ παροιμία· ἄχ! ἄς ἤμην ἐκεῖ ὅταν τὰ ἐπετροβολοῦσε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνο τὸ κακόπαιδο κ' ἔβλεπε!... Μὲ αὐτὰ δὲν ἐννοῶ νὰ εἰπῶ ὅτι εἶμαι κακὴ· διόλου μάλιστα· κάμνω τὰ πάντα διὰ νὰ φυλάξω, νὰ ὑπερασπίσω, νὰ προστατεύσω τὰ παιδιὰ μου ὅταν κινδυνεύουν· ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος; ἀρχίζω ταῖς ἐργασίαις μου καὶ ταῖς καθημεριναῖς φροντίδαίς τοῦ νοικοκυριοῦ μου.

* *

Σᾶς εἶπα ὅτι τρώγομεν σπόρους, δηλαδὴ σιτάρι, κριθάρι κτλ. ψιγία, σκυληκάκια, ἀλλ' ἐλησμονῆσα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι καταπίνομεν καὶ χαλικάκια. Μὴ ἐκπλήττεσθε δά, κύριε, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐκπληττεται κανεὶς διὰ τόσο παραμικρὸ πρᾶγμα ὅσο εἶνε τὰ χαλικάκια πού καταπίνομεν. Ἄλλὰ, διατί τὰ καταπίνετε; θὰ μ' ἐρωτήσετε· ἰδοὺ διατί· εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ὀδόντας δὲν ἔχομεν καὶ ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μασήσωμεν τοὺς σπόρους· πολλοὶ λοιπὸν σκληροὶ σπόροι καταβαίνουν εἰς τὸ στομάχι μονοκόμματα· τί πρέπει νὰ γείνη; νὰ τοὺς χωνεύσωμεν εἶνε ἀδύνατον· καλὰ πού ἔχομε καταπιεῖ χαλικάκια καὶ ἄμμον· ὁ στόμαχος μαζεύει καὶ τεντόνεται καὶ τρίβει τοὺς σπόρους πᾶνω ἔς τὰ χαλικάκια καὶ εἰς τὸν ἄμμον, καὶ τότε ξεφλουδίζονται, μαλακόνουν, κομματιάζονται καὶ τοὺς χωνεύομεν· ὥστε τὰ χαλικάκια εἶνε τὰ δόντια μας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν πὼς δὲν εἶνε ἐπάνω εἰς τὰς σιαγόνας μας, ὅπως τὰ ἰδικὰ σᾶς, ἀλλὰ μέσα ἔς τὸ στομάχι μας· τὰ χαλικάκια αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς πὼς εἶνε καὶ μικραὶ μυλόπετραίς πού ἀλέθουν μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μας τοὺς σπόρους.

Ἐλησμονῆσα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἔχομε δύο στομάχια τὸ καθ' ἑαυτὸ στομάχι μας, καὶ ἕνα ἄλλο πρόχειρον, τὸ ὁποῖον ἐνομάζεται πρόλοθος, ἢ ὅπως τὸν λέγουσιν ἀπλὰ σγάρα ἢ γχοῦσα· ὅταν ἔχομε φάγει, βλέπετε βέβαια νὰ φουσκώη κάτι τι ἐμπρὸς εἰς τὸν λαιμόν μας· αἱ, λοιπὸν αὐτὸ εἶνε ὁ πρόλοθος μας.